

RUH ve MADDE

ÖZEL SAYI Şubat 2020 Yıl:60 Sayı:721 ÜCRETSİZ

*Dr. Bedri Ruhselman
60. Ölüm Yıl Dönümü*

ISSN 1302-0676

9 771302 067015

121

BİLYAY VAKFI ORGANİZASYONU İLE

Tülin Etyemez Schimberg ile Deneyimsel Şamanik Dönüşüm Kampı

BODRUM

01-02-03 Mayıs 2020 cuma-cumartesi-pazar (3 Gün)
Tamarisk Murat Otel, Bodrum

Bu hem bilgisel hem deneyimsel olarak yoğunlaştırılmış kampımızda;

- Şamanik Yolculuk süreçlerini elden alacağız.

- Aşağı, yukarı dünyalara yolculuk yapacak ve anlamlarını keşfedeceğiz.

- Erk hayvanlarımızla farklı bir tanışma gerçekleştireceğiz.

- Yaşamımızın şu anki kesitini iyileştirmek adına
"Ruhun Kayıp Parçasını" bulmak için şifa arayacağız.

- Trans dans deneyimi yaşayacağız.

- Yüklerden arınma ve özgürleşmek için ateş ritüelimiz olacak.

- Şifa Çemberi yönlerine yolculuk yapacak ve her yönün şifasını keşfedeceğiz.

- Atalarımızı onurlandıracak ve yüklerini hafifleteceğiz.

Şamanik çalışmalar, kadim bilgeliğin bizlere sağladığı "kendi varlığından direkt rehberlik almak" üzere kullanabileceğimiz doğanın içinden yöntemler sağlar. Sizin kendi sembolizminiz, direkt olarak sizin kendi kaynağınız ile bağlantıya geçme, akışı sağlama ve o kaynaktan gelen şifalanma ile yaşamın şu an akışına yardım etmeyi amaçlar. Doğadan uzaklaştığımız modern hayatımız, kendi köklerimiz ile bağlantıyı yeniden kurmaya ihtiyacı artırmıştır. Şu anki ilişki, iş hayatı, sağlık vs. her neyi dönüştürme ihtiyacı içerisindeyseniz bu çalışma sizin için önemli bir adım atma fırsatı olabilir.

Yerimiz sınırlıdır, kayıt önceliğine göre ilerlenecektir.

Kimler Katılabilir? Bu çalışma şamanik çalışmalara yeni başlayanlar ve deneyimli katılımlar için uygundur. Daha önce çalışmalara katılanlar, ileri seviyede deneyim elde etme fırsatı bulacaklar.

Kayıt ve Detaylı Bilgi için
Saadet Er, 0 212 243 18 14
bilyay@bilyay.org.tr

Yanınızda gelirken: - Göz bantınızı - Yoga matınızı - Bir adet yastık ve battaniyenizi - Not defterinizi getirmeyi unutmayınız.

ÇALIŞMA ALANIMIZ: TAMARISK MURAT OTEL
Adres: Ortakent Yalısı, Kabakum Caddesi,
Tersane Sokak No:10,48420 Bodrum/Muğla
Tel: +90 252 358 5072 / +90 252 358 6373

SEVGİLİ OKUYUCULAR

DERNEĞİMİZİN kurucusu, yol göstericimiz, Dr. Bedri Ruhselman anısına sizlere ÖZEL bir sayı hazırladık. Bazen hayatta ilerlerken gecemiz karanlıktır. Hiçbir şey göremeyiz. Yolumuzu, yönümüzü kaybederiz. Her şey belirsizdir. Her yer karanlıktır. Umutsuzluğa düşeriz. İnsanlık olarak karanlıkların arttığı, korkularımızın gecemizi kararttığı, en önemlisi vicdanlarımızın karardığı dönemlerden geçiyoruz.

İşte öyle zamanlarda geceyi aydınlatan, karanlıklar içinde parlayan yıldız varlıklar vardır. Onlar aynı kutup yıldızı gibidirler. Hayat içinde yönü işaret ederler, vicdanları uyandırırılar, bilgi aktarırlar, idrakleri canlandırırılar. En önemlisi yön gösterirler.

Bizler için Dr. Bedri Ruhselman işte öyle kutup yıldızı gibi bir varlık. Vicdanlarımızı sarsan, insanlığı geldiği yerden gideceği yöne doğru net bilgilerle donatılmış bilgilerin aktarılmasına aracı olan... Bir paratoner gibi bilgiyi çeken... İnsanlığa gelen bir armağanı insanlıkla kavuşturutan...

Özlemle kendisini anıyoruz. Işığı yolumuzu aydınlatmaya devam ediyor.

2020 yılından itibaren, *Ruh ve Madde Dergisi* sizlerle her ay yerine, üç ayda bir gerçekleşen özel sayılarla birlikte olacak. Daha dolu dolu ve ihtiyaca yönelik yazılarımızla paylaşımlara devam ediyor olacağız.

İlâhî Nizam ve Kâinat kitabı ücretsiz ONLINE okumalarımız artık tamamlandı. Eski kayıtları Perculus sisteminden izleyebilirsiniz. ilahinizamvekainatonline@gmail.com adresine mail atarak kayıt olabilir, şifre edinebilir ve arşivden izleme yapabilirsiniz.

Selam ve sevgilerle

Ruh ve Madde

RUH ve MADDE

Yerel Süreli Yayın

Şirket Adına Sahip ve Sorumlu Müdür

Tülin ETYEMEZ SCHIMBERG

Genel Yayın Yönetmeni

K. Levent KOSOVA

Teknik Sorumlu

Dilek YILMAZ

Çeviri ve Redaksiyon

Yasemin TOKATLI

Grafik Uygulama

Gülşah ÇAPRAK

Kapak

Ferda TULUNTAŞ

Dizgi

Ruh ve Madde

Tel: (0212) 243 18 14 - 249 34 45

ISSN 1302-0676

ŞUBAT 2020 Sayı: 721 Cilt: 60

Bu dergi **İnsanlığı Birleştiren Bilgiyi Yayma (BİLYAY)**

Vakfı'nın bir kuruluşu olan **Bilyay Yayıncılık**

Eğitim ve Sağlık Hizmetleri Ltd. tarafından her ay

yayımlanmaktadır.

Bilyay Yayıncılık yönetim merkezi:

Hasnun Galip Sokak Pembe Çıkma No: 4 Daire: 6

34433 Beyoğlu İstanbul

Telefon 0212.243 18 14 ve 249 34 45

Faks 0212.252 07 18

BİLYAY VAKFI ile RUH ve MADDE YAYINLARI

hakkında bilgi almak için

web sitemizi ziyaret edebilirsiniz.

<http://www.bilyay.org.tr>

<http://www.bilyayayincilik.com>

<http://www.bilyayakademi.net>

e-mail: bilyay@bilyay.org.tr

info@bilyayayincilik.com

Reklam Fiyatlarımız:

Arka Kapak (renkli) 500 USD

Ön Kapak İçi (renkli) 200 USD

Arka Kapak İçi (renkli) 200 USD

İç Tam Sayfa 150 USD

İç Yarım Sayfa 100 USD

1960 yılında ilk baskısıyla sizlerle buluştuğu günden

bu yana hiç aralıksız 58 yıl her ay baskıyla hayat bulan

Ruh ve Madde Dergisi, 2018 Şubat ayı itibari ile

<http://www.bilyay.org.tr> adresimizde online ve ücret-

siz olarak sizlerle buluşmaya devam edecektir.

İçindekiler

- 4 **Mu ve Atlantis Zamanı ve Kanser** Dr. Bedri Ruhselman
- 10 **Hayatının Detaylarıyla... Dr. Bedri Ruhselman**
- 20 **“Feridun Tepeköy’ün Yapmış Olduğu Çalışmadan Alınmıştır”**
- 30 **Metin Sakik Dr. Ruhselman’ı Anlatıyor**
- 32 **Dünya Deneyimlerinin Anlamı** Dr. Bedri Ruhselman
- 38 **Tesadüf** Dr. Bedri Ruhselman
- 44 **Hatanın Değeri** Dr. Bedri Ruhselman
- 49 **Kemal Yolcusu Tebliğlerinden BÜYÜK NİZAM**
- 50 **İradenin İmajinasyondaki Rolü** Dr. Bedri Ruhselman
- 56 **Tekamülle İmajinasyon Arasındaki İlişki** Dr. Bedri Ruhselman
- 60 **Ölümün Hakiki Anlamı ve Önemi** Dr. Bedri Ruhselman
- 64 **Talih Meselesi** Dr. Bedri Ruhselman
- 70 **Unutmak Gerekir** Dr. Bedri Ruhselman
- 77 **Etkinlikler**

İLÂHÎ NİZAM VE KÂİNAT'TAN SEÇMELER

Mu ve Atlantis Zamanı
ve Kanser

*Dr. Bedri Ruhselman
tarafından derlenmiştir.*

Dünya, güneş sistemi içinde bir organdır. Onun da diğer bütün organlar gibi, belli hayat devreleri, gelişim aşamaları, devrimleri, etraftan ve yukarılardan aldığı sayısız tesirlerle bozulan ve tekrar kurulan denge durumları vardır. İşte dünyanın şimdiye kadar geçirdiği sayısız devrimlerden sonuncusu, yani önümüzdeki devrim ile ilgili burada vereceğimiz açıklama kitabın sonundaki bilgilerin anlaşılmasını kolaylaştıracaktır.

*
* *

Bundan yaklaşık yetmiş bin yıl önce dünyada belli başlı iki büyük kıta vardı. Bunlardan birisi şimdiki Pasifik Denizinin bulunduğu alanı dolduruyordu. Bu, kuzey tarafı geniş, güney tarafı sivri büyük bir kara parçasıydı. İnsanlar buna Mu Kıtası derler. Diğeri ise Atlantik Okyanusunun bulunduğu yeri işgal eden büyük bir kıtaydı. Bu iki büyük kıta arasını dolduran bir sürü adalar, takım adalar, şimdiki Himalaya'nın bulunduğu yere karşılık gelen kara parçaları ve bunlardan başka bazı küçük kıtalar vardı. O zamanki dünyanın manzarası bu idi. Demek ki o zaman, bugünkü coğrafi durum yerine başka dünya yüzeyi şekillenmeleri vardı.

*
* *

Bu kıtalar üzerinde bugünkü dünya insanlarına göre çok daha ileri ve uygar insanlar yaşıyordu. Onların dünya bilimlerine ait bilgi ve teknik güçleri, bugünkü dünya insanlarınkinin çok üstündeydi. Örneğin, onlar bugünkü dünyada yeni yeni keşfedilen radyoaktif maddeleri, radyoları, televizyonları, elektronik aygıtları ve bunlara benzeyen teknik araçları bugünkü dünya insanlarınkine oranla, dünyalarının batısından çok daha önce keşfetmişler, hatta atom enerjisini kendi devrimlerinden bin yıl önce bulup kullanmaya başlamışlardı.

Gerçi onların da çok uygar ve ileri bu toplulukları yanında, nispeten basit, hatta vahşi kabileleri vardı. Fakat o vahşi insanlar bile bugünkü dünyada bulunan vahşilere göre daha tekâmül etmiş durumdaydı. Kısaca, geçen son dünyadaki insanlar her alanda

bugünkülerden üstün bir uygarlığa sahiptiler.

*
* *

Dünyadaki gelişimin zirvesine ulaşan insanların bu hâli, kendilerinde öyle bir gurur ve her şeye güçlerinin yettiği iddiası gibi öyle aşırı bir durum yaratmıştı ki bu durum onları, hidrojen âleminin kaba maddeleri içine daha çok gömerek dünyanın doğal koşullarını alışılmadık yollardan bozmaya eğilimli birtakım hareketlere sevk etti. Yine bunun sonucu olarak onlar lükse, zenginliğe, konfora, maddeye tapmaya, bencillığe, her türlü tutkuya kapıldılar, hidrojen atomunun kaba bileşimleri içine gömüldüler ve bütün mutluluklarını bu bileşimlerden bekletiler ki bu da son sınırına gelmiş maddesel ilerleme ve gelişimlerin varlıklarda sebep olduğu son bir çırpınıştı, bir tür yozlaşmaydı. Bu yozlaşma çok doğaldır ve gerçekleşecek her büyük devrimin öncüsüdür.

*
* *

Bir çevrede gelişim genel olarak yürür. O çevreyi oluşturan -en küçüğünden en büyüğüne kadar- bütün varlıklar, kendi derecelerine göre gelişirler ve yükselirler. Örneğin, insanlar dünyanın en tekâmül etmiş varlıkları hâline gelirken, dünya planları dahilinde yaşayan diğer varlıkların her biri de gelişim olanaklarının üst kademelerine doğru ilerlerler. Bunun en açık örneğini kanserler oluşturur.

O zamanki dünyanın son devirlerine doğru, sebebi insanlarca bilinmeyen birtakım hastalıklar ortaya çıkmıştı. Bunlardan biri de kanserdi. İnsanlar arasında kanser vakalarının çoğalması

biraz önce söz ettiğimiz sebebe bağlı, hücrelerde görünen bir yozlaşmadır.

İnsan bedenlerinde bulunan hücrelerin, organların her biri, nispeten ilkel varlıkların birer maddesel hayat alanıdır. Onlar bu madde alanlarında ve o alanların kendilerine verdiği olanaklar dahilinde gelişimlerini yapmaktadırlar. Zamanla gelişen bu basit varlıklar, bir an gelir ki daha ileri gidebilmek için ihtiyaç duydukları şeyleri, içinde buldukları maddelerden sağlayamazlar. Yani bu madde olanakları ve koşulları onların ileri atılımları kazanmalarına izin vermeyecek kadar kısırlaşır. Oysa varlıkların gelişim atılımları durmaz ve hiçbir sınır tanımadan daima ileri doğru atılmak ister. Bu durum, olanakları bol olan ortamlarda normal yürüyüşler hâlinde görünürken, böyle olanakları kısırlaşmış ve varlıkların daha geniş ve ileri atılımlarına yetecek alanları kalmamış madde ortamlarında; onların çırpınılarıyla, huzursuzluklarıyla, karışıklık ve

şaşkınlıklarıyla bir arada anormal, alışılmadık ve yozlaşmış görünen birtakım hareketlerine sebep olur. İşte Mu dünyasının batacağı anın öncesindeki zamanlarda kanser hâline girmiş madde ortamlarını, yani hücreleri yöneten varlıkların durumları da böyle olmuştur.

Beden organizması içinde bulunan bu varlıkların, kendi paylarına ait maddesel gelişim ortamları, daha ileri gidebilmelerine yol vermez duruma gelmişti. Örneğin, bedeni oluşturan bir deri hücresinin nihayet o bedende kendisine ayrılmış belli bir işlev alanı vardır. Onun üstüne bu hücrenin çıkmasına bedenin fiziksel durumu uygun değildir. Böyle bir çıkış bedenin ahengine uymaz. O hücreyi kendisine bir gelişim ortamı yapan basit varlık,

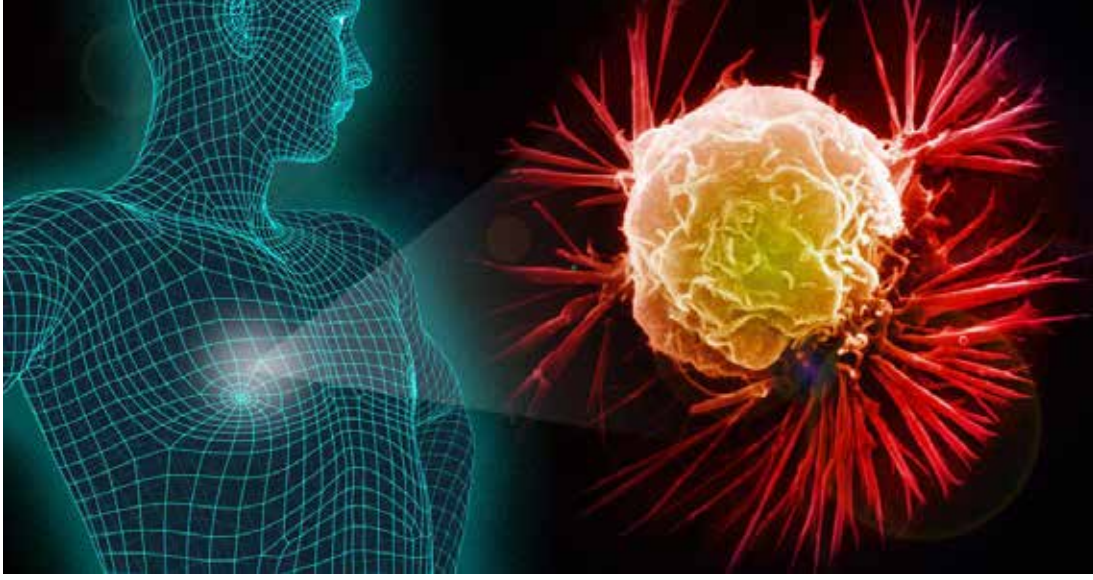
ilk zamanlarında işlevini mükemmel bir şekilde yaparken, ihtiyaç duyduğu

gelişimi sağlayabiliyordu. Fakat bir an geldi ki o, bu gelişim devresini bitirdi. Daha üst gelişim ortamlarına hazırlanma ihtiyacını duymaya başladı. O hücrenin, içinde bulunduğu

kanserleşme denilen düzensiz bir hâli meydana getirdi. Şurası da kesin ki deri hücresinin bu kanserleşmiş ve deri organizması dahilindeki uyum ve düzen dışı faaliyetlere yönelmiş hâli, artık bir gelişim aşamasını bitirip daha üst aşamaya geçmek için çırpınan fakat bulunduğu koşullar içinde buna olanak bulamayan bir varlığın son bir çırpınısı atılımından başka bir şey değildir.

Burada haksızlığa uğramış gibi görünen beden organizmasına gelince, o da aslında hiçbir şey kaybetmemekte ve başka varlıkların tekâmüllerine zemin hazırlamak konusunda yüklendiği otomatik bir yardımı ve hizmeti yapmaktadır. Bu vazifesini yapmakla o da kader mekanizması karşısında, daha üst bir kader görünümü olan mekânsal liyakatleri kazanacak ve üst plana geçebilmenin geniş olanaklarından böylece yararlanacaktır ki bu da onun ileri bir aşamaya atılması, gelişmesi demektir. Bundan dolayı ortada haksızlığa uğrayan kimse ve haksızlık diye bir şey yoktur. Yüz kişilik bir toplumsal planın her bireyinin o yüz kişi için çalışarak kendi tekâmülünü sağladığını daha önce söylemiştik. En küçüğünden en büyüğüne kadar herkes birbirine dayanarak, birbirinden bir şeyler alıp vererek daima ileriye doğru atılımlar kazanmakta ve yükselmektedir.

alışılmış biyolojik koşullar ve olanaklar bu ileri faaliyet ihtiyaçlarına cevap verecek durumda değildi. Bundan dolayı, hücre varlığı bedenine sığamaz oldu. İşte bu durumun sonucu olarak, daha önce normal bir deri hücresini alışılmış yollarda gerektiği gibi kullanan o basit varlık şimdi, bedenin düzeni ve uyumu dışına doğru yön almış durumda çırpınmaya başladı. Bu çırpınısı, o hücrenin deri topluluğu içinde, o topluluğa uymayan birtakım hâl ve durumlarına sebep oldu ki bu da doğal olarak onun gelişiminde

Bu yükselişe yönelik hareketlerin hiçbirisinde hiçbir varlık için haksızlık, ceza, ödül, zulüm, felaket diye bir şey yoktur. Her şey kader mekanizmasının ölçüsüyle kazanılmış liyakatlerin ve bu yolda gösterilmiş çabaların sonucudur.

*
* *

Böylece, önceki dünya devrinin son zamanlarında, varlıklar buldukları madde ortamları içinde, gelişimlerinin son sınırlarına yaklaşmış ya da gelmiş durumdaydılar. Bu durum, insanların ve diğer yüksek dünya varlıklarının bedenlerini oluşturan hücrelerden bitkilere, hayvanlara ve insanlara kadar her kademedeki madde ortamlarında tekâmül eden varlıklar için böyleydi. Bu sebepten dolayı kanser hastalıkları çoğalmıştı. Ve yine bu sebepten dolayı insanlar kaplarına sığamaz oldular ve ileri atılımlarına artık cevap veremeyecek duruma gelen madde koşullarının dışına çıkma ihtiyacıyla kıvrınmaya başladılar. Fakat dünya maddesi koşullarının

ötelere taşınan yüksek ihtiyaçlarını tatmin edebilmek için faaliyetlerini o madde dışı koşullara yöneltmeleri gerekirken (bu koşulların neler olduğu daha önce açıklanmıştı) insanlar bunu yapamadılar ve bu ihtiyaçlarını, yine içinde yaşamakta oldukları kaba hidrojen atomu dünyası koşullarında aramaya kalkıştılar. Aradıkları mutluluğu orada bulamayınca o maddelerin içine daha çok gömülerek kendilerini orada avutmak için çırpınıp durdular. İşte bu durum, insanların yozlaşması, kanserleşmesi manzarasını meydana getirdi ki bu da her devrimin, her tekâmül devresi başlangıcının genellikle görülen bir icabı ve doğal karakteristiğidir. Bunu daha ayrıntılı açıklamak için bir örnek veriyoruz. Milyonları hayal eden ve bütün mutluluğunu bu milyonlardan bekleyen meteliksiz bir insan zihinde canlandırılınsın ve 8-10 yıl sonra bu adam milyonlara sahip olsun. Vaktiyle ancak para ile geleceğine inandığı mutluluğun, şimdiki zenginliğine

rağmen yine gelmediğini görünce bu adam ne yapacaktır? Beklediği ve umduğu mutluluğun parayla gelmediğini görünce onun hüsrânını paraları içine daha çok gömülmekle unutmaya çalışacak ve bu da onun karışıklık ve şaşkınlıklarına sebep olacaktır. Oysa o, artık bu mutluluğun parayla gelmeyeceğini anlayacak ve onu başka yerlerde arayacaktı. O, bunu yapmadı. Aradığı mutluluğu bulamayınca ve ondan büsbütün uzaklaştığını görünce daha çok mutsuzluğa düştü.

Kısaca, dünya maddesinin son olanaklarını da kullanarak devrelerini bitirmiş geçen dünya devri insanları, varlıklarının daha ileri gelişim atılımlarına olanak veremeyecek duruma gelmiş olan dünya maddelerinden üstün sonuçlar beklemenin, sanki mermerden yağ çıkarmaya çalışmak demek olduğunu bir türlü düşünmek istemediler ve bütün çabalamalarına rağmen aradıkları mutluluğu maddelerde bulamadılar, ileri atılım ihtiyaçlarını tatmin edici, kendilerini ferahlatıcı hiçbir sonuca ulaşamadılar. Bu durum onları büsbütün şaşırttı, çözülmez karışıklıklara düşürdü, huysuzlaştırdı ve madde içindeki durumlarını yozlaştırdı. Öz varlıklarının, niteliğini bilmedikleri, bulamadıkları öz ihtiyaçlarını tatmin etme çabasıyla ve isteğiyle insanlar yanlış bir yola saptılar, dünya maddeleri içine saplandılar. Bu durumun sonucu olarak kendilerinde meydana gelen anlamsız bir gurur, sonuçsuz iddiacılıklar, her girişimin sonuçsuz kalması şeklinde ortaya çıkan başarısızlıklar onlarda şaşkınlıklar, hayal kırıklıkları yarattı ve onları bizzat kendileri için bile anlaşılmasız

bir bilmece hâline koydu. O zaman insanlar, ne yapacaklarını idrak etmeksizin boş yere oraya buraya saldıran huzursuz varlıklar hâline geldiler. Bu gibi durumlarda insanların düştüğü böyle karışıklık ve şaşkınlık hâllerinin küçük örneklerini gösteren sayısız günlük örnekler içinde hatırlatacağımız şu küçük gözlem, bu konuda basit bir fikir vermeye yeterli olur. Birkaç gün önce sapanı ile kuş avlamaktan zevk duyan bir çocuk, yolda giderken rastladığı, kendi kendine ölmüş bir kuş cesedi karşısında ıstırap duyarak onu uzun uzadıya gömmeye kalkışır. Fakat aradan iki gün geçtikten sonra onun bu ıstırapı, elindeki sapanı ile diğer kuşları öldürmesine engel olamaz. Bu küçük örneğin insanlar arasında kapsamını genişletmek ve böylece insanlığın içinde bulunduğu şaşkınlık hâlleri hakkında pek geniş gözlem olanakları elde etmek mümkündür.

İşte bütün bu hâller bir devrimin eşliğinde olmanın ifadesiydi. Çünkü artık yüksek ihtiyaçlarını duymuş, o ihtiyaçlar içinde çırpınmaya başlamış varlıkların, elbette kader mekanizmasında ölçülüp biçilmiş ve takdir edilmiş liyakatlerinin bir karşılığı olacaktı ki bu da onların layık oldukları daha yüksek mekânlara ulaşabilmelerini sağlayacak büyük bir dünya devrimiydi ve bu yüzden dünya, büyük bir devrimin eşliğine gelmiş bulunuyordu. □

İlâhî Nizam ve Kâinat'ın günümüz Türkçesine uyarlanmış baskısından alınmıştır.

Hayatının Detaylarıyla...

Dr. Bedri Ruhselman

TÜRKİYE’DEKİ Metapsişik biliminin öncüsü olan Dr. Bedri Ruhselman, 1898 yılında, İstanbul’un Fındıklı semtinde, Setüstü’ndeki kendi evlerinde dünyaya geldi. Ruhselman’ın soy kütüğü, Kafkasya’da yaşayan Çerkezlerin Şapsığ koluna kadar uzanır. Babası, kıdemli yüzbaşı askeri cerrah Cemal Efendi, annesi ise Kastamonu kale kumandanı Binbaşı Hüsnü Efendi’nin kızı Safiye Hanım’dı. Ruhselman, anne ve baba tarafından asker kökenli bir aileden geliyordu. Ailece, ilkokulu bitirinceye kadar İstanbul’da Fındıklı’da oturdular. İlkokula, Şemsi Mekatip’te başladı.

Çocukluğunun ilk yılları İstanbul’un Fındıklı semtinde geçen Ruhselman, 1902 yılında babasının Çanakkale’ye tayin olması nedeniyle, ilk ve ortaokulu Çanakkale’de tamamladı.

Çocukluğunun ilk yıllarıyla ilgili bir geçmiş yaşamı hatırlama olayını, Dr. Bedri Ruhselman ‘ın bu yaşlardayken bir önceki yaşamını hatırladığını; onun *Ruh ve Kainat* adlı eserinin 944. sayfasından, kendi üslubuyla aktarmak istiyoruz. “Çocukluğumun hangi zamanında başladığını bilemediğim, 4-5 yaşıma kadar beni takip eden bu hatıranın o zamanki canlı tesirlerini hala az çok duyabiliyorum. Bazen bir çocuk merakı ile, bu hikayenin ne zaman meydana geldiğini anneme sorardım. O önce, bir rüya görmüş olduğumu düşünerek, bana baştan savma cevaplar vermekle yetinmişti. Fakat bilahare devam eden ısrarlarım karşısında, nedense bazı endişeler duymaya başlamış ve beni şiddetle tehdit ederek böyle şeyleri konuşmaktan menetmişti. Beş yaşından sonra bu hatıralar yavaş yavaş kuvvetini kaybetti ve geride, canlı sahneler yerine sönük ve silik birtakım klişeler kaldı.

Bu hikaye aşağı yukarı şu idi: Ben yine bir çocuktum fakat başka bir çocuktum. Annem ve diğer 2-3 kardeşimle beraber (O tarihte yalnız bir kardeşim vardı!) bir seyahatte bulunuyoruz. Denizdeyiz ve bir kayığın içindeyiz. Yanımdaki annem ve kardeşlerim şimdikilere hiç benzemiyor. Büyük bir limandayız. Bu limanda bir manzara var ki, benim merakımı en çok uyaran da bu oluyor. Zira bu, mutad olarak gördüğüm şeylere benzemiyor fakat bana aynı zamanda çok yakın ve mutad görünüyor. Deniz üzerinde veya sahillerde büyük tesisata bağlı ve asılı duran

terazi kefelere gibi birtakım şeyler var ama bunların üzerinde silahlı adamlar duruyorlar ya da bazı şeyler yapıyorlar. Nihayet büyük makineler, kalabalık sahiller ve birçok görmediğim insan içinde hatıram bulanıyor ve siliniyor.

Bu gördüğüm şeylerin hiçbiri, o zamanki alışılmış yaşamımda yoktu. Burası neresi idi, bu gördüğüm adamlar kimlerdi, ben buralara ne vakit gitmişim? İşte o zamanlarda kafamı işgal eden meseleler bunlardı. Acaba bu, gerçekten bir rüyanın izlenimi miydi? Bu mümkündür, bir çocuk birçok rüya görebilir. Fakat gördüğüm rüyalarından hiçbirisi bende bu ölçüde içinde yaşanmışçasına canlı bir sahne izlenimi bırakmamıştı. Bununla beraber, eğer elimde yalnız bu sözünü ettiğim belirsiz ve her yoldan açıklanabilir şahsi çocukluk hatıramdan başka, daha kuvvetli ve müspet diğer çocuk hatırlamaları olmasaydı, yukarıda yazdığım hikayeler üzerinde bir saniye bile durmak istemezdim. Fakat elimizde, yetkili bazı kişiler tarafından saptanmış öyle örnekler var ki, bunları inceledikten sonra, ‘gevezelik yapan’ veya ‘rüyalarını anlatan’ çocukların öyküleri karşısında uyanık olmamızın gerektiğini takdir etmekte gecikmeyiz.”

Ruhselman on yaşındayken, müziğe olan ilgisi nedeniyle alaturka keman dersleri almaya başlar. Keman derslerini veren hocası Kazım Efendi’ye göre, müziğe olan yeteneği çok fazladır. On iki yaşındayken, kendisi için bir dönüm noktası oluşturacak kadar önemli bir şey olur. Ruhselman’ın eline Gayret Kitabevi’nin sahibi Mösyö Garbis’in *Cinlerle Muhabere* (Haberleşme) adlı küçük cep kitabı geçer ve onu gizlice okumaya

başlar. “Gizlice okur,” diyoruz çünkü babası bu tür konularla ilgilenmesini kesinlikle istememektedir. Ama meraklı küçük Ruhselman, tavan arasında kendi kendine ufak celse denemeleri yapmaya başlamıştır bile.

Hatta bir gün, okuduğu kitaplardan birinde, ölen insanların kabir azabı yaşadıkları bir dönemin olduğunu ve imamın mezar başında talkın vermesinden sonra bazı olayların ortaya çıktığının yazılı olduğu bir bölüme rastlar. Bu konu onun son derece ilgisini çeker. İşin gerçeğini anlamak için bir cenazenin peşine takılır, kabristana gider ve orada sabahlar. Anlatılanların aslını öğrenmek isteği, 10-12 yaşındaki Ruhselman’ın korkularını bile yenmiştir. Ruhsal olaylara olan ilgisi böylelikle başlamış olur.

Bedri Ruhselman on beş yaşına geldiğinde, bu kez babasının ve onun bazı arkadaşlarının yanında, ilk celse deneyini yapar. Kendisinin belirttiğine göre, bu celsede bir savaşın çıkacağı söylenir. Nitekim 1914’te, Birinci Dünya Savaşı patlak verir. Bu nedenle ailesi, Ruhselman’ı bir denizaltı ile İstanbul’a yollar. Bundan böyle lise öğrenimine Kabataş Lisesi’nde devam edecektir. Ruhselman, lise eğitimi sırasında aynı zamanda keman dersleri de almaktadır. Hocası ise, o dönemde İstanbul’da bulunan üstat kemancı Bay Braun’dur. Ruhselman keman alanında o kadar ustalaşmıştır ki, hocası bazı prenlere Ruhselman’dan ders almaları için referanslar verir.

1916 yılında Kabataş Lisesi’ni bitirdikten sonra Tıbbiye’ye girer. Ailesi de İstanbul’a gelmiştir. Ruhselman’ın eline o dönemlerde, *Hakikat-ı Muhammediye* adlı bir kitap

geçer. Bu kitapta tüm ayrıntılarıyla cennet anlatılmaktadır. Cennete kimlerin gireceği belirtilmekte, en üst sırayı da şehit olanların alacağı vurgulanmaktadır. Genç Ruhselman bu kitaptan o kadar çok etkilenir ki, o sıralarda devam eden Çanakkale Savaşına katılmaya karar verir. Hemen askerlik şubesine gider, kaydolur ve bunu kimseye söylemez. Ertesi gün büyük bir gönül rahatlığı içinde, Bab-ı Ali yokuşundan inerken, bir kahvenin önündeki tahta sedirde oturmuş bir adamın gazete okuduğunu görür. Tam adamın önünden geçerken, rüzgarın etkisiyle gazetenin sayfası döner ve arka sayfadaki bir ilan gözüne çarpar. Bu dikkat çekici ilanda, Aksaray semtinde bulunan bir falcının, geleceği okuduğu belirtilmektedir.

Bu tür esrarengiz konulara zaten meraklı olan Ruhselman, bu falcıya giderek geleceğini öğrenmeye karar verir. Savaşa gidip şehit olmayı amaçlayan Ruhselman, muhtemelen falcıdan bunun olup olmayacağını öğrenmek istemektedir. Aksaray'a falcının yanına gider, onu bir odaya alırlar. Saatlerce bekler; ne gelen vardır, ne de giden. Neden sonra çok yaşlı, sakallı, titrek bir ihtiyar, değneğine dayana dayana gelir, karşısında durur ve Ruhselman'ı görür görmez yarı trans durumunda bağırmağa başlar: "Cerrahın oğlu, cerrahın oğlu, ne cenneti? Deli misin sen? Cennete gideceğin yok. Sen bu işten vazgeç ve eğitimini tamamla. Haydi kalk, yıkıl karşımdan."

Anlattığına göre, Ruhselman o anda bir korkuya kapılır. Küçük bir çocuk olarak, büyük bir moral bozukluğu ve düş kırıklığı içinde oradan ayrılır ve yolda düşünmeye başlar. Bu falcı

adam babasının işini, kendisinin öğrenci olduğunu, askere yazıldığını ve cennete gitmeyi düşündüğünü bir anda söylemiştir. Heyecan içinde fırlar, olup biteni kavramıştır, eve gelir. Durumu ailesine anlatır. Evde bir telaş başlar çünkü biraz sonra saat dokuz olacak ve Ruhselman 'ın gidip askerlik şubesine teslim olması gerekecektir.

Bedri Ruhselman'ın yüzbaşı olan dayısı onu alır ve o sıralarda subayların gelip gittiği, Sirkeci'deki Meserret Kahvehanesine götürür. Oradaki birkaç subayla birlikte, ne yapabilecekleri konusunda konuşmaya başlarlar. Masada bu tartışma sürerken, ilginç bir olay olur. Yan masada oturan bir subay konuşmaları duymuştur. Masaya dönerek ne olduğunu sorar. Dayısı olan biteni anlatır ve çaresiz kaldıklarını söyler. Çakmak mavisî gözleriyle bunları sessizce dinleyen subay başını sallar ve genç Ruhselman'a dönerek şunları söyler:

"Oğlum, duyguların çok güzel. Vatan için ölmek şereftir ama sen çok gençsin ve okuyorsun. Evet, milletimizin askere ihtiyacı var ama okumuş insana daha çok ihtiyacımız var. Savaşta insan bir kere ölür ama okumuş bir insan yaşayarak, vatanına her gün hizmet eder. Sen de eğitimini tamamla ve millette bu yolda hizmet et!" Sonra cebinden bir kart çıkarır. Üzerine bir şeyler yazar ve "Bunu Savaş Bakanlığında şu şahsa verin ve bu çocuğun adını sildirin," der. Dayı ve yeğen sevinçle kartı alırlar. Kartın üzerinde şu isim yazmaktadır: Miralay Mustafa Kemal. Tüm yakınlarına sonradan anlattığına göre, bu olay Ruhselman'ı çok etkileyecektir.

1920 yılında Ruhselman, Tıp Fakültesinin dördüncü sınıfındadır.

Bu arada da keman dersleri devam etmektedir. Özellikle Adli Tıp hocası Saim Ali Bey, onun müzikteki başarısını çok desteklemektedir. Müzik sevgisi daha ağır bastığı için, Ruhselman Tıbbiyeyi bırakmaya karar verir. Hedefi, Avrupada müzik eğitimi görmektir. Ancak bunun için para gereklidir. Sonunda o da bulunur. O dönemin geleneklerine göre, Kadıköy Bostancıda oturan Mısırlı bir prenses, Ruhselman'ı himayesine alır ve ona mali yardımı sağlar.

Dr. Bedri Ruhselman, 1920'de Prag'tadır. Konservatuarı bitirdikten sonra, "Meister Schule"nin yani Virtüöz Okulunun sınavlarına girer ve çok zor olan bu sınavı vermeyi başarır. Son sınıfın ikinci yarısına kadar bu okula devam eder. Gayet parlak derecelerle ilerleyerek, keman dalında virtüözlük derecesine yükselir. Bedri Ruhselman, Prag'daki müzik eğitimi sırasında tanıştığı bir kişiden, Ruhçuluk konusundaki ilk bilgilerini alır. Bu eğitimin yanı sıra, metafizik araştırmalara da başlar. Fransızca, Almanca ve biraz da İngilizce bilmenin verdiği avantajla, teorik Ruhçuluğu dünya literatüründen çok iyi izleyebilmektedir. Allan Kardec, Gustave Geley, Charles Richet, Leon Denis gibi klasik Ruhçuluğun öncülerinin yazmış olduğu ciddi eserleri iyice inceler. Ruhselman kitaplardan okuduklarını uygulayarak hipnotizmi öğrenir.

Bu arada, kendisine mali destek sağlayan prensesin maddi durumu bozulur. Bu yüzden virtüözlük sınavlarına girmeden, Türkiye'ye dönmek zorunda kalır. Cumhuriyetin ilanının ilk yıllarıdır.

Türkiye'ye dönen Ruhselman,

Anadolu'nun çeşitli kentlerinde müzik öğretmenliği yapar. Bu dönem, 1926 ile 1935 yıllarını kapsar. Sonunda, yarıda bırakmış olduğu Tıp Fakültesine yeniden girer. Eğitimine ikinci sınıftan başlar. Bedri Ruhselman'ın, çok sevdiği müziği 1934 yılında bırakarak, çalışmalarının tüm ağırlığını spiritüel araştırmalara yöneltmesine neden olan oldukça ilginç bir olay vardır:

Ruhselman son konserini İzmir Erkek Muallim Mektebi'nde vermiştir. Paganini'nin Şeytan *Trilleri* adlı eserini çalarken, eserin ortasına doğru dinleyicilerden birinin çocuğunun elindeki balon havaya uçar. Bütün dinleyiciler konseri dinlemeyi bırakıp, büyük bir merakla balonu izlemeye başlarlar. Bu olay üzerine Ruhselman eseri yarıda bırakarak salonu terk eder ve kemanını dolabının en üst gözüne yerleştirerek, bir daha konser vermeme kararı alır. Bu olaydan sonra müzik çalışmalarından soğuyarak spiritüalizme döner ve Tıbbiye'ye tekrar girerek, kaldığı yerden tıp

öğrenimine başlar. Üniversiteden mezun olduktan sonra, Profesör Frank'ın yanında uzmanlık eğitimi görür ve dahiliye uzmanı olur. Ardından İzmir'de bir muayenehane açar.

Dr. Bedri Ruhselman bu arada spiritüel araştırmalara da devam etmektedir. Teorik Ruhçuluğu çok iyi sentezleyen Ruhselman, artık uygulamalı çalışmalara geçmiştir. Ruhsal alemde ilk yüksek bilgileri, 1936 yılında ünlü müzikolog Hüseyin Sadettin Arel'in medyomluğu aracılığıyla almaya başlar. Kendisini "Üstad" adıyla tanıtan bedensiz varlık, bu celselerde oldukça yüksek bilgiler aktarmıştır. Yine bu celselerde ifade edildiğine göre, bu kadar yüksek bir ruhsal ortam ile doğrudan doğruya temas dünya üzerinde ilk kez gerçekleştirilmiştir. Bu yüksek bilgilerle, Dr. Bedri Ruhselman'ın gelecekteki bilgi çalışmalarının temelleri çok sağlam bir şekilde atılmaya başlanmıştır. Yirmi celse süren bir bilgi bağlantısından sonra, Üstad adlı bedensiz varlık şöyle

diyecektir: "Bu irtibatın devamı, sizin ölçülerinize göre uzunca bir zaman sonra olacaktır." Bu uzun zaman ise tam on bir yıl sürer. Bu süre içinde Dr. Ruhselman, verilmiş bilgilerin sentezini yapacaktır. Gerçekten de alınan bilgiler çok değerli olmuş ve Yeni Ruhçuluğun doğmasına zemin hazırlamıştır.

Dr. Bedri Ruhselman bir süre Bakırköy Akıl Hastanesi'nde çalışır ve incelemeler yapar. Doktorluğa başladıktan sonra da *Fener* adlı bir dergide yazıları yayınlanır. "Yükseltici bilgiler ve sanatlardan bahseden aylık mecmua" olarak ifade edilen bu dergi, Mart 1938'de yayın hayatına başlar. Ancak parasal sorunlar yüzünden 1938 Ağustos'unda, yani altıncı sayısında kapanır.

Dr. Ruhselman, 1940-41 yıllarında, yedek yüzbaşı rütbesiyle doktor olarak askerliğini yapar. Askerlikten sonra, spiritüalizmle ilgili çalışmalara yine devam eder. Bu arada Afganistan, Türkiye'den doktor istemektedir. Dr. Bedri Ruhselman birkaç doktorla birlikte, 1943 Mart'ında Afganistan'a gider. Doktorlar arasında, ilk Türk spiritüalistlerinden olan Dr. Sevil Akay da vardır.

Dr. Ruhselman, Kabil'deki Rıfki Sanatoryumu'nda üç yıl süreyle başhekimlik görevini yürütür. Bu ülkede çalışırken, bir ara Hindistan'a gidip orada kalma girişiminde bulunur. Fakat İngilizler bunu kabul etmez. Afganistan'da geçen bu üç yıl içinde deneysel çalışmalarını sürdüren Ruhselman aynı zamanda üç ciltlik *Ruh ve Kainat* adlı kitabını da tamamlamaya çalışır.

1946'da yurda dönen Dr. Ruhselman, bu çok önemli eserini yayınlar. Bu kitabıyla ülkemizde,

Ruhçuluğun ve metapsişik biliminin tanınmasına olanak sağlamıştır. Bu ve bunu izleyecek yayınlarına, "Neo-Spiritüalizm" adını vererek, bu alanda yeni bir ekol kurar.

Ruh ve Kainat adlı kitabında bütün ruhsal konular ele alınmıştır. Ayrıca klasik Ruhçuluktaki görüşlerle, "Üstad" celselerinin yüksek bilgileri karşılaştırılmıştır. İnsan, ruh, ötealem, tekâmül, vicdan, kader gibi önemli konular hakkında bilgiler verilmektedir. Tekrardoğuş konusu bilimsel açıklama ve örneklerle ortaya konmuştur. Bu eser ülkemizde bu alanda yayınlanan ilk bilimsel ve ciddi yayındır.

Dr. Bedri Ruhselman, 1947'de yine İzmir'de doktorluk mesleğini sürdürmektedir. Bir celse grubu kurarak ruhsal bağlantılara başlar; bir yandan İstanbul'da bulunan grupla da bağlantıyı devam ettirir. Bu arada İzmir'de, ona muayenehanesini kapattıran bir olay yaşar. Müziği bırakmaya bir anda karar veren büyük vazifeli Ruhselman, muayenehane sahibi olmayı da uzun süre yürütemeyecektir. Afganistan dönüşünde açtığı muayenehanesini, yine kendi asil karakterine uygun bir kararla kapatacaktır. Onun muayenehanesini kapatmasına neden olan olay, hekim olarak yüklendiği sorumluluk anlayışına ve Hipokrat yeminine uygun şekilde gerçekleşmiştir. Dr. Ruhselman, bir hastayı ele aldığı zaman, tedavi sonuçlanıncaya kadar, günün 24 saatinde kendisini hastasından sorumlu addederdi. Hekim olarak onu izlerken, sanki Hipokrat yeminini az önce yapmış birine rastlamış gibi olurdu ya da bu yeminin, ateşten harflerle benliğine yazılmış olduğunu

hissederdiniz. Tavsiyeleri ihmal edildiğinde hastasından çok üzüldü ve hemen, "Eğer kendi sağlığınızla ilgili ihmaliniz devam ediyorsa, hekiminizi kaybetme tehlikeniz çok yüksek." diye uyarıda bulunurdu. Bir de vizite ücreti konusunda çok rahatsız olurdu. Böyle bir öneriden adeta ödü kopar, böyle bir rica veya empozisyonla karşılaştığı zaman sıkılır ve bu sıkıntısını da hafif bir hırçınlıkla örtmeye çalışırdı. Ücret karşılığı hasta bakmaktan hep çok rahatsız olur, ücret almayı hiç içine sindiremezdi.

Dr. Bedri Ruhselman'ın doktorluğu bırakmasına neden olan birden fazla olumsuz olay olduğu biliniyor. Ama bunlardan bir tanesinin, bardağı taşıran son damla olduğunu tüm yakınları söylüyor. Yeğeni Şahap Ruhselman olayı şöyle anlatıyor:

"Bir gün muayenehanesinde oturuyorduk. Bir hasta geldi, elinde bir kart vardı. Kartı Bedri Bey'e uzattı, Bedri Bey de alıp okudu. Kartın üzerindeki yazı eski türkçeydi. Okudukça yüzü önce bembeyaz, sonra kıpkırmızı oldu. Ben olup bitene bir türlü anlam veremedim ve neler oluyor diye, dikkatle izlemeye başladım. Hastayı iyice muayene etti ve 'Sende gizli sıtma var, sana şimdi kinin yazacağım; bunun ya hapını yut ya da sağlık ocağında iğnesini yaptır. Kısa zamanda sapasağlam olur, sağlığını kavuşursun. Hiç merak etme, ciddi bir şeyin yok.' dedi. Adamcağız, 'Aman doktorcuğum, Allah senden razı olsun.' diyerek ellerine sarıldı ve derdini anlattı: 'Ben yıllardır Aydın'la İzmir arasında gidip geliyorum. Bana büyük bir hastalığım olduğu ve bir türlü anlayamadığı söylendi. Siz gizli sıtma diyorsunuz, sakın bir yanlışlık olmasın.'

Dr. Ruhselman, 'Madem inanmıyorsun, sen git bildiğin gibi tedavine devam et ama bana kalırsa, sen hasta filan değilsin, şu kininleri al, hiçbir şeyin kalmaz.' dedi. Hastayı gönderdikten sonra da büyük bir üzüntü içinde bana kartı okudu. Kartta şunlar yazılıydı: 'Aziz kardeşim Bedri. Gönderdiğim hasta Aydın'ın eşrafındandır. Ben senelerdir bu hastayı tedavi ediyorum, şimdi sana gönderdim. Sen lüzum göster, yine bana gelsin. Ben onun filmlerini çekeceğim ve böylelikle de geçimimi sağlamış olacağım!' " Bu olay üzerine Ruhselman kesin kararını verir, "Ben bu insanlar arasında, bu şartlar altında doktorluk yapamam, öteki çalışmalarına ağırlık vereceğim," der ve muayenehaneyi kapatarak İstanbul'a gider.

Artık Dr. Ruhselman, bilgi çalışmalarına daha fazla zaman ayırmak istemektedir. Bu nedenle maaş karşılığı çalışabileceği bir iş aramaya başlamıştır ve böyle bir imkan da eline geçer. Akdeniz'de, Marsilya hattında

çalışan Ankara yolcu gemisinde doktorluk yapmaya başlar. Böylece, odasında yoğun bilgi çalışmaları için zaman bulur.

1947-1954 arasındaki dönem, en yoğun celse çalışmalarının yapıldığı dönemdir. Ruhselman kendisini tamamen ruhsal araştırmalara yöneltmiştir artık. 1948 yılında Ankara'daki ve İstanbul'daki üniversitelerde Ruhçuluk üzerine dizi konferanslar verir. Büyük bir bölümü celse çalışmalarından oluşan *Ruhlar Arasında* adlı kitabını 1950'de yayınlar.

Dr. Bedri Ruhselman, en büyük amacını gerçekleştirmek üzere bir dernek kurmayı hedeflemektedir. Bu nedenle, Taksim Sıraselviler'de, Billurcu Çıkmazında bulunan harap bir yeri düzenleyerek kullanmaya başlar. Resmi olarak da, 30 Mart 1950'de Metapsişik Tetkikler ve İlmi Araştırmalar Derneğini kurar. Kurucuları; Dr. Bedri Ruhselman, Dr. Sevil Akay, avukat Suat Plevne, Muammer Bayurgil ve Nurettin Özmen'dir.

Dr. Bedri Ruhselman 1951'de *Allah* adlı kitabını yayınlar. Aynı anda o sıralarda Ankara'da yayınlanan "İç Varlık" adlı dergiye yazılar yazmaktadır. Yine bu dönemde Metapsişik Tetkikler ve İlmi Araştırmalar Derneği, Uluslararası Spiritüalizm Ruhçuluk Federasyonu'na üye kabul edilir. Aynı yıl Stockholm'de Uluslararası Spiritüalizm Kongresi yapılmaktadır. Dr. Ruhselman, bu kongreye, "Medyumluğun ve Ruhların Dünyamızdakilerle Görüşme ve Münasebetlerinin Neo-Spiritüalizma Görüşü ile İlmi İzahı» başlıklı 61 sayfalık bir rapor sunar. Böylece kongreye katılan on beş ulusun

yanında Türk bayrağı da yer almıştır. Bu rapor ayrıca dünyadaki çeşitli ruhçu merkezlere dağıtılmış ve yankılar uyandırmıştır. Dr. Bedri Ruhselman'a, Londra'daki Uluslararası Spiritüalizm Federasyonu Başkanı Hitchcock'tan, hayranlık dolu bir mektup gelir. Bu rapor aynı zamanda, *Medyumluk* adıyla Türkçe olarak da yayınlanmıştır. Ruhselman, 1952'de *Ruh ve Kainat* adlı bir dergi yayınlamaya başlar. Ancak dergi maddi imkansızlıklar sebebiyle 18 sayı sonra kapanmak zorunda kalır. 1953'te de *Mukadderat ve İcabat* adlı kitabını çıkarır.

Yapılan celse çalışmalarında oldukça ilginç bilgiler elde edilmektedir; geleceğe ait kehanetler bunlara örnektir. 1953 yılı, Nisan ayının birinci gününde, Sirkeci Yedinci Noterliği'nde resmen tescil edilen bir ruhsal tebliğde şöyle denmektedir: "Türkiye böyle bir arızaya uğrayacaktır. O kaviste, (Burada Mersin körfezinden başlayarak, takriben Seyhan nehri yatağını takip eden kavis kastediliyor.) denizin içeri çekilmesi olacak." Nitekim bu kehanet, 1966 yılının 13 Martunda gerçekleşir. Söylenen bölgede deniz 31 metre çekilir. Antalya'da ise 2 metre alçalmıştır. O tarihteki gazeteler bunu "görülmemiş olay" başlığıyla manşetten vermişlerdir. Böylece 1953 yılında ruhsal kanalla alınan kehanet, 13 yıl sonra gerçekleşmiştir.

Dr. Ruhselman'ın bu dönemdeki çalışmaları ve yönlendirmeleri tipik bir idealist insanın örgütleyici hareketlerine benzer. Yazılarını yayınlamaya çalışır, broşürler bastırır, sokaklarda dağıtır. Amacı, ruhsal bilgileri daha geniş kitlelere ulaştırabilmektir.

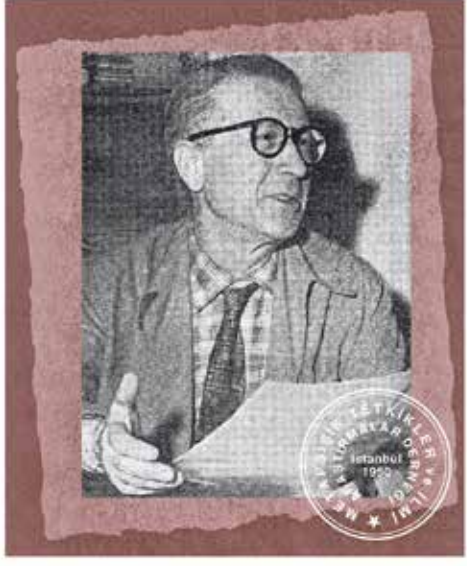
Dr. Ruhselman, aralıksız

çalışmalarıyla aldığı bilgileri tamamen hazmettikten, onları kendi yaşamında uyguladıktan sonra, başka varlıklardan yeni bilgiler almaya başlar. Bu varlıklardan başlıcaları, kendilerini, "Kadri", "Mustafa Molla", "Şihap", "Kemal Yolcusu" gibi adlarla tanıtmışlardır. Bu bilgilerle büyük mesafeler kateden Ruhselman, "Rehber" adlı varlığın celseleriyle ikinci büyük faaliyetine başlamıştır. Bu celselerden sonra, 1957 yılına kadar üç yıllık bir ara döneme girilir.

9 Aralık 1958 tarihinde yine bir kehanet tebliği alınmıştır. Dr. Bedri Ruhselman'ın operatörlüğünü yaptığı celse notere onaylatılmıştır. Bu kehanet, Türkiye'nin belirli yerlerinde meydana gelecek sel felaketlerini 50 gün öncesinden haber vermektedir. Ve olaylar aynen gerçekleşmiştir.

Ruhsal bilgi çalışmaları artık yepyeni bir yoğunluğa girmiştir. Bu nedenle Dr. Bedri Ruhselman, 1957 yılında görevi genç arkadaşlarına teslim eder ve Metapsişik Tetkikler ve İlmi Araştırmalar Derneğinden ayrılır. Kasım ayında "Meşale" adlı varlığın celseleriyle yeniden bilgi alınmaya başlanır.

Ruhselman'ın bu yoğun çalışmalarını gerçekleştirdiği evi gayet mütevazı idi; küçük bir salon, onun yanında bir oda ve küçük bir mutfaktan ibaretti. Odasında bir gardrop ve seyyar bir yatak vardı, salonu ise kitaplarla doluydu. Çalışma masasının üzerine gelen kısmın tavanında, iplerle ucu duvardan duvara tutturulmuş beyaz bir bez geriliydi. Bu bez, kömür ve odun sobası beraber yandığı için oluşan bazı ufak kömür-odun kurumlarının kendisinin üzerine dökülmesine engel olurdu.

Bütün bu yorucu çalışmalar sonucu, Dr. Ruhselman 1958 Haziranında bir kalp krizi geçirir. İki ay süreyle Cenova'da tedavi görür. Gemi doktorluğunu bırakmıştır artık. Türkiye'ye döndükten sonra, düzenli bir yaşam sürmesi gerekirken, aksine çok ağır bir tempo ile çalışmalarını sürdürür.

"Meşale" celselerinden sonra, kendisini "Önder" adıyla tanıtan daha yüksek bir varlıktan bilgiler verilmeye başlanır. Bu son varlık, bütün bilgilerin toparlanmasına, anlamlandırılmasına imkân hazırlamış ve o zaman, dünyaya böyle aralıklarla verilen bilgilerin tam bir düzen içinde olduğu ortaya çıkmıştır. Dr. Bedri Ruhselman'ın ise, ilahi bir vazifeye hazırlandığı daha iyi anlaşılmıştır.

"Önder" adlı bir plânın denetimi altında, bir kitap yazdırılmaya başlanır. Tarih 1958 Eylül'üdür. Bu çalışma 1959 Ağustos'unda son bulur. Ruhselman'a, o güne kadar verilmiş olan bütün bilgilerin vardığı en yüksek realitede

bir çalışmadır bu. Kendisine verilen bu büyük bilgileri "derleme vazifesi" sırasında, 3-4 ay süreyle, günde 20 saat çalışmış, sadece 4 saat uyumuştur.

İlâhi *Nizam ve Kâinat* kitabının medyum vasıtasıyla alınışı esnasında Bedri Bey'in kendine ait bir tebliğ alma biçimi vardır. Eski tabirle buna "Psişik İnfisal" yani psişik ayrışma denir. Psişik ayrışma; bugün birçok psikoterapistin kullandığı ayrışma tekniklerine çok yakın olan bir tekniktir. Medyumunu tam transa sokmadan, yarı trans halindeyken, çok yükseklere çıkarabilecek bir teknik. Bu alanda, şimdiye kadar hiçbir uygulayıcı böylesine deneysel çalışmalar yapmamıştır. Batı'nın kullandığı teknikler ise, tam trans ve tam hipnoz halidir. Bu teknikte, zaten kişinin iradesi tamamıyla ortadan kalkıyor. İrade tamamıyla operatöre ait oluyor. Bedri Bey'in kullandığı psişik ayrışma tekniği; medyumun bilgi aldığı plan ile de bağlantılı olarak, kendi bilincini tam bloke etmeden, sanki karşı karşıya iki insan konuşuyormuş şeklinde yaptığı bir çalışma türüdür. Zaten, Önder Planı'ndan alınan bilgiler de bu metotla alınıyor. Ve alınan bilgiler, tekrar tekrar Plan'a teyit ettiriliyor. Kitabın medyumunu farklıdır, operatör olan kişi, kitabın da derleyicisi olan Dr. Bedri Ruhselman'dır.

Dr. Bedri Ruhselman'ın dünyaya gelişinin gerçek hedefi, hayatının son yılı içindeki çalışmalarını oluşturan, bu bilgilerdir. Derlemiş olduğu bu bilgiler için, «Bu, hiçbir zaman benim eserim değil, Yukarı'nın eseridir,» demiştir.

Dr. Ruhselman son altı ayını İngilizce okuyarak, müzik dinleyerek geçirmiş ve kendisine ötealemden bildirilen ölümünü beklemiştir. Kalp

rahatsızlığı da iyice ilerlemiştir artık. 1960'ın Şubatında, bu dünyadaki büyük vazifesi için kullanmış olduğu bedeninden ayrılır.

Dünya tekâmül öğretim kadrosu içinde aldığı kutsal vazifesini, noksansız ve en iyi şekilde yerine getirerek, vazife halkalarından birini de Türkiye'de tamamlayan, Metapsişik Tetkikler ve İlmi Araştırmalar Derneğinin kurucusu ve Türkiye'deki metapsişik biliminin öncüsü Dr. Bedri Ruhselman, her şeyden önce bilgi, hakikat ve vazife insanıydı. O ilme, ilkelere, hakikati araştırmaya; doğruluğa, fazilete, erdeme büyük önem verir ve bu konudaki görüşlerini şöyle belirtirdi:

"İyiliğin ve dürüstlüğün yitirildiği bir ortamda, gerçek sanat ve fazilet gelişemez. Pisagor teoremini ezberlemekle, kimse insan olmayı öğrenmemiştir. Bir insana gelişimi için nefes kadar vazgeçilmez şekilde lazım olan şey, önce yüksek insani değerlerdir. Diğer her şey ondan sonra gelir. Sağlam ahlakın olmadığı yerde, bilim de yozlaşır."

Dr. Bedri Ruhselman; insanları seven, neşeli, çekingen, çalışkan, arkadaş canlısı, azimli, ilkelerine bağlı, kibar, yardımsever, yasalara son derece bağlı; eline aldığı bir konuyu çok iyi inceleyip, mantık süzgecinden geçirip sonuca varmadan bırakmayan, üstünkörü iş yapmayı sevmeyen, kendisine verilen görevi ne olursa olsun en iyi şekilde yapmaya çalışan, yapmadığı zaman son derece üzülen; eşyaya, gösterişe önem vermeyen; ruhsal çalışmaların dışında son derece toleranslı, Tanrı sevgisiyle dolu

"...Sevgili okuyucular, çok konuştum ve intihâl hatırlarım oldu. Ben bir insanım ve _ her insan gibi-hatalardan masun değilim. Fakat bütün sözlerimde samimî oldum. Müşahede ettim, düşündüm, duydum ve inandım. Sizlere de müşahede ettiğim gibi, düşündüm, duyduğum ve inandığım gibi yazdım. Bunlar benim realitedir, bu günkü realitem. Belki yarın değişir. Fakat ne zararı var?...
Hayat ebedidir!...Bu ebediyet içinde bizler kimizdir, kaç defa...ve kaç defa daha tekrar buluşacağız!..."

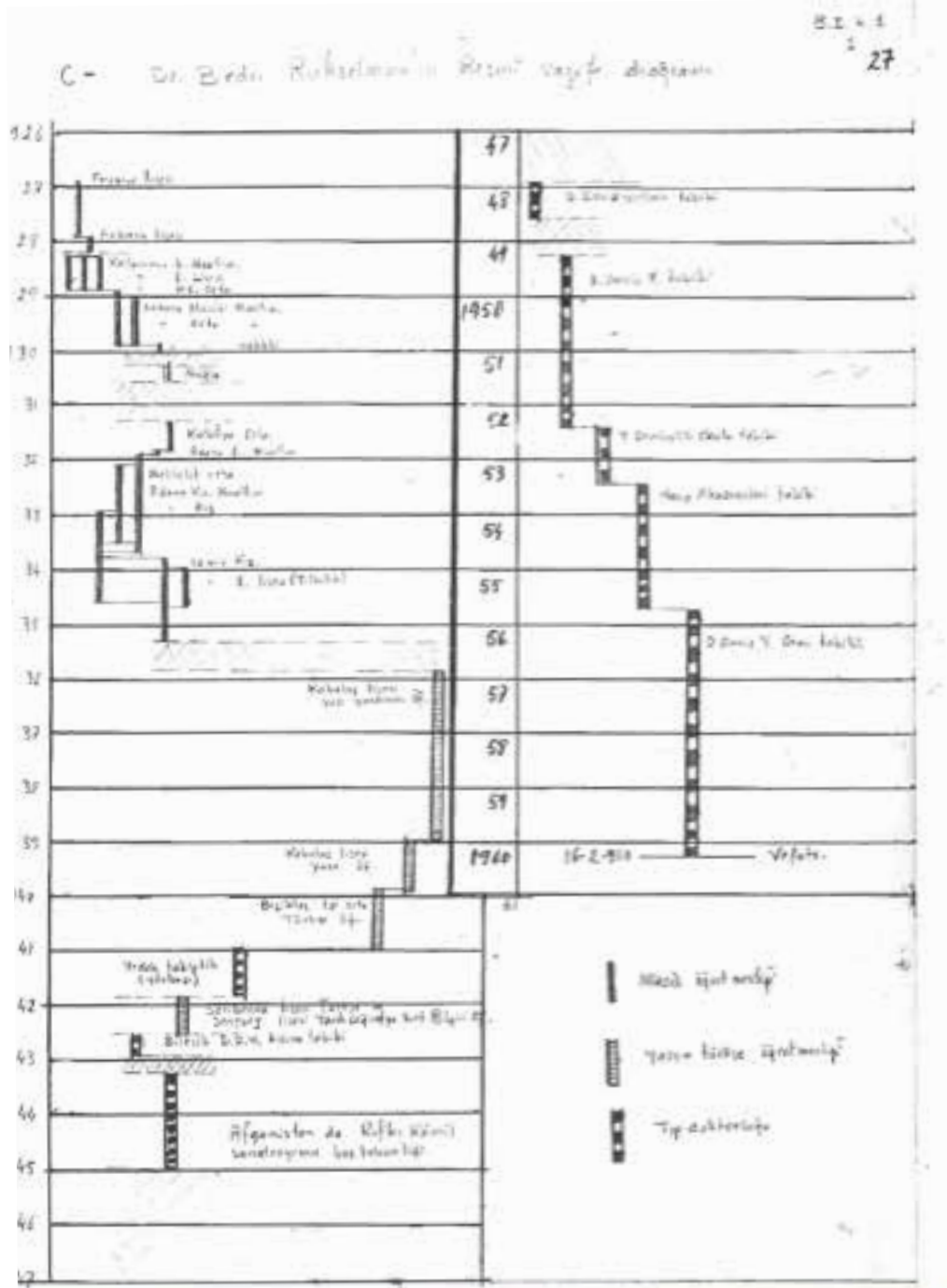
Dr. Bedri Ruhselman
"Ruh ve Kâinat" sayfa 1048

olan bir kişiliğe sahipti. İnsanlarla olan ilişkileri son derece yumuşaktı. Karşısındaki insanlara son derece saygılı ve içten davranırdı. Çok zeki ve uyanık bir insandı. Kendisine anlatılanları büyük bir dikkatle dinler, yerinde ve inandırıcı cevaplar verirdi. Doğruluğuna inandığı konuları taviz vermeden savunurdu.

Çok nazik, samimi ve mütevazı bir insandı; neşeli ve hoşgörülüydü. Herkesle herkes olmasını bilir, hiçbir zaman üstünlük iddiasında bulunmazdı. Ruhsal çalışmalar sırasında ise çok titiz, çok disiplinli, katiyen taviz vermeyen bir anlayışla çalışır, karşısındaki insanlardan da aynı ciddiyeti, dikkati ve özeni göstermelerini isterdi.

Ruhsal irtibatlar sırasında son derece şüpheli ve titiz davranırdı. Gelen varlığın bilgisinden emin oluncaya kadar sorular sorar, bilgisine güven duyduktan sonra irtibata geçer ve celse yapardı. O, hem faziletli bir bilim adamı, hem de eşsiz bir metapsişikçiydi. Hayatının her anı bir bilgiye, idrake ve ilkeye bağlıydı. □

“Feridun Tepeköy’ün Yapmış Olduğu Çalışmadan Alınmıştır”

“Feridun Tepeköy’ün Yapmış Olduğu Çalışmadan Alınmıştır”

B- Kronolojik tablo

BI = 1
18

Tarih Miladi	Yaş	Sosyal hayat münasebetleri	Hizmet ve fonksiyon faaliyetleri
1898	0	Dr. Bedri Ruhselman, Rumi 1314 de İstanbul'da Fındıklı semtinde dünyaya geldi.	
1901	3	Kızhançık Bedriye dünyaya geliyor. (Rumi 1317 levellötlü)	
1903	5	İstanbul'da Şişli Mektebi'ni iptidai muhtemelen ilk sınıfa başlıyor.	Eski hayatına ait mühatap yıllardan hatırlamalar «... Ben genç bir sınıftım, fakat başka bir sınıfta, anımsam ve diğer 2-3 kadesimle beraber (o taahhüt yaptığım bir kadesim vardı!) bir seyahatle bulunuyoruz. Demeyiz ki ve bir hayrimin isin diyeyim. Yaşamdaki anımsamın kadesimlerin simetrikleri benzerimdir...» (Bak: Ruh ve Kâinat, Sayfa. 946)
1904	6	Çanakkalede ikinci kız kardeşi Hidayet dünyaya geliyor. (Rumi 1320 levellötlü)	
1904	6	Çanakkalede iptidai tahviline devam ediyor.	
1908	10	Çanakkalede muhtemelen horası Kazım efenden atabirka kemana dersleri alıyor. (Bak: Bölüm III. Kısım 5)	Kemana da büyük bir kabiliyet olarak kemayız olmaktadır.
1910	12		“Enterte Muhabere” adlı kitapla ilgileniyor, okuyor ve aynı konular üzerine ilk düşüncelere adanıyor. Babası bu konularla ilgilenmesinden dolayı satışını engeller ve edasında güçlükler yaşanıyor.
1911	13	Çanakkale Kale sultanisi talebesi	

1914	16	13-Şubat-1930 (Milîî 1914) tarihinde Hale Sultanına 9 ^{ncü} sınıftan tasdik-namı alarak İstanbul geliyor. (1 ^{ncü} dünya savaşı dolayısıyla bu amiyetliğin bindiği uçak İstanbul'a gönderiliyor.)	Babasının ve ahlaklarının tuzaklarında bir masa terribou yapar ve bu konularla olan ilgisi ve merakı ortaya çıkar. Ve bu meselede askeri bir çıkarma yapularına lütf eder. Bil'ahire tahakkuk eder. SI 2 KI 19
1915	17	19-Şubat-1931 (Milîî 1915) tarihinde Kabotaj bürosuna kaydoluyor.	
1916	19	17-Mart-1932 (Milîî 1916) da Kabotaj bürosuna sınıf fenden pasaportuna tasdikname ile geliyor.	Canaklarla harbine atılmak edip şehit olmak ve böylesi cinneti qimege hake kagannak işi kendi kendisine Har-biye mevazirine gidip askere kaydını yaptırıyor. Fakat sonra bu düşün-cüsünden ve tesebbüsünden vazgeçirtiliyor. (Bak: Bölüm IV)
1916	18	İstanbul Darülfünun Tıp fakültesine imtihanına giriyor.	Büyük bir ustalıkla selâhi kemurun dinleyenleri hayran bırakmaktadır.
1918	20	Pederi Cemâleddin Efendi vefat ediyor.	
1920	22	aralık ayında (1920 Kânunusani) Tıbbiyenin üçüncü sınıfından tasdikname alıyor. Hocası Braun'ın ve tıbbi adli hocası Saîm Ali Dilemen'in tavsiyesi ve bir mısırlı prensesin himayesi ile Prag Konservatuarının virhüğü kısmı müsabaka imtihanlarını kazanıp kaydını yaptırıyor. Prag da ayın yeller müzikle tahiti yapıyor.	

1923	25	Dresden'de Devlet operası orkestrasına Strigler Kurt'un refakatinde solist olarak keman çalıyor. Sonraları Dresden ve Prag'da da müthakkik konserler veriyor.	Prag Konservatuarını tabii olarak parçaları müberrin müzikle atarak alarak devlet ve alâkasına yerden alarak konserler verilmesi vesile oluyor. (Bak: Ruhlu Arşivde Sayı 3. Önsöz.) ...Diyebiliriz ki, emekli yarı bes senelik sayımın verimli neticesi müzik kaymaklı illi tavrını imzalı ve spodyomoları gübük deHarım yademiyle ve rahat kaymaklı ve fedakar nediye arkadaslarını vasılayla bu sen üs sen zamanında (1945-1948 seneleri F.T.) seçilmek mağburetilere nail oldum... »	20
1926	28	Konservatuarı ikmaline 1,5 seneye kadar derdünü sırtından ayırarak mecburiyetle kalıyor. (Mısri prenses vefat etmiştir. Mısri sultanı öldürülmüştür.) Hondallak Suphi Taneş ile Prag'da konserler veriyor. Yurtdışından H. Suphi Taneş ve büyük müzik.		
1926	28	Prag'dan İstanbul'a dönüyor. Feyziye lisesinde müzik hocasına başlıyor. (1-11-1926 da)		
1927	29	1-11-1927 de Ankara lisesi müzik muallimliğine başlıyor. (4-2-1928 de ayrılıyor.)	"Yeni Şarkılar" isimli müzik kitabını İstanbul'da neşrediyor. (Bak: Esasları: Kısım 6)	
1927	29	Kızkardeşi Bediye hanımın vefatı.		
1928	30	1-3-1928 tarihinde Kastamonu Erkek muallim mektebi müzik muallimliği görevi başlıyor. Aygün ünvanıyla Ankara Kastamonu Erkek lisesi ve Kız orta mektebi müzik muallimliği vazifesinde görevine alıyor. 9-10-1928 tarihinde bu vazifeden ayrılıp Ankara'ya dönüyor.	Tayin edildiği vazifesine giderken yolda Kar Yurtununun tutulması ve ölüm tehlikesi atlattığı. (Bak: Dr. Refik Kayseri'nin notaları. Bölüm III)	

1928	30	10-10-1928 de Ankara Mesiki muallim mektebi Kurumu muallimliğine başlıyor. (Mecma 2515 Kurumun)	BI-KI 21
		30-12-1928 de ilâhîten Ankara Orta muallim mektebi mesiki muallimliği vazifesini de alıyor.	
1929	31	Önce 30-9-1929 da bu mektepten sonra 1-10-1929 da da Ankara Mesiki Muallim mektebinden ayrılarak 1-10-1929 da Ankara Orta mektep mesiki muallimliğine geçiyor. Burada İktisat meseleleri Zeki bey başkanlığında 4-7-1930 da kuruluyor.	
1930	32	6-Şubat-1930 da muallimlik bu işi için Muğla Kurumu muallimliğine başlıyor. (Bak. Mecma asiklayan kende İktisat, Vesikalar bölümü.)	
1931	33	25-2-1931 de Kütahya Orta mektep mesiki muallimliğine başlıyor. 16-7-1931 de Burdur ayuluyor. 31-9-1931 de Adana Eski Muallim mektebi mesiki muallimliğine alıyor. 18-10-1931 de ayrılarak Muallimlik Orta mektep mesiki muallimliğine geçiyor. Adana'da Eski İstasyon arkası Arap Karakolu mahallesinde selâz ay kalıyor. (Bak. Ruh Kâinat mecmuası sayfa 2, sayfa 5; sayfa 3, sayfa 3 ve 4. Ayrıca vesikalar. Bölüm III, kısım 4.)	Hipnoz denemeleri yapıyor. (Bak. Ruh Kâinat. Sa: 511) «... Bu teşrihe 1931 senesinde bir sefer üzerinde yapılmıştır...» Bir tekniğin en vak'ının sahit oluyor. (Bak. Ruh Kâinat mecmuası sayfa 2, Sa: 5) «... Bu müşahede 1931 senesinde Adana'da B. Rukhsian tarafından bizzat mahallinde tespit edilmiştir. Metapsizik hadiseler ve neden kamaryon üzerinde mübahasetler. (Bak. Ruh Kâinat. Sayfa: 667)
1932	34	30-1-1932 tarihinde İlâhîten Adana Kurumu muallim mektebi mesiki muallimliğine de başlıyor.	Resen kamaryon ile ilgili müşahede malzemesi toplanıyor. (Bak. Ruh Kâinat. Sa: 870) Görmüş hayâtilere ait mutlak yâllarda hakikatlar konusunda vak'â tespitleri. (Bak. Ruh Kâinat. Sa. 945) «... Adana'da arfalet bir cadde üzerinde arabâ ile giderken. Takriben yarım saatlik zamanlığında olan bu caddein bu yerinde at benden birer dâvâsı...»

1933	35	16-9-1933 de İzmir Hıfzısı muallimliğine başlıyor. İlâhîten 18-11-1933 de de Eski hissi Tilkilik Şubasına mesiki muallimliğine geçiyor. 31-7-1934 de müzik öğretmenliğine bu balon kadresi sebebiyle nihayet geçiyor. (Bak. Şahap Rukhsian'ın şahasatı) (Havâlat Bölümü)	BI-KI 22
1934	36		
1935	37	Biraktığı tipiklerine yeniden başlıyor. (Bak. 13-Mart-1935 tarihli vesikâlet mecmuası yaygın yayı.) Marselina kemirinin 8-10-1935 den itibaren Rabat'ın lisesi yayı yâllama öğretmenliğine başlıyor. Ayrıca Bakırköy okul hastahanesinde entern asistan olarak görev alıyor. (Bak. Dr. Estüraf Sultuk'un şahasatı)	
1936	38		12-4-1936 den itibaren yirmi eler devam etmiş olan "Üstat" ekibinin başkanlığına Abdurrahman pasının döneminde H. Sadet'in Aral in neşriyatı ile çalışmalar yapıyor. (Bak. Ruh Kâinat mecmuası Sayfa: 12 sayfa 4 ve sayfa 13 sayfa 5) Bu toplantılara ayrıca Asım Rukhsian, Dr. Zühre de katılmıyor.
1938	40	Tıbbiye mezuniyeti. Dip. No: 1585/5055 (Bak. Vesikalar, Bölüm III.)	Mart 1938 den Eylül 1938 e kadar altı sayılık "Fener" mecmuasını neşriyat ediyor. Dr. Zühre bey'in Gökbaşında evinde ögel toplantıları yapıyor. Bu toplantılara Dr. Estüraf Sultuk, Gönülce hissi kâlefi öğretmenlerinden Hidayet hanım da iştirak ediyor. (Bak. Ruh Kâinat. Sa: 531)
1939	41	26-10-1939 da Beşiktaş 16'ı evde okulu Türkçe Yâllama öğretmenliğine başlıyor. Bu vak'ında İstanbul'da bir sefer yâllama askerliğe gideni karısı kalıyor.	

		B.I.k.d 23	
1940	42	28-11-1940 da Bii Saka Kurumu- mali şube eğitimliği redi ediyor. Anlık ihtisasa memurların. Yedek tabip yığılan olarak Yedekle Harokasında denetligi mütefaasın ediyor.	
1941	43	11-Ekim-1941 de On ay on üç gün süren yıldız askerliği sona ediyor. Terhis ediliyor. 257 gün . Buzulu olan eğitimliği pandan başlıyor. 11-10-1941 den 28-6-1942 ye kadar bu veyfesinde kalıyor.	
1942	44	29-6-1942 de D.D.Y. Bilecik Risim tabipliğine tayin ediliyor. Bu veyfeden 5-12-1942 iltifa edile ayrılıyor.	Metapozula olayları müsabaka için Dr. Sevil Akay ile bir süre araştırmaları yapıyor. Bu arada kaygınlarda bir anda bu hayalati müsabaka için çalışıyorlar. (Bak: Hatıralar Bölüm II)
1943	45	Bu senenin mart ayında Afganistanın Kabul şehrinde Rifki Kömil Sanatoryo- nu başbakımlığına talip olup oraya gidiyor. Oraya halinde gidenler arasında Dr. Sevil Akay, da vardır.	
1944	46		Afganistanda sesliki medyom lara değişik kelipte çalışmalarda bulunuyor. Bu hususta "Ruh Kâinat" kitabında yeni gelenlere neticeli habire bulgular veril- miştir. (Bak: Ruh Kâinat. Sayfa. 543) Süje olarak Kabilde hatırlanarak neticeli denir olan Nebi Han isimli bu zatıhan şaydolanmıştır.
1945	47	Kâbilde , İstanbul dâimiyas- (Bak: NS 1 & mekûlun başlı) Pekiye Tayyın Kurumuna Kıy kâderi olan pandan çalışmalarda çalışıyor.	
1946	48		"Ruh Kâinat" isimli üç ciltlik eserinin nısı.
1947	49	Senelik tabiplik yapmaya önce İzmir'de gidiyor. İzmirde ikinci beyler 551 sok. NS 2 de müayenehane açılıyor. Fakat müzay fianat ve para kayma koulunda vaka doktor olarak senelik salomasına müsabaka istimulüdür. (Bak: Hatıralar bölümü)	İzmir de de bu saloma v araştırmaya günce teşkil ediyor. Reza Öktem, İbra- him Akpil, Dr. Fahir İslık, Nûşet Çansen, Dr. Celil Yarkin ve bilahare Mout Aray bu salomalarda kitiptil bulunmuşlardır. Bu arada İstanbulda Dr. Necide Bayurpil'in medyomluğuna yaptığı "Akin" isimli be- deniyi bu vaktin kelipte de alınmaya başlanmıştır. Bu kelipler 4-3-1949 kâri- bine kadar devam etmiştir.
1948	50	3-11-1947 de Devlet Deniz yolları ve Liman- ları İdaresi Genel müdürlüğü Deniz hatları İdaresi gemi odamları kısmında Gemi kâibi- liği veyfesinde başlıyor. 14-6-1948 de iltifa ediyor.	
1949	51	2-3-1949 da D.D.Y. v limanları İda- resi Genel müdürlüğü Deniz hatları İda- resi gemi odamları kısmında kâibi tabipliği veyfesinde "Ankara" gemisi) başlıyor.	"Ruhlar Arasında" isimli eserinin nısı.

Yıl	Sıra No	Notlar	B.I.K.1
1950	52	30-3-1950 de Türkiye Metapsizik Tetkikler ve İlim Araştırmaları Cemiyetini kuruyor. İstanbul-Taksim Sinasemler Binasına çıkıyor. Sambaş ap. (Lok. sayı 6. sayfa 9) (Ruh Kainat mecmuası)	25
1951	53	"Allah" eserinin nesri 1951 Şakhatlar İS.F. Kongresine sunulmak üzere hazırlanmış İngilizceye tercüme edilmiş "Medyumluk" isimli rapor'un hazırlanması	
1952	54	30-4-1952 de gemi tabipliğinden ayrılarak Ortaokulda ki Yüksek Denizcilik Okulu doktorluğuna tayin ediliyor. "Medyumluk" eserinin nesri Ekim 1952 de "Ruh Kainat" mecmuasının nesri.	
1953	55	29-4-1953 de Hırp Akademisi Kurmanantlığı (Yıldızda) sağile subesi sıvii tabipliğine naklen tayin ediliyor. "Muhaddirat ve icabat" eserinin nesri (Lok. sayı 6. sayfa 9 deki ilân) (Ruh Kainat mecmuası)	
1954	56	Haziran 1954 de "Ruh Kainat" mecmuasının kapanış. Apsı 18 sayfa nazırlanmıştır.	
1955	57	18-8-1955 de vazifesinden ayrılarak yemiden D.D.Y. gemi tabipliğine tayin.	

Yıl	Sıra No	Notlar	B.I.K.1
1956	58	"Ankara" vapuruna ikinci defa gemi doktorluğu vazifesiyle giriyor.	26
1957	59	31-Deak-1957 Valdesinin vefatı. (izmir de) 17-Kasım-1957 de	
1958	60	Enfarktüs krizinden dolayı Genova da birkaç ay hastahanele tedavide kalıyor. Aynı fiili doktorluk vazifesini artık yürütmeyecek durumda kalbi rahatsızlığından istifa ettili olarak evine kalıyor.	
1959	61	Mart 1959 - - -	
1960	62	16 şubat perşembeyi cumaya bağlayan gece saat 21:00 de. Vefat etti.	

5-3-1957 de Cemiyetini istifa ediyor.
Mesale isimli bedensiz varlığın celzelen başlıyor.
(yüz celsede fazla kelliğ alınmıştır.)
1-9-1958 Kitap galeməsi Medyum AHİLE ÖZÖYER araştırmayla kitabın kelliğine bağlanı.

1-7-1959. Kitap kelliğinin son buluşu.
10-8-1959 Kitabin daktilo edilerek bitirilmesi.
İstanbul Karaköy 5 nci
Notere tevdii edilen ve üç vazifeliye
(Hüsnü Bilgiçoğlu, Metin Salık ve
AHİLE ÖZÖYER) emanet edilmiş
"Kitabin" tamamlanışı.

Metin Sakik Dr. Ruhselman'ı Anlatıyor

6- Sayın Metin Sakik'in hatırası:

524
IV
58/A

«... Bedü bey, umumiyetle sesiz ve sakin ortamda Ben o zamanlar yeni emmige gelmişim. Dinleyiş olarak faaliyetler takip ediyordum. Konuşmalar başkaları idi. O sırada Suat Pilevne, sesli ve güzel cümlelerle konuşur, "Mukadderet ve İnkıbat" adlı Bedü bey'in eserini defalarca okurdu. O ana böyle bir günküydü ki, dinleyicilerden bir zat, Suat Pilevneye, sorular sormaya başladı. Suat Pilevne bu sorulara hatmin cevaplar bulamıyordu. Bu sükreğe girmişti. Sıkıştırmıştı. Bu hâlde istedi cevaplarıydı. Bu kenarda, ellerini birbirine kavetlemiş gözlüklü bir zat, Nikkete bu konuşmaları dinlemekte. Ben o zaman daha konuşmuyordum. Bedü bey'i sesini konuştum. Elleri birbirine kavetli bu zat sözü aldı ve soru sahibine dört-beş soru sordu. Bu soruları bizzat o şahıs cevaplamıştı. Ama bu öğle bir cevaplayışta ki soru sahibi sıkıştırmış ve hatmin edilmemiş, Kendi kendine...

Yerine oturdu. Problemini bizzat kendisi sözetmiş ve soruları halledivermişti. İşte o zaman elleri kavetli zaten Bedü bey olduğunu öğrendim. O andan itibaren de sesini bir hayranlıkla bütün konularını sordu. Bu hatıracı unutamam. Bedü sahı etkilennmiştir... »

İNSANLIĞA ÇAĞRI: 25 - NİSAN - 1950

Dünyanın yalnız maddî endişeler içinde büyük sür'atle korkunç bir karanlığa gitmekte olduğu asrımızda; maddeye, menfeate ve yokluğa tapan hotkâmca kör bir zihniyetin ilimden vicdanı ayırmayı ve vicdanın kontrolünden azade bir teknik hayatını ilâhlaştırmayı istihdaf ettiği asrımızda, insan ruhunun yaradılışında mevcut, bütün Kâinat'a şamil hakikat ve bilgi yolundaki sevki insiyakıma uyarak, 30 seneden beri çalıştığım ve büyük neticelerini gördüğüm bir ilmin, bir tekâmül yolunun daha şümüllü ve geniş imkânlar içinde inkişafının lüzumunu şiddetle duymuş olmaktan mütevellit bir zaruretin tesiri altındayım.

Bu ilim; ruhların madde üzerindeki müessiriyetlerinin ve dünya hayatında oynamakta oldukları rollerinin ve bunun neticesinde de er veya geç her kula mukadder olan dünya ötesi hayatında karşılaşacakları akibetlerin, geçirecekleri aevrelerin ve safhaların müşahede, tecrübe ve laboratuvar yollarıyla mütalâasına ait bugün bütün ilerlemiş dünya milletlerinin ve bilhassa Anglo-Sakson ilim mahafilinin de meşgul olduğu çok mühim ve hayati bir bilgi şubesidir... Dünya çapında ilerleyen ve er geç dünya akademilerinde tek taraflı maddecilikten kurtulup, beşeriyeti yüksek hayatlara ve yüksek âlemlere hazırlayıcı bir kıymet halinde; fikir, ahlâk ve bilgi bakımından inkilâb yapacak bir ilmin inkişafında şerefli ve her an vicdanının huzurunu temin edici bir hisse sahibi olmaya herkesi davet ediyorum.

Vicdanın bu huzuru, yalnız bugün içinde bulunulan hayatın değil; duyan, seven ve inanan insana tükenmez ve ebedî neşeler ve mutluluğu (-Ulu Tanrı'nın izniyle vadeden-) gelecek hayatların da kıymetli bir kazancı olacaktır. Zira, bu bulunduğu muhitin, memleketin ve insanlığın hakikat yolundaki yükselişine, tekâmülüne ve bu gaye uğrunda gösterilen ilmî ve kültürel çalışmalarına iştirak etmek büyüklüğünü gösteren her varlık, şüphesiz hayırlı bir istikbalin yolcusudur.

E. J. Ruhselman

Dünya Deneyimlerinin Anlamı

Dr. Bedri Ruhselman

DÜNYAYA niçin geldik? Ruhun hayatında meydana gelen bütün olaylar ancak onun tekamülü içindir. Ruhun yükselişi sonsuzdur. Ruhun madde kainatındaki hayatı da bir sonsuzluk kadar uzundur. Onun bu sonsuz hayatı içinde, bir saniye bile zaman değerinden yoksun bulunan dünya hayatında kötülük aramak ve görmek anlamsız bir iş olur. Sonsuz ruh hayatına oranla bir an bile olmayan dünya hayatını amaç kabul edemeyiz. Ruhun maddesel kainattaki hayatı sayısız ve sonsuz olaylarla doludur. Aslında ruh hayatının bir anlamı da budur. Olayların hakiki değerleri ve var olma sebepleri iyi veya kötü olmaları ile değil, şu veya bu bakımdan ruhun tekamülüne yardım etmelerine göre ortaya çıkar. Eğer A'nın hayatı B'nin hayatına oranla kötü geçiyorsa bu, A'nın fenalık çekmesi veya işlediği bir suçtan ötürü ceza çekmesi için değildir. Doğanın kanunları bu kadar beşeri ve basit bir görüşle ölçülemez. Doğada ödül ve ceza olmadığını defalarca söylemiştik. Bu sözümüz çeşitli doğa ve ruh olaylarına dayanır. Eğer A'nın hayatı B'nin hayatına göre ıstırapla geçiyorsa bu hal A'nın tekamül ihtiyacından doğmuş bir zorunluluktur. Nitekim o, eğer bu sefil hayatının karşısında isyan ederek gerilerse veya ona pasif bir şekilde boyun eğerse yeryüzüne inerek böyle bir hayatı seçmiş olmasındaki amacından uzaklaşmış olur ve bu hayatından yenik çıkar.

Acaba hayat deneyimlerinden galip veya yenik çıkmak, olaylar karşısında zayıflık eseri göstermemek ne demektir? Belirsiz görünen ve bazen de yanlış düşüncelere yol açan bu meselenin açıkça görüşülmesi gerekir.

Her şeyden önce şunu belirtmek gerekir ki olaylar içinden galip çıkmak demek, maddesel görüşle anlaşıldığı gibi, olayların gereklerini maddesel arzu ve eğilimlerimize uydurabilmek değildir. Bu bir yenilgidir. Bunun aksini düşünelim: Olaylar içinden galip çıkmak bizim geri ve tehlikeli arzu ve eğilimlerimizi şahlandırıyor diye olaylardan ve sonuçlarından kaçmak da değildir. Bu da deneyimlerden sakınmak ve nihayet hayattan yenik çıkmakla sonuçlanır. Çünkü bu arzu ve eğilimler dünya hayatındaki deneyimlerin unsurları arasında bulunan birer tekamül aracıdır. Deneyimden başarıyla çıkmak demek ne geri eğilimlerimizi çoğaltmak ne de deneyimlerden sakınmaktır. Hayata inmekteki amaç ne odur ne budur. Burada yapılacak iş, bu araçlar sonucunda ruhta meydana gelebilecek acı veya tatlı tepkileri vicdanın direktifine uygun bir yöne çevirebilmektir. Bu yapılabildiği anda bir hayatın başarıyla sonuçlanmış olduğu söylenebilir.

Bu sözleri bir örnek ile açıklamazsak yine belirsizlikten kendimizi kurtaramayız. O halde, X'i bir örnek olarak ele alalım. Bu kişi dünyaya para sevgisi ile gelmiştir. Onun paraya karşı olan bu ilgisi, sözlerimize göre ne gerçekleşmesi gereken bir amaçtır ne de boğulması gereken bir illetir. O sadece X'i para kazanmak yolu ile türlü türlü faaliyetlere sevk etmeye ve bu faaliyetlerden de ona ruhen türlü türlü faydalar sağlamaya araçtır. O halde bu hırs ne atılacak ne de satılacak bir şeydir. Bununla birlikte, X böylece para kazanmak sevdasıyla dünyada birçok girişimlerde bulunacaktır. Ve girişimlerde bulunması da tekamülü ve

dünyaya inmekteki amacı bakımından gereklidir. Bu girişimler ne olabilir? Çoook! Bir aşçı dükkanı açar, bir komisyoncu olur, bol para getiren bir meslek peşinde koşar, tüccar olur, borsacı olur, kumar oynar, hatta hırsız, katil vb. olur.

Eğer o bu hırsın, nefsin esenliği için tehlikeli olduğunu düşünen ve onu sakınılması gereken bir düşman zanneden düşünce ve anlayış sahipleri arasında bulunursa, bu arzusunun öldürmek amacıyla para kazanmak konusunda hiçbir faaliyete girişmez. Kendisini yeryüzünde korkunç bir atalete sevk edecek olan, manası kötü anlaşılmış bir kanaatkarlığa düşürür. Eğer bir arabacı ise günlük ekme parasını çıkarınca sırtüstü yatar uyur. Veya bir lokma, bir hırka diyebilecek kadar da ileri gitmişse işini gücünü tamamıyla bırakır. Bu hal onun ruhunda sonucu pek kötü olan tembellik arzusu yaratır. Ve bu şekilde ruhun en güzel bir melekesi (yetisi) olan ve tekamülün hedefi bulunan etkinlik yeteneği geliyeceği yerde, tam tersine daha çok uyur. Halbuki dünyaya inmekteki amaç tamamıyla bunun aksineydi. Ya ruhunun kuvvetsizliği ya da yanlış bir telkin ve terbiyeden doğmuş bir bağınazlıkla hareket etmesi yüzünden böyle atalete düşmüş bir münzevi, bir bedbahttan başka şey değildir. Ve onun bu dünyadan ayrılışı hiç şüphesiz zafer teraneleriyle kutlanmayacaktır. Bir kenara çekilmiş münzeviler, esenliği yetinmekte bularak tembelce bir hayata çekilmiş olan işsizler ve nihayet bütün dünya işlerinden bütünüyle kaçmak isteyip intihar edenler derece derece bu grupta yer alırlar. Bunlar dünyaya niçin gelmişlerdir? Eğer amaçları

maddesel arzularını -kendi tabirleri ile- körletmek idiyse bu arzular ruh halindeyken zaten yoktu ve bu arzu ve eğilimlerin doğuşu madde ile olan bağlantının sonucudur. Bununla birlikte, eğer amaç bu arzulardan kaçmak idiyse insan maddeler içine inmez, ruh aleminde rahat rahat oturabilirdi. Eğer inziva hayatı bazı kimselerin zannettiği gibi bazı harikalar ve mucizeler göstermek amacıyla eğilimli ise bu amaç yine ruh hayatında bol bol mevcuttur. Ve eğer ruhun maddesel bağlar dışında ortaya çıkan esiri* faaliyetleri birer mucize sayılıyorsa bu mucizelerin hayal bile edilemeyecek şekilleri spatyomun her ruh hayatında doğal ve zorunlu bir tezahür halinde mevcuttur. O halde bunun için yani

* Esir: Duyularla algılanmayan, atmosferin ötesindeki uzayı dolduran süptil madde. Eski Yunanlara göre, içinde yoğun kürenin bulunduğu maddenin özü. Bütün evreni ve atomlar arasını da dolduran, tartılamayan bir cevher. Bu süptil (seyyal, akışkan, ince) maddeden, tartılamayan cevherden yapılmış olduğu varsayılan bir tür koruyucu alana eskiler esiri beden demişlerdir.

etrafındakilere marifet göstermek veya dünya kanunlarının dışında yaşamaya çalışmak için dünyaya gelmeye gerek yoktur. Spatyomda ruhlar için bol bol var olan şeyleri sağlamak amacıyla yeryüzüne gelinmez. Çünkü yeryüzünün kanunları spatyomunkinden başkadır ve ruhlar bu kanunlardan yararlanmak için yeryüzüne inerler. Yeryüzünün kanunlarında görünen en ayırıcı nitelik insanları hayatlarını devam ettirmek için her an sürekli bir maddesel faaliyete sevk etmektedir. Dünyanın bu kanunlarından en verimli şekilde yararlanmış olan insan, dünya hayatı deneyimlerinde başarılı olmuş sayılır. Söylediğim gibi, madde ile ruh bağlantısının gevşemesi olağan hallerde görülmeyen birtakım metapsişik yeteneklerin gelişimini gerektirebilir. Örneğin, uzun zaman bütün gürültülü hayattan ve onun gereği olan işlerinden elini eteğini çekmiş, günlük gıdasını zeytin tanesine indirmiş pasif bir meditasyon halinde yaşayan bir münzevide birtakım olağandışı haller görülebilir.

Ve bu da böyle bir hayatın pek doğal bir sonucudur. Bu münzevi veya derviş veya fakir, örneğin kendisini bedeninin bulunduğu yerden yüzlerce kilometre uzaktaki insanlara gösterebilir (dedublüman) veya gelecekteki olayları önceden etrafındakilere haber verebilir (telestezi) veya kendi bulunduğu yerden kilometrelerce uzaktaki eşyaların yerlerini değiştirebilir (telekinezi). Fakat bunların hiçbirisinde olağanüstülük ya da harikuladelik yoktur. Ve bu tezahürler hiçbir zaman herhangi bir ruhun bu marifetleri göstermeyenlerden daha yüksek ve daha gelişmiş veya ayrıcalıklı olduğunu ifade etmez. Yeryüzünde birçok deneyimsizlerin gözünde büyüyen bu marifet sahipleri arasında öyleleri bulunur ki onlar -eğer dünyadaki vazifelerini ihmal etmişseler- spatyomda, dünyadaki parlak marifetlerinin karanlığı içinde donup kalırlar.

Kısaca, ruhla dünya maddeleri arasındaki bağların gevşemesinden doğan bu halleri bir keramet, bir ermişlik sayarak insanı tekamül yolundan ve yüksek vazifelerinden ayıran böyle yalancı gösterişlerin çekimine kapılmaktan sakınmak gerekir.

Şimdi, bunun aksini ele alalım. Eğer para hırsıyla yaşayan X böyle yapmaz da bunun tam aksine olan yolu tutarsa, yani para kazanmak arzusunun bir araç olduğunu tamamıyla unutup para biriktirmeyi, mümkün olduğu kadar fazla altın toplamayı hayatın bir amacı sayarsa, hayatta altın biriktirmek amacıyla her kötü ve hatta iğrenç hareketi yapması kendince yasal bir iş olur. Artık o, para hırsının insanı yüksek ve vicdani faaliyetlere sevk

edecek bir araç olduğunu unutmuştur. Bununla birlikte, daha çok para toplamak amacını eğer o, az emek sarf etmekle veya hiç çalışmamakla da elde edebiliyorsa tereddüt etmeden ve vicdanının sesine kulak asmadan bu yolu tercih eder ki bu da daima yasadışı sayılan bir yol olur. Fakat onun için bu yasal bir yoldur. Çünkü bu yol ona daha kestirmedir ve daha çok para getirmektedir. O çalar, hilekarlık yapar, yalancılık ve dolandırıcılıktan çekinmez, başkalarına ihanet eder, başkalarının sırtından geçinir ve hatta bu uğurda başkalarını yok eder. Bütün bunlar ona göre yasaldir çünkü o bu yolların hangisinden amacına daha çabuk ve emin olarak varabilirse o yolu tutmakta kendince haklıdır. Yeter ki yakayı ele vermesin.

Bu adam hayat deneyiminde yenik düşmüştür. Ve hiç şüphesiz spatyoma dönenlerden yenikler ve üzgünler kafilesine karışacaktır. Çünkü onun para sevgisi ile dünyaya gelmesi dünyada altın biriktirmek amacı için değildi. Buradaki amaç önce para kazanmak için atılacağı işlerde vicdanının sesine uyararak emekli ve zahmetli maddesel kazançlarından gerekirse ve her fırsatta fedakarlıklar yapabilmek imkanını bulmak içindi. İşlerinde kendisine ihtiyaç duyan birçok zavallılarla karşılaşacaktı. Onlara yardım edebilmek, onların ıstıraplarına engel olabilmek için önüne birçok geniş imkanlar çıkmış olacaktı. Ve o, gerekirse kendi gözyaşının akmasına bedel dahi olsa bir çaresizin gözyaşını dindirmek imkanını ve zevkini tadacaktı. İkinci olarak, para kazanmak için yapacağı girişimler onun önüne ne kadar çok, ne kadar geniş uygulama alanları açacaktı! Ve o, bu alanlarda

vicdanının huzur ve mutluluğunu sağlayacak ne kadar büyük işler görmek ve ruhsal faaliyetler göstermek imkanını bulacaktı! Örneğin, öğretmek olacaktı, büyük bir sevgi ile öğrencilerini iyi ve topluma yararlı insanlar halinde yetiştirecekti. Doktor olacaktı, birçok maddesel ıstırapları dindirecekti vb.

Özetle bu fikirleri kısaca şu formülle ifade edebilirim: Ben para kazanmaya mecburum fakat onu gereksiz yere biriktirmek için değil, kazandığım bu para ile veya onu kazanırken göstereceğim faaliyetlerle benim yardımımıza ihtiyacı bulunanlara yardım edebilmek ve bende saklı olan etkinlik melekesini (yetisini) geliştirmek için. Ve bu formül şu genel formülün hayattaki uygulama şekillerinden birisidir: Ben dünyada yaşamak mecburiyetinde kaldım fakat orada yaşamak için değil, göstereceğim çabalarla doğanın genel ahengi içinde küçük bir yardımcı olabilmeyi öğrenmek için.

Bütün bunlardan şu sonuç çıkar: Dünya hayatından ve deneyimlerinden amaç, ruhun maddesel kazançları bir amaç değil, yüksek ve genel amaçlara araç olarak tanımayı görgü ile öğrenmesidir. İşte, ruh bu görgüsü oranında maddelere ve maddesel olaylara hakim olur ki dünya hayatlarında gösterilen çabalar bu işteki başarının oluşması için gereken birer egzersiz makamına geçer.

Uzklara kadar gitmeye de gerek yok. Hayattaki bütün faaliyetlerin insan yeteneği üzerinde oynadıkları etkin rolleri bilmeyen yoktur. Örneğin, şehir hayatının gürültülü kalabalığı arasında hiç yaşamamış bir köylü, oraya ilk defa girince şaşırır, her

adımında binbir beceriksizlik hali gösterir. O bu hayat içinde acemi, korkak bir varlıktır. Fakat birkaç aylık şehir hayatına onun karışması bu acemi ve korkak köylüyü ustalaştırır. O da herkes gibi veya herkese yakın bir insan olur ve yeteneklerini diğerleri gibi cesaretle kullanmaya başlar. İşte bu hal kısa bir deneyim hayatının köylüye kazandırdığı bir yetenektir. Eğer bu köylü şehre indiği halde orada halk arasına karışacağı, iş hayatına katılacağı ve itişli kakışlı kalabalığın içinde yuvarlanacağı yerde kendisini bir odanın içine hapsedip sadece pencereden gelip geçenleri seyretmekle yetinmiş olsaydı, birkaç ay değil birkaç yıl sonra da halk arasına ilk karıştığı zaman ilk gündeki acemiliğini muhafaza eder ve köyüne döndüğü zaman da sanki şehre hiç inmemiş gibi olurdu.

Bir defa ıstırapa sebep olmuş bir olay ikinci defa aynı insana tekrar çatarsa onda önceki kadar derin acılar meydana getirmez. Bu ifadede şu hakikat içkindir. Ruhlar olaylarla karşılaşa karşılaşa gittikçe

pişmekte ve kuvvetlenmektedirler. Demek olayları yenmek ne onlardan kaçmak ne de onların sebep olduğu ruhsal tepkilere pasif olarak boyun eğmekle mümkün olur. Tam tersine, olaylarla karşılaşmak, onlarla göğüs göğse çarpışmak ve sonuçta ruhta doğan tepkileri vicdanın gösterdiği yollarda kullanmak dünya araçlarıyla yükselmenin sırrını oluşturur.

Vücudumuzun etleri atıl kalmakla nasıl zayıflar ve sönerse, tıpkı onun gibi, ruhumuz da atıl ve pasif kalmakla gereken güçleri kazanamaz. Bu üç boyutlu alemin her dünyasında geçerli olan bir kanundur. Kuvvetli insan herhangi bir olay karşısında çocuklar gibi ağlayan ve sevinen adam değildir. Kuvvetli insan birkaç yıllık dünya hayatının gelip geçici olaylarından etkilenmeyen ve onlar karşısında çizgisini ve hareketini vicdanıyla çizmiş olduğu yollardan ayırmayan adamdır.

□

Dr. Bedri Ruhselman'ın *Ruh ve Kainat* adlı eserinin 3. cildinin 855-863. sayfalarından Türkçeleştiren: Neslihan Kosova.

Tesadüf

Dr. Bedri Ruhselman

Tesadüf nedir?

ESKİ bir üniversite profesörü bana, başından geçen şu hikayeyi anlatmıştı: Kendisi bir tarihte laboratuvarı için devlet hesabına bazı satın almalarda bulunmak üzere Viyana'ya gitmiş. Gazinolardan birinin önünde bir koltuğa kurulmuş, kahvesini içmiş ve garsonla hesabını görerek dışarı çıkmış. Tramvayda giderken cüzdanını yoklamış, fakat ekserisi kendisine ait olmayan külliyetlice bir parayı muhtevi cüzdanının yerinde olmadığını görmüş.

Devlete ait birkaç bin liranın böyle yok oluvermesi, maddi bir felaketten ziyade manevi rezaleti mucib olacağını düşünerek aklı başından gitmiş. Deli gibi tramvaydan atlayıp koşu koşu tekrar gazinoya gelmiş, garsonu çağırmış. Oturduğu koltuğu, yeri, masanın üstünü, altını velhasıl cüzdanının düşmesi aklı gelen her yeri aramışlar. Cüzdan bulunmamış. Nihayet gazinocular paranın orada kaybolmadığını, olsa bile birisinin eline geçip götürülmesi muhtemel bulunduğunu söylemişler. Bu suretle ümidi büsbütün kesilen profesör yıldırım vuruşu gibi ayakta duramaz olmuş ve evvelce oturmuş bulunduğu koltuğa takatsizce çöküvermiş.

Fakat bu hadisenin doğurduğu sıkıntıdan, dökmekte olduğu terini silmek üzere pantolonunun arka cebindeki mendilini çıkartmak için elini arkasına götürmüş, nasılsa eli cebine gideceği yerde dışarı kaymış ve koltuğun iç kenarına sıkışıp kalmış olan ve profesör oturunca ucu meydana çıkan cüzdana değmiş, bu suretle kaybolan parasını tam olarak bulmuş.

Bu hikayede, profesörün cüzdanını bulmasına yarayacak şekilde sıralanan hadiseler acaba rasgele olmuş şeyler midir?

Profesörün vaka yerinden daha ziyade uzaklaşmadan cüzdanını yoklaması, tekrar gazinoya gelinceye kadar kimsenin gelip aynı koltuğa oturmamış olması, cüzdanının koltuğa düşmesi, koltuğun kenarına sıkışması, görünmez bir halde kalması, profesörün aynı koltuğa oturmak ihtiyacını duyması, o sırada terlemesi, terini silmek için elini arka cebine götürürken elinin kayması ve nihayet tam cüzdanının bulunduğu hizaya elinin uzanması rasgele mi sıralanmışlardır?

Rasgele Ne Demektir?

BİZİM bu tabirden anladığımız şey, hiçbir maksada matuf (yöneltilmiş) olmadan ve evvelce tasarlanmadan hadiselerin birbiriyle karşılaşmasıdır.

Tesadüfte şuurlu bir tezahür aranmaz. Yukarıda verdiğimiz misaldeki sekiz on hadisenin birbirine bağlanmak üzere sıralanması, milyarlarca imkanlardan bir tanesidir! Ve bu milyarlarca imkanlardan ancak bu bir tanesidir ki profesör parasını buldurtmuştur. Acaba bu

sayısız imkanlardan bu bahsettiğimiz karşılaşmalar rasgele meydana geldiği için mi profesör parasını bulmuştur, yoksa parasını ona buldurtmak için mi bu milyarlarca imkanlardan en uygunu seçilmiştir?

Bu ikinci ihtimali kabul etmek daha çok yerinde olur zannındayız. Leon Denis'nin güzel bir teşbihini burada tekrarlayacağım: Avucunuza bir sürü harf alıp onları yere serpsen acaba muntazam bir cümle meydana çıkar mı?

Veyahut daha doğrusu bu şekilde hareket etmekle istediğimiz fikri ihtiva eden her hangi bir cümleyi meydana getirebilir miyiz?

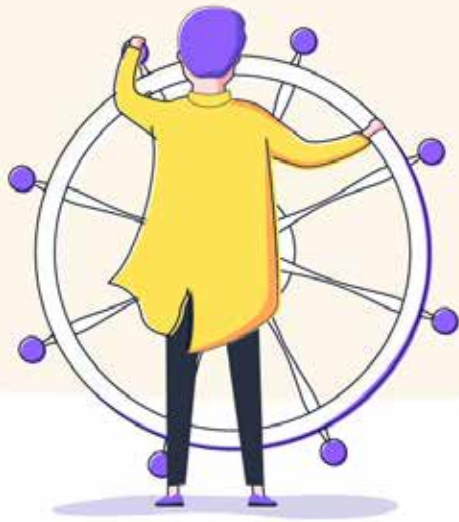
Tesadüfle böyle bir şeyin meydana gelmesi milyarda bir ihtimalden daha uzak olsa gerektir.

Halbuki bizzat kendisinin tesadüfle izah etmek istediği profesörümüzün başından geçen bu hadiseye benzer "tesadüfler" nadir değildir ve hatta pek çoktur. O halde tesadüf nedir?

Hadiselerin arkasında gizli duran illetleri inkar etmek için hiçbir bilgiye ve esasa dayanmaksızın kullandığımız bu kelime neye delalet eder?

Tesadüfün en iyi tarifini üstat veriyor: "Tesadüf, hadiselerin umulmadık bir zamanda vukuudur. Ummak veya ummamak insanların havasındandır. Binaenaleyh tesadüfün tarif ederken insanlık nazarı itibarda tutulmalıdır."

Bu sözler çok şey ifade ediyor. İnsanlar bütün olayların hangi sebepler altında ve hangi maksatlara yönelerek cereyan ettiğini bilmezler. Bu bilgisizlik, hadiselerin husulü hakkında onların hiçbir tahminde bulunmalarına imkan bırakmaz. Binaenaleyh bu hadiselerin husulü

insanlara göre umulmadık bir zamanda umulmadık bir tarzda meydana gelebilir. Fakat acaba insanlar için böyle olan hal hakikatte de böyle midir?

Daha doğrusu tabiattaki bütün hadiseler evelden tasarlanmamış ve neticeleri taayyün etmemiş hareketlerin rastgele çarpışmalarından mı ibarettir?

Tabiatta Tesadüf Var Mıdır?

TABIATTA nispeten iyi tetkik edebildiğimiz hadiseler arasında sebep-netice prensibini gösteren muntazam rabitaların bulunduğu malumdur. Hadiseler arasındaki bu münasebetler ve bağlar katidir. Fakat, bilgimizin nihai hudutlarına yaklaştıkça bu hadiseler zincirini kuran halkaların arasındaki bağlar bize göre yavaş yavaş gevşemeye başlar.

Ve nihayet büsbütün çözülür. O zaman biz, karanlık bir sahada bu halkaların teker teker parladığını görürüz. Fakat bilgimizi teşkil eden nur, o sahayı aydınlatıkça bu mücerret gibi görünen halkaların arasında, evvelce varlığından şüphe bile etmediğimiz sıkı birtakım bağların da parlamaya başladığını görmekte gecikmeyiz.

Tabiatla her hareketin kemal haline doğru yürümesi, milyarlar ve milyarlarca değişmelerden daima güzel, daima yüksek ve daima maksatlı neticelerin doğması, bir tek kelime ile tabiatta ne yaptığını bilen ve istediği gibi yapabilen şuurlu müessiriyetlerin tezahürlerinin görünmesi bizi orada cereyan eden bütün hadiselerin evelden tasarlanmış ve düşünülerek muayyen maksatlar uğrunda yapılmış

şeyler olduğuna inanmağa zaruri olarak sevk ediyor. Ve biz bu zarureti ancak fikir ve duygularımızın inkişafı nispetinde anlayabiliyoruz. “Tabiatta meşur kuvvetler yoktur, bütün hadiseler rasgele çarpışmalardan doğmuştur,” diyebilmek için her şeyden evvel tabiatta eserlerini gördüğümüz değişmez kanunları inkar etmemiz lazım gelir. Bunu nasıl inkar edebiliriz?

Eğer tabiat kanunlarını ve onların nizam üzere olan maddeler üzerindeki tecellileri inkar edersek her şeyden evvel bütün ilim kapılarımızı kapatmamız lazım gelir. Zira, ilim tabiattaki münasebetler kanunu üzerine müessesdir. Bu hakikatı reddettiğimiz anda şimdiye kadar toplamış olduğumuz bütün bilgilerin bir hayalden ibaret olduğunu ilan etmiş oluruz.

Etrafımızda her şeyin muntazam kanunlar altında cereyan etmesi, illetler hakkındaki nüfuzu nazarımız arttıkça tesadüfi görünen hadiselerin azalması bize bu hadiselerin müsselsel bir surette birbirini takip ettiği ve tabiatta tesadüfün yeri olmadığı fikrini telkin eder. Biz, müspet ilim sahasında münasebetler kanunundan azade hiçbir hakikat tanımıyoruz; birçok münasebetleri de yeni yeni öğrenmemiz, bilmediğimiz birçok münasebetlerin mevcudiyetini gösteriyor. Şu halde bazı hadiselerin hiçbir münasebet kaydına tabi olmadığını neye nazaran iddia edebiliriz?

Üstadın aşağıdaki tebligatı bu hususta bizi aydınlatır.

“Hadiselerin tabiat kanunlarına göre umulmadık tecellisi mevzubahis olamaz. Kevni (yaratılışla ilgili, varlığa

dair) hadiselerde tesadüfün rolü yoktur. Her şey gayet muntazam kanunların neticesidir. Tesadüf yalnız insanlar nazarındadır.”

Şu halde tabiatta her şey illiyet (sebeup-sonuç) prensibi ile birbirlerine bağlanmış bulunmaktadır. Tabiat kanunları ahkâmınca her hangi bir hadiseyi doğuran diğer bir hadise, gene aynı kanunlar altında başka bir hadiseden doğmuştur. Tabiatta tek başına olup biten bir hadisenin mevcut olabileceğini bugünkü terbiyemiz kabul etmeğe müsait değildir. İlliyet prensibi tekamülün ve belki de kainatın en temelli ve manalı bir tezahürü olarak kalacaktır. İlerlemek isteyen her insanın bu kanununa inanması ve onun etrafında araştırmalar yapmağa çalışması lazımdır. Kainatta “niçin”i olmayan hadiselerin mevcudiyetine inananlar henüz yaşları kafi derecede ilerlememiş olmalıdır. İnsanlara göre değil!

Maddi kainatta hiçbir şeyin yoktan var olmadığını her şeyin başka şeylerden teşekkül ettiğini ve başka şeyleri teşkile vasıta olduğunu bugünkü ilim alemi sezip dururken, hadiselerdeki teselsülü ve rabitaları inkar etmek münasebetsiz bir iş olur.

Her hareket bir hadisedir. (A) hareketi (B) hareketini husule getirmek için olmuştur. (B) hareketi ise (A) hareketinden ötürü hasıl olmuştur. İşte ne yaparsak yapalım buradaki “için” ile “ötürü” kelimelerinin ifade ettiği manaları değiştiremeyiz. Ve bunlardan birincisi illeti, ikincisi de neticeyi tayin eder. Bir tek hadise hakkında kabul etmek zorunda kaldığımız bu muta bütün hadiselerde caridir. Zira bir hadise hakkında mevcut olan bu zaruretin

diğer bir hadise hakkında gayrıvarit olduğunu gösterecek, ispat edecek elimizde hiçbir ilmi delil yoktur.

İnsan Bilgisi ve Duygusu ile Tesadüfi Görünen Hadiselerin Münasebeti

BİR tek halka bir zincir değildir. İnsanın zinciri kabul etmesi için birçok halkanın birleşmiş olduğunu görmesi ve bilmesi lazımdır. Hadisat hakkında da vaziyet aynen böyledir.

Tabiatta tesadüfün yeri olmadığını, her şeyin muntazam ve müsel sel kanunlar dahilinde, illiyet prensibine uygun olarak cereyan ettiğini tam manasıyla duyup anlayabilmek için kainatın bütün illetleri hakkında vukuf (bilgi) sahibi olmak, yani bütün hakikatlere (verites) ermiş bulunmak icap eder. Bu derecelere yükselmiş bir ruh mertebesi, olsa olsa bizim ideal gördüğümüz fakat mahiyetini anlayabilmekten çok uzak bulunduğumuz tekamül şahikalarına varabilmiş ruhlar hakkında düşünülebilir.

Hadiseleri tayin eden kanunların çoğundan hiçbirimizin haberi yoktur. Yarım yamalak bildiğimiz birkaç fizik kanununu ile canlı varlıklara ait yeni yeni sezmeğe başladığımız müphem bazı kaideler, kainatın hudutsuz sahalarındaki sonsuz tabiat kanunlarının duygularımıza çarpan bir iki serpintisinden başka bir şey değildir. Fakat, şu dar dünyamızın icaplarını tecavüz edemeyen bazı maddi keşiflerde bulunmamıza yaradığı için, bu küçük bilgimize, büyük bir gaflet eseri olarak biz, bizi manasız bir iddiakarlığa sürükleyecek

kadar fazla kıymetler vermekteyiz.

Bütün hadiselerin illetlerini bilmiyoruz. Bir misal verelim: Şiddetli rüzgarlı bir havada, bir çatının altından geçmekte olan bir adam tasavvur ediniz. Onun o saatte oradan geçeceğini bilen ve damda bulunan diğer bir dam, geçenin kafasını yarmak maksadıyla, kimseye sezdirmeden kocaman bir kiremidi kaldırıp onun kafasına atsa ve onu öldürse kiremidi atanın niyetlerinden ve oradaki varlığından haberi olmayan diğer insanların bu hadisede kolayca verecekleri hüküm şu olacaktır; Rüzgârın şiddetiyle damdan bir kiremit düştü ve “tesadüfen” oradan geçmekte olan zavallı bir adamın kafasına “rasgelerek” onu öldürdü!

Burada iyice tasarlanmış ve belki de birçok güçlülere ve cehitlerle tatbik sahasına konmuş planlı bir hareket vardır, fakat bu bazı müşahitler içinde “tesadüf”den başka bir şey değildir.

Biz kendi zekamızın imkanları içinde bile ufak bir bilgi noksanlığı yüzünden bu kadar kolaylıkla aldanabildikten sonra, aklımızın bütün kavrayış imkanlarını fersah fersah aşan ve kainatın yüksek şuur sahipleri tarafından husule getirilen nihayetsiz hadiselerin illetlerine nasıl aldanmadan nüfuz edebiliriz?

Zahiren tesadüfi görünen fakat arkasında birtakım şuur lu maksatları gizleyen hadiselerin en iyi misalini hipnotizmada görürüz. Mesela: A’yı hipnoz haline koyunuz, kendisine şöyle bir telkin veriniz: “Pazar günü saat ikide (...) sokağında (...) numaralı evin kapısının önünde dolaşınız, orandan B geçecektir. Onun kafasına bir taş atınız.”

Aynı zamanda B’yi de hipnoz haline koyunuz ve şu telkini veriniz: “Pazar

günü saat tam ikide (...) sokağındaki (...) numaralı evin önünden geçeceksiniz. “

Uyandıktan sonra hiçbir süjenin aklında bu telkinlere ait hatıra kalmaz, fakat, vakti zamanı gelince her iki süje de kendilerine verilmiş olan emirleri harfiyen ifa ederler.

Şimdi bu, hadise hakkında A ne düşünür? O, mahut yerde dolaşırken “tesadüfen” B’nin geçtiğine ve içinde ona bir taş atmak arzusunun doğduğuna inanır. B de gene “tesadüfen” oradan geçerken A tarafından taarruza uğradığını zanneder. Bütün bu hipnoz işlerinden haberi olmayan bir müşahit ise aşağı yukarı aynı şeyleri düşünür. Ve bunlardan hiçbir perdenin arkasında gizli duran asıl amili, yani hipnotizörün maksatlı emirlerini nazarı itibare alamaz. Ve bu da hadisenin tesadüfe bağlanmasını doğurur.

Şüphe etmeyelim ki insan hayatının her safhasını dolduran hadiseler böyle ekseriya bizim meçhulümüz kalan ve perdelerin arkasında gizli duran amiller tarafından, çoğu bizim tekamülümüze ve iyiliğimize göre tertiplenmiş planlı birtakım insiyaklar ve ilcalar yolu husule getirilir. Ve bütün bunlar bizim tarafımızdan tesadüflere bağlanır. Üstadımızın bu fikri kuvvetle canlandıran evvelce yazdığım bir tebliğini burada da tekrarlıyorum: “Bütün ahval ve hareketiniz sizden başkalarının ve bilhassa hamilerinizin asarıdır.”

Sebepsiz hiçbir iş yoktur, fakat illetlerini bilmediğimiz binihaye işler vardır. Ve insanları tesadüf hurafesine inandıran amil de işte bu bilgisizliktir. □

Kaynak: Dr. Bedri Ruhselman’ın *Ruh ve Kainat* adlı eserinden alınmıştır.

Hatanın Değeri

Dr. Bedri Ruhselman

BİZ “yüksek hakikatlerden” söz ederken çok defa, yanılmakta olduğumuza dikkat etmeyiz. Bir tartışmada herkesin hakkı ve hakikati kendi tarafında görmesi ve mücadelelerin, kavgaların meydana çıkması hep bu aymazlığın sonucudur. Herkes veya her aymaz, Mutlak Realite’ye ulaşmış gibi, iddiacılığa girer ve bundan da hakikatin en yüksek tahtına oturduğunu zanneden dini, felsefi, bilimsel, toplumsal, etik vb. “ekol” sahipleri meydana çıkar. Bütün bu “ekolcüler” aralarında boğuşurlarken düşünmezler ki hiçbirisi inanisinde Mutlak Realite’ye ulaşmış değildir ve hepsinin az çok, hatalı tarafı vardır. Fakat işin asıl zor tarafı şudur ki hangi şefin, hangi noktada diğerinden daha çok hakikate yakın olduğunu takdir etmeye az çok yarayacak ölçüler de, herkesin kolayca kullanıp uygulayabileceği şeyler değildir. Bu hal birçok aldanma ve bu aldanmalar sonucunda doğacak önemli ve karışık bir sürü yararlı olayı gerektirir.

İnsanın realite alanı ne kadar darsa o kadar fazla hata yapma olasılığı vardır. Buna dayanarak denilebilir ki en ilkel duygu ve düşünce ile yaşayan bir insanın yargılarında ve inanışlarında hemen hemen yok denecek kadar az isabet vardır. Üstat diyor ki: “Aşağı derecedeki ruhlar için olan realitelerde, daha yüksek derecelere oranla hata olasılığı daha fazladır. Ruh yükseldikçe bu olasılık azalır. Fakat hata olasılığından kurtulmak bizim gibilere de nasip olmaz.”

Şu halde, ruh madde aleminde ne kadar yükselmiş olursa olsun asla hatadan uzak değildir. Bu hata, oran itibarıyla geri ruhlarınkine göre azdır fakat tamamen yok değildir. Üstad’ın aşağıdaki sözleri bu fikri tamamlar:

“Yüksek seviyelere çıktıkça görme ufku genişler, hata olasılığı azalır; bunun ikisi bir gider. Fakat -sadece dünyada değil!- maddeye bağlı kaldığımız sürece, yani aracımızın eksikliği içinde kaldığımız sürece, hatta az önce söylediğim gibi, bizim dereceye gelenlerin bile hatadan uzak kalmaları olasılığı yoktur.”

Bu sözlerin hakiki değerini takdir edebilmek için Üstad’ın tekamül derecesi hakkında az çok bir fikir sahibi olmak gereklidir. Konumuz bu olmadığı için bu nokta üzerinde durmayacağım. Ancak şu kadarını itiraf etmek zorundayım ki senelerce süren tecrübe hayatımızın devamı süresince Üstad’ın işgal ettiği aşama bizim bütün duygu ve düşüncelerimizin üstünde kalmış ve takdir imkanlarımızı aşmıştır. Burada yanılıyor muyuz, doğru mu düşünüyoruz, bilmiyorum. Yalnız, bugün benim için bir realite olan şey şudur ki bizim şu andaki yeteneklerimiz bu yüksek planlardaki varlıkların olgunluk aşamalarını takdir etmeye uygun değildir. Buna rağmen Üstad’ın birçok defa, “Bizler de hatadan korunmuş değiliz,” demesi bizim için belki çok kimselerin henüz kavrayamayacağı derin anlamları içerir. Aşağıdaki tebliğler de aynı fikirlerin ayrıntısını verir:

“Şunu biliniz ki dünyamızda ne kadar yüksek olursa olsun hatadan uzak bir fert yoktur. Her zaman bazı şeylerin hatalı tarafları olduğunu göz önünde tutunuz. Saf su gibi, hakikate ulaşmayı beklemeyiniz. Bütün hakikati anlayamazsınız.”

Hatta dünyanın ağır hayatından kurtulmuş fakat henüz bütün maddesel bağlarını çözememiş varlıkların bile hatadan uzak olmayacakları düşünülürse bizim gibi, dünyanın içinde yaşayanların hatadan muaf kalacaklarını varsaymak gülünç bir iş olur.

Hata, özellikle dünyamızdakilerin olgunlaşma yolunda geçirecekleri deneyim unsurlarından birisi kabul edilebilir. Deneyim ve hata birbirini yürütür ve tamamlar. Bundan dolayı,

hatadan korunan bir deneyim hayatının anlamı yoktur. Her hakikati kolayca ve çaba göstermeden, hatasızca elde edebileceğimize inandığımız anda faaliyetimiz durur. Halbuki insanın madde kainatındaki varlığı, maddeler üzerindeki etkinliğini artırmak içindir ki bu da ruhun faaliyetini kullanmaya alışmasıyla mümkün olur. Çaba göstermek ihtiyacını duymayan bir ruh ataletle mahkumdur ve bu hal ruhta içkin etkinlik yeteneğiyle asla bağdaşmaz. Halbuki insanın çabasını kamçılayan ve devam ettiren en önemli etkenlerden biri de aldanmalar sonucunda meydana gelen durumdur. Şimdi, vereceğim tamamlayıcı tebliğler biri bu alanda daha çok aydınlatacaktır:

“Siz dünyada hakikatlere nasıl güçlülkle ulaşabiliyorsanız, o kadar güçlülkle bu ahiret havadisine ulaşabilirsiniz. Yoksa dünyadaki kurallara aykırı hareket edilmiş olur... Çünkü dünyadaki mesaide birçok aldanma vardır.

Unutmayınız ki sizin dünyanızda her şey bir çalışmadan, bir çabadan doğar. Nasıl aleminizde her istediğiniz şey zahmetsiz ulaşamıyorsanız buradaki mesainiz de tıpkı onun gibidir.

“Siz dünyanızdan çıkmış değilsiniz. Sizi koruyan ruhlar da sizi hataya sevk edebilir. Ta ki dünyanızdaki kurallara karşı hareket etmeyesiniz.” Bu son cümle hemen fikirleri alt üst edebilir. Nitekim ilk duyduğumuz zaman bizde de aynı şeyi yapmıştı. Çünkü insanın koruyucuları, yardımcıları tarafından hataya sevk edilmesi fikri, böyle bir düşünce tarzına henüz alışmamış olanların zihnini karıştırabilir. İşte, biz bu karışıklık hali içinde Üstad’a şöyle bir soru sormuştuk: “Bu son cümleyi

*Hata dünyadaki
tekamülün değerli
ve gerekli bir
zorunluluğudur.*

biraz daha açıklar mısınız?”

Fakat aldığımız cevap tatmin edici olmuştu. Ve şimdiye kadar üzerinde durduğumuz fikrin iyi bir özetini vermektedir: “Siz dünyasal kanunlara tabisiniz. Bu kanunların hükümlerinden sizi kurtarmak lehinize olmaz. Bundan dolayı çabasız, hatasız, sizi her hakikate ulaştırmak sizin lehinize değildir.”

Bu sözlerin iyice incelenmesinden sonra korunmanın hataya sevk olunmakla ilişkisi daha iyi anlaşılır. Üstad’ın sözlerine devam edelim:

“Aldanmak sizin için gereklidir... Dünyada isabetle hatanın yan yana gittiğini, hakikatle sevabın yan yana gittiğini söyledim. Nitekim aldanacaksınız, hamle yapacaksınız... Böyle aldanarak, hamleyi artırarak aradaki fazla bilgiden yararlanacaksınız...”

Her zaman tekrar ettiğim gibi, hakikatleri kolayca ve eziyetsizce size tebliğ edemem. Bu lehinize olmadığı gibi içinde bulunduğunuz dünyanın kanunlarına da aykırıdır... Yalnız, size mütevazı bir hakikati anlatmakta engel yok... Fakat gelecekte çabalarla, hatalarla elde edeceğiniz hakikatleri birer birer anlatmaya muktedir olmadığımı tekrar ederim.”

Buradaki güçsüzlük keyfi veya rastgele bir hal gibi anlaşılmalıdır. Çeşitli yerlerde geçen sözlerden de anlaşıldığı gibi bu, doğa kanunlarının değişmez bir sonucudur. Ve hiçbir yaratığın iradesi bunun önüne geçemez. Fakat şunu da unutmayalım ki her şeyde olduğu gibi burada da doğa kanunları daima bizim ekinimize yarayıcı sonuçlar doğurur.

Nihayet sevgili Üstatlarımız, son temasımızda, son celselerini yine bu konuya ait tebliğleriyle kapatmışlardır: “...diğer bir kısım hatalar dünyanızda hakim olan kanunların

gereği olarak kalacaktır. Hatalar insanlara yeni hamle ve daha büyük hatadan sakınma gibi faydalar sağlar. Tebrikler, sevgiler, elveda.”

Zaten doğal hayatımız bize bu hükümlerin en canlı örneklerini bol bol vermektedir. Hangi insanoğlu ta doğduğu günden itibaren bütün hayat programını kesin olarak önceden bilmekteydi?

O bir defa gözü kapalı olarak hayata karıştıktan sonra, hayat şartlarının sonsuz ve daima sarp ve dikenli yollarında yuvarlana yuvarlana yürümeye çalışır. Yarın ne olacak?

Başladığı bir işin sonunda kendisine ne gelecek?

Bütün bunlar bilinmemekle beraber o, yürümesinde devam eder. Burada ona kuvvet ve cesaret veren bir tek etken vardır, o da genellikle aldatan ümit. Fakat belki ümitler boşa gider, belki istekler gerçekleşmez. Fakat bu yolda harcanan çabaların hiçbiri ziyan olmuş değildir. Çünkü esasen o çabaların amacı, mutlaka gerçekleşecek olan, bizim asla düşünemediğimiz ve hayal bile edemediğimiz daha faydalı doğrultulara yönelikti. Bundan dolayı, çaba gösterilmiş ve bizim bilgimiz dışında amacını gerçekleştirmiştir. Bunun dünyasal anlayışların esareti altında beklediğimiz, görünüşte şu veya bu sonucu vermemesi, olsa olsa ancak onların karşısında göstereceğimiz tepkiler bakımından önemli olabilir. Yine aldanma hikayesi!..

Dünyadaki aktif ve yaratıcı insanların hayatlarını araştırırsanız, istisnasız olarak onların kendilerini klazizm çemberinden kurtarmış olduklarını görürsünüz. Hata yapmaktan ve hatasını kabul ve itiraf etmekten korkanlara karşı bilim kapıları kapalı kalır çünkü bu hal insanı cesaretsiz ve uyuşuk yapar. Buna karşılık, iyi niyetle ve iyilik için çalışan insanların düşeceği hatalar yükseltici kuvvetlere sahiptir. Böyle bir hatayı itiraf ve kabul ederken insan sıkılmaz, sevinir. Bu sevinç, hatayı yaptığı için değil, onu keşfedebildiği içindir çünkü bu hal onun bir ilerleme adımı olmuştur.

Bir okul çocuğu öğrenmek için birçok hata yapacaktır. Bir çırak hatalar yapacaktır. Bunun gibi, bir öğretim kurumu olan dünyamızın insanları da hatalar yapacaklardır. Yeter ki bu hatalar kasten ve kötü

maksatlarla yapılmış olmasın. Ve böyle olursa onlar esasen hata kadrosundan çıkar. Şu halde, tekamül yolunda hata insanın hakkıdır, onun bu hakkını ortadan kaldırarak serbestliğine karşı yapılacak saldırı görünüşte iyi görünse bile hakikatte zararlı olur.

Demek akıllı bir adam kendisinden daha yüksek düşünen ve duyanlara

karşı büyük bir saygı gösterirken geri realitelerde yaşayan küçük kardeşlerine de geniş bir hoşgörü duygusu besler. Ve o bilir ki bu küçük kardeşi ne kadar hatada yuvarlanıyorsa kendisi de o kadar hatadan kurtulmuş değildir. □

Kaynak: Dr. Bedri Ruhselman'ın *Ruh ve Kainat* adlı eserinin 2. cildinin 333-339. sayfalarından Türkçeleştiren: Neslihan Kosova.

"İnsanlar kendileri için olduğu kadar başkaları için de çalışmak, yorulmak ve emek sarfetmek zorundadır. Bencillik ruhun bir zaafı, bir daralışı, diğerkâmlık ise ruhun kudreti ve genişleyişidir."

Bedri Ruhselman

Kemal Yolcusu Tebliğlerinden BÜYÜK NİZAM

Seninle asırlar boyu
Tanışırız ey dost.
Maddeden sıyrılınca,
Varlıklara bağlanırsın.
Neyi istersen,
Onu görürsün.
Bazen fanilik zarflar,
Ayrır seni.
İdrak edemez olursun,
Kendi kendini.
Beden kisvesine bürünür,
Zamanın içinde görünürsün.
Avare dolaşır,
Durmada koşarsın.
İhtiras gem vurur,
Coşarsın.
Uzanırsın hayata pervasızca,
Yaşarsın.
Egoizma içinde hayasızca,
Put, taş, ağaca taparsın,
Ne mümkünse yaparsın...
Sonra zaman geçer,
İmkan geçer.
Maddi servetin olan beden,
O da göçer.
Zarf yırtılır,
Bulutlar sıyrılır,
Hakikatler berraklaşır.
İstirap çeken ruhun
olgunlaşır...
Gene dönmek istersen bize,
Uzatarsın elini, dost elimize.
Her merhale, tekamüle
doğru
Bir devr-i daimdir,
Kainat nizamı,
Bununla kaimdir (ayaktadır).
□

İradenin İmajinasyondaki Rolü

Dr. Bedri Ruhselman

İRADE nedir? Burada Üstat'ın tarifini esas tutacağız: “İrade herhangi bir canlı varlığın bir şeyi istemesidir.”

Okuyucularım bu tarifi anlamına birdenbire nüfuz edemeyecektir. Tarifi değerini belirtmek için biraz konuşmaya ihtiyaç vardır. Öncelikle burada kullanılan “canlı” tabiri yepyeni bir kavramdır. Ve bu kavramdan şimdiye kadar hiçbir yerde bahsedilmemiştir. Şu halde, yukarıdaki irade tarifini hakkıyla anlayabilmek için önce bu “can” tabirinin neye işaret ettiğini incelememiz gerekir.

Can kelimesi esasen Türkçede vardır fakat ne dilimizde ne de başka bir dilde bu kelime Üstat'tan aldığımız anlamda kullanılmıştır. Ve bu anlamda büyük bir hakikatin ifadesi içkindir. Bunu ancak Üstat'tan aldığımız tebligata dayanak neospiritüalizm görüşü ile açıklamak mümkün olacaktır.

Dünyada, bizim bildiğimiz, bitki haliyle başlayan ruh varlığı çok geri bir safhadadır. Hayvan varlığına yükselmiş ruhlar bu ilk safhadaki bitki ruhlarında görülemeyen bazı nitelikler gösterirler ki bunlardan biri de iradedir. Bu safha hayvan ve insan aşamalarında gelişir ve devam eder. Ve insan aşamasından sonra daha yüksek yetiler kazanır. İşte Üstat, iradenin başladığı ruh safhasından,

yani hayvan aşamasından insanlığın üstündeki diğer bir tekamül derecesine kadar geçen ruh safhasına can aşaması demektedir. Ve bu safhadaki bütün ruhlar canlıdır. Bunun üstündeki ve altındaki ruhlarda ise can söz konusu olmaz. Aşağıdaki tebliğler bu fikri açık bir dille ifade etmektedir:

“Can esas itibarıyla ruh demektir. Fakat ruhun biraz tekamül ettiği safhaya can diyorum. Ruh candan daha geneldir. Gerek önce gerek şimdi verdiğim açıklamadan anlaşıldığı üzere ruh genel, can özel anlama sahiptir. Bundan dolayı, her nerede can varsa orada ruh vardır, demektir. Fakat her nerede ruh varsa orada can vardır denilemez. Yani ruhun biraz tekamül ettiği safhadan belirli bir tekamül beklenildiği safhaya kadar olan devresi için can tabirini kullanıyorum.

“Can safhası hayvan aşamasından başlar, hayvanlar da canlıdır. Bundan dolayı, onların da kendilerine göre iradesi vardır. Bitkilerde irade yoktur çünkü onların ruhları henüz kendisine can denilecek safhaya varmamıştır.

Ruh tekamül ede ede, bir an gelir ki can safhasından kurtulur. İnsanlar dünyadan ayrıldıktan sonra bir tekamül safhası geçince onlara da artık can denilemez. Saflığı artıca yine ruh ismini alır. Ruhun bu safhasına bir isim verilmemiştir. Fakat bu safha can safhasından daha yüksek bir varlığa aittir.”

Bu tebligata göre irade, ruhun belirli bir safhasına ait bir yetidir. Yani düşünüldüğü gibi bizim anlayabildiğimiz anlamdaki irade, ruhun en yüksek bir yetisi olmaktan çok uzaktır. Ve insanlık aşamasından sonraki bir tekamül safhasından sonra bu yeti bizim anlayamayacağımız daha

yüksek yetilerin yanında belki pek sönük kalacaktır. Çünkü iradenin tarifinde ruh yerine canlı varlık tabiri kullanılmıştır; canlı varlıkların bir şeyi istemesi şeklinde tarif edilen irade bu varlıkların ne altındakiler ne de üstündekiler hakkında belirgin bir nitelik olarak incelenemez.

Burada sırası gelmişken, iradeyi olağan arzudan ayırmanın gereğini söyleyeceğim. Bu konuda sözü Üstat'a bırakıyorum: “Arzu bir şeye eğilimdir. Arzu ile irade arasında çok fark vardır. Çünkü meyledilen bir şeyi gerçekten istemek ayrı bir şeydir.” O halde iradenin imajinasyondaki rolünü araştırırken burada bir şeyi gerçekten istemekle bir arada olmayan ruhsal eğilimlerin söz konusu olmadığını daima göz önünde tutmamız gerekecektir.

Acaba iradenin imajinasyonda bir rolü var mıdır? Bu soruya Üstat şu cevabı veriyor: “İmajinasyon irade ile başlar, irade ile biter.”

O halde imajinasyon iradesiz olmaz ve imajinasyonun bütünü boyunca irade etkindir.

Burada belki şimdiye kadar dikkatten kaçmış olan bir noktaya temas edeceğiz; acaba imajinasyonu yönlendiren ve idare eden irade, insanlarca her zaman bilinir bir halde midir?

Bazı sebeplerden dolayı irade şuura geçmeyebilir. Bu sebeplerden en önemlisi, ruhun maddeye bağlılığı yüzünden ortaya çıkan yetilerindeki kapanıklıktır. Bundan şu sonucu çıkarabiliriz: Bir ruh maddi varlıklar silsilesinde ne kadar geri ve maddeye bağlı bir halde bulunuyorsa o kadar iradi faaliyetinden haberdar olamaz. Hatta hayvanlarda iradenin

mevcudiyetine rağmen onların bundan haberi olmaması da bu bakımdandır. Bu hal, madde aleminde şuurun, ancak tekamül oranında ve bunun sonucu olarak maddesel esaretin azalmasıyla gelişmesinden ileri gelir. Bundan dolayı, maddesel bedenlerini terk etmiş olmalarına rağmen özellikle ilk anlarda kendilerini henüz maddesel esareten yeterince kurtaramamış spatyom sakinleri, alışılmış dışı olan iradi faaliyetlerinden belli bir süre boyunca haberdar olamazlar. Çünkü onlar maddeye bağlılıkları yüzünden, serbest iradelerine ait şuura sahip değildir. Hatta bu yüzden A. Fauchard bu tarzda ruhların yaptığı imajinasyona “irade dışı imajinasyon” demiştir. Biz ise Üstat’tan öğrendiğimiz gibi buna “kendiliğinden imajinasyon” diyoruz.

Burada çok önem verdiğiniz bir meseleye dair Üstat’ın sözlerini aynen yazıyorum:

“İradesiz dediğiniz kendiliğinden imajinasyonlar bile yine hakikatte ruhun iradesiyle olur.

Az önce söylediğim gibi, imajinasyon irade ile başlar, irade ile biter. Bu irade sizin bakışınızda her vakit apaçık

olmasa bile hakikatte mevcuttur.”

Bu bilgi birçok meselenin halledilmesi konusunda bizi aydınlatır. Beden konusunda söylediği gibi, organizmamızda geçen yüz binlerce olayı ve hayatımızın çeşitli alanlarında, çoğunlukla kendi irademizin müdahalesi olmaksızın meydana geldiğini zannettiğimiz birtakım fiillerimizin sonuçlarını kendi spontane imajinasyonumuzun ürünü olarak gösterebiliriz. Nitekim Üstat’ın aşağıdaki tebligatı bu fikri belirtiyor:

“Organizmada şuur dışı meydana gelen bütün vejetatif* fonksiyonlar imajinasyonla olur. Yalnız imajinasyonun irade ile başlayıp irade ile bittiği ve bu iradenin bazen madde alanında şuura aktarılmaması daha önce söz konusu olmuştu.”

Hatta bütün beden oluşumlarının dünya hayatı süresince bütünlüğünü korumasının bile spatyomdaki irademizle mümkün olduğunu ve bundan haberimizin bulunmadığını da daha önce söylemiştik. Bu fikri kuvvetlendiren aşağıdaki tebligat dikkate değer:

“Dünya hayatında bedeninin büyüme ve gelişme değişikliklerini yapan, ruhun madde ile ilgi oluşturmadan önceki iradesidir. Daha önce dediğim gibi, ruh madde ile ilgisinden önceki iradesinin ürünü olan hakimiyetini tamamıyla korur.”

Bütün bunlardan çıkan büyük bilimsel realite şudur:

Biz bilmeden birçok iş yapıyoruz ve bu işlerin meydana gelmesinde etken olan irademizden o kadar habersiz oluyoruz ki ya onların başkaları tarafından yapılmakta olduğuna

* Gelişme, beslenme gibi yaşamsal faaliyetleri devam eden.

ya da kendi kendine meydana geldiğine inanacak kadar saflık gösteriyoruz. Bunun en canlı örneğini organizmamızda geçen hayatsal bir sürü olaylar meydana getirir. Kalbimiz düzenli olarak atar, ciğerlerimiz işler, bedenimizde aklımızın almayacağı belirsiz biyolojik, fiziksel ve kimyasal olaylar meydana gelir. Biz bunların hiçbirisinden haberdar olmayız. Bunlar bize sanki kurulmuş bir makine halinde kendi kendine işliyormuş gibi gelir. Fakat acaba dünya hayatımız için gerekli olan ve en küçük bir sapması bile hastalık ve hatta ölüm olaylarını meydana getirebilen vücudumuzdaki bu işler kimin eseridir? Burada bizim idaremi görmüyorsa kimin iradesi söz konusu olabilir? Gerçi burada görünüşe göre, sinir merkezlerinin, etlerin, kemiklerin vb. kendilerine düşen ayrı ayrı rolleri vardır. Ve bu rollere ihtiyaç vardır. Fakat bunlar kurulmuş bir makinenin, tıpkı bizim gördüğümüz gibi, pasif olarak çalışan aksamından başka bir şey değildir. Kendilerinde ne irade ne de imajinasyon gücü bulunan bu atıl maddelerin herhangi maksatlı bir eseri gerçekleştirmeleri mümkün değildir. Hatta burada atıl olmamakla beraber hayatta veya yalnız iradeli varlığın değil, aynı zamanda imajinasyon yeteneğine sahip varlığın müdahalesini kabul etmek zorundayız. Bunun için kendi imajinatif yetenekleri henüz gelişmemiş varlıklara yüksek ruhlar yardım ederler, diyoruz. Fakat burada mutlaka imajinasyonun gelişmemiş olması da şart değildir. Bir ruha hakim diğer bir ruh, onun maddeleri üzerinde, imajinatif faaliyetiyle ve bu ruhun iradesini kullanarak etkili olabilir ki biz bu hali, çoğunlukla

bu dengeli ve ahenkli hareketi düşünmeden telkin kelimesinin faydası altında tanırız. Bunun basit ve iyi örneklerini yine ipnoz hallerinde görürüz.

Nancy de Dr. Liébault’un Focachon’la yapmış olduğu ünlü bir tecrübesi vardır: Bu tecrübeyi yapanlar hassas bir süjenin koluna yakı yapıştırarak telkin ettikten sonra yakı yerine adi bir kağıt parçası yapıştırarak bir süre beklemişlerdir. Bu kağıt parçası tıpkı yakının yaptığı gibi, süjenin kolunda kabartular, sivilceler ve sonunda iltihaplanmalar meydana getirmiştir. Buradaki hikaye nedir?

Burada operatör bir olayın oluşumunu, yani süjenin elinin yanmasını düşünmüştür. Bu işte yakının veya kağıdın araç olmasına da gerek yoktur, operatör sadece, “Kolunuz yanıyor,” deseydi bile bu yanma olayı meydana gelirdi, yeter ki operatörün meydana getirdiği imajlara süje inanmış olsun ve serbest iradesiyle imajinatif faaliyetini bu yönde kullansın. Bunun için de süjenin iradesinin her noktada operatörünki ile uzlaşma halinde olması yeterlidir. İpnoz halinde bunu sağlayan şartlar vardır. Kaba bir ifade ile telkin ve kendi kendine telkin diye anılan olayın dengeli ve ahenkli hareketi bize göre budur. Bu dengeli ve ahenkli hareketi sağlayan şartlar ne kadar yerinde olursa telkin ve kendi kendine telkinin tesiri de o kadar açık olur. Hayvanlara telkin yapamamızın sebebi, onların imajinasyon yetisinden yoksun bulunmalarındır. Aynı şekilde, insanlar üzerinde telkinin en fazla ipnoz halinde olması da önce bu haldeki süjenin iradesiyle operatörün iradesini uzlaşma halinde tutacak şartların

mevcut olması, ikinci olarak, ipnoz halindeki bir insan ruhunun nispeten serbest iradesiyle ruhunun imajinasyon yetisini daha iyi kullanabilmesi gibi sebeplerden ileri gelir.

İşte, yukarıdaki örnekte olduğu gibi, süje alışılmış dışı görünen bu olayı tarif ettiğimiz yoldan kendi iradesinin kabul etmesi ve imajinasyon gücüyle yaptığı halde ondan kendisinin haberi yoktur ve bu işe kendisi ve hatta etrafındaki tecrübeyi yapanlar iyi tarif edilmemiş bir telkin tesiriyle kağıdın sebep olduğunu düşünebilirler.

Spatyomdaki insan ruhu da dünya hayatında gerçekleştireceği beden şekillerini orada imajinatif faaliyetlerde bulunarak saptar. Bu faaliyetin etkinliği enkarne olduktan sonra hakimiyetini korur ve aşağı yukarı ipnotik süjelerde olduğu gibi, insan bilmeden

etkinliğinin gereklerini dünyada gerçekleştirir.

İrademizin bu etkinliği o kadar kapsamlı ve biz ondan o kadar habersiziz ki daha önce söylendiği gibi gerek insan, gerek hayvan bedenlerindeki sonsuz ruhları idare eden hayvanları bu işe inandırmak bile söz konusu olamayacağı gibi, insanları da inandırmak pek güç olur. Üstat diyor ki:

“Hayvanlarda yetişmek üzere bulunan ruhlar hayvan ruhlarının idaresindedir. Fakat nasıl insan madde aleminde ruhun bu faaliyetine vakıf değilse hayvanlar da bilmez.” □

Kaynak: Dr. Bedri Ruhselman'ın *Ruh ve Kainat* eserinin 2. cildinin 374-381. sayfalarından yapılan alıntıyı Türkçeleştiren: Neslihan Kosova.

BİLYAY VAKFI

MTİA DERNEĞİ

RUH VE MADDE YAYINLARI

SOSYAL MEDYADA

Değerli Okurlarımız,
Bugüne kadar BİLYAY Vakfı ve MTİAD Derneği olarak, merkezimizdeki konferanslar, Bilyay Akademi seminerleri, diğer özel çalışmalarla sizlere ulaşıp Ruh ve Madde Dergisi ve yayınladığımız kitaplar aracılığıyla sizlerle hep iletişim içinde olduk. Artık günümüz etkili iletişim araçlarından interneti ve sosyal paylaşım sitelerini kullanarak da bize ulaşıp duyuru, etkinlik ve taze haberlerimizi takip edebileceksiniz.

MTİAD
1950

www.facebook.com/Mtiad1950

<https://twitter.com/Mtiad1950>

www.facebook.com/bilyayventiad

Ruh ve Madde Kitap Klubü
www.facebook.com/groups/20598571775099

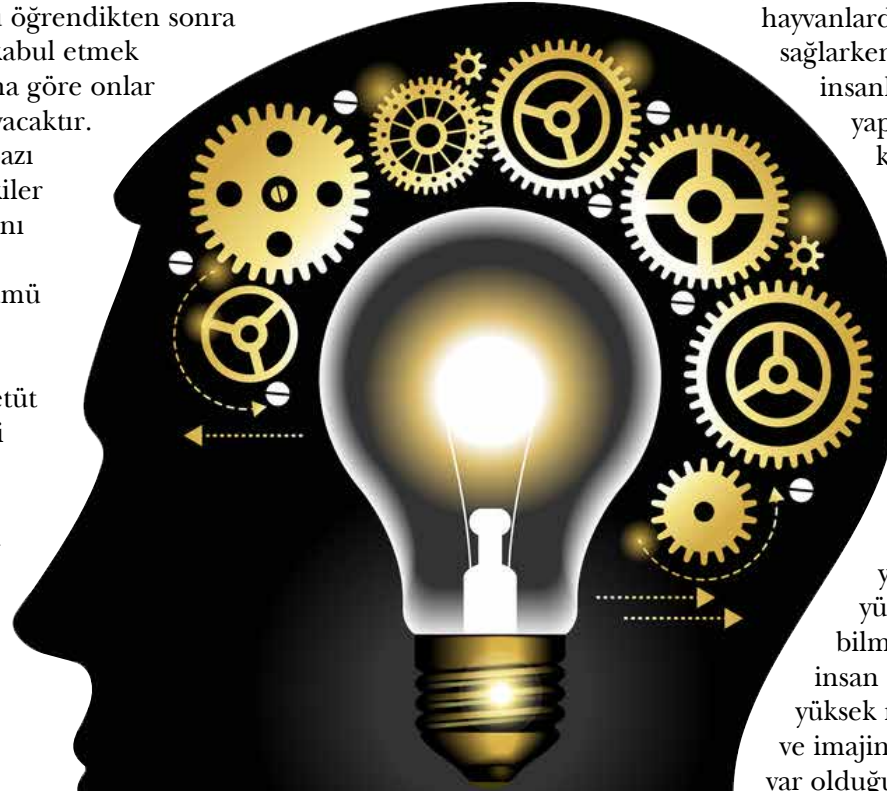
Tekamülle İmajinasyon Arasındaki İlişki

Dr. Bedri Ruhselman

ACABA imajinasyonun gelişimi üzerinde ruhsal tekamülün veya ruh tekamülü üzerinde imajinasyonun geliştirici etkin rolleri var mıdır?.. Yüksek alemlerle temasımız esnasında bu önemli mesele de bizim için ayrıca inceleme konusu olmuştur.

İmajinasyonun irade ile var olduğunu öğrendikten sonra onun ruh tekamülü ile ilgili olduğunu kabul etmek zorunlu olur. Bitkilerde irade olmadığına göre onlar hakkında imajinasyon söz konusu olmayacaktır. Başka bir konuya ait Üstat'ın söylediği bazı sözleri burada da alıntı yapabiliriz: "Bitkiler intihar edemez. Bitkilerde can olmadığını ve iradenin canla başladığını daha önce söylemiştim. Bundan dolayı, onların ölümü dıştan bir kanuna ve iradeye tabi olarak meydana gelir." İmajinatif faaliyetlerle işlerin gerçekleşmesi arasındaki ilişkiyi etüt ederken geçecek olan sözlerle bu tebliği karşılaştırırsak bitkilerde imajinasyonun olmadığını sonucuna varırız.

Acaba iradeye sahip olan hayvanlarda imajinasyon yeteneği var mıdır? İmajinasyonun iradesiz olmayacağını öğrendik. Şimdi de imajinasyonsuz iradenin mevcut olabileceğini göreceğiz. Üstat bir tebliğinde: "İmajinasyonsuz irade mevcut olabilir," diyor. Bundan şunu anlarız ki iradenin mevcut olduğu bir varlıkta mutlaka imajinasyon olması şart değildir. Nitekim Üstat: "Hayvanlarda imajinasyon yoktur," sözünü bu meseleyi açıkça izah etmiş oluyor. Gerçekten hayvanlar iç ve dış sebeplerin ve etkenlerin tesiri altında iradelerini kullanarak istedikleri gibi hareket etmekte serbesttirler. Doğada bütün güçler ruh yetilerinin gelişimi oranında

kazanılır. Bundan dolayı, hayvanlarda kendiliğinden hareketin görülmesi onlardaki irade yetisinin gelişimine bağlı bir işittir. Nitekim bu yetiden yoksun olan bitkilerde hareket gücü yoktur.

Şu halde, imajinasyon yetisi insan derecesinde başlar. Ve bunun için insanlarda bu yetenin kullanılmasına yarayan yetenekler vardır. Bütün bu sözlerden anlaşılıyor ki dünya varlıklarında irade yetisi imajinasyon yetisinden önce gelişmiştir. Irade hayvanlarda hareket yeteneğini sağlarken imajinasyon da insanlardaki kuruculuk ve yapıcılık güçlerini geliştirir ki bu, insanlarla hayvanlar arasındaki en önemli ayırıcı özelliği oluşturur. Eğer bir örümcek on bin seneden beri ne kadar hesaplı olursa olsun, yapmakta olduğu ağını değiştiremiyorsa bu yeteneksizliğinin sebebini imajinasyon yokluğunda aramak gerekir.

İmajinasyonu hangi yüksek varlıkta, hangi yüksek yetinin takip edeceğini bilmiyoruz. Fakat iradenin insan üstü bir varlıkta daha yüksek ruh yetilerine katılacağını ve imajinasyonun da irade ile var olduğunu düşünürsek insan üstü varlıkların bir derecesinde imajinasyonu bizim şimdi tahmin etmekten çok uzak bulunduğumuz ruh güçlerini doğurucu daha yüksek yetilerin takip edeceğini söyleyebiliriz. Fakat kendisinin henüz yoksun bulunduğu imajinasyon yetisi nasıl bir

hayvanın idrak alanına giremezse, bu yüksek ruh yetileri de onlardan yoksun olan biz insanların idrak alanına öylece giremez.

Fakat imajinasyonun ruh olgunluğu ile orantılı gelişimini böylece kabul ederken bir noktayı gözden kaçırmamak gerekir: ruhun tekamül yolları çok çeşitlidir. Bu yollardan bazıları onun imajinasyon yetisini, diğeri de başka yetilerini nispeten daha hızlı olarak geliştirebilir. Örneğin, güzel sanatlar üzerinde keşif ve yaratma işlerinde fazla çalışmış olanların bu yetisi, ömrünü bir büroda yazı yazmakla geçirmiş insanlarınkinden şüphesiz daha ileride olması gerekir. Çünkü önceki şekildeki işler ruhun imajinasyon yetisini daha çok kullanmasını gerektirir. Ruhun herhangi bir yetisi üzerinde fazlaca çaba sarf ederek durması, doğal olarak onun gelişimini gerektirir. Bundan dolayı, bir insanın imajinasyon yetisinin yükseklik derecesi, onun her alanda olgunlaşmış olduğunu göstermez. Üstat'ın aşağıdaki sözleri bu konuda bizi aydınlatır:

"İmajinasyon ruhsal yetenek ve olgunluk ile orantılı olarak gelişir. Ancak olgunluk çeşitli yönlerde gerçekleştiği için imajinasyonun varlığı ve gelişimi ruhun her alanda tekamülünü ifade etmez, yani ruhun her bakış açısından olgunluğuna imajinasyon yeterli bir ölçüt olamaz. Bundan dolayı, ruhun bir tekamül dalını takip etmesi ile imajinasyonun fazlalaşması mümkün olduğu gibi o tekamül dalını takip etmeyen diğer bir ruhun imajinasyonundan daha alçak bir seviyede kalması mümkündür."

Biraz da imajinasyonun ruh tekamülü üzerindeki tesirlerinden söz

edelim. Onun bu konuda oynadığı rol büyüktür. İmajinasyon yeteneği insanın tasavvur halinde bulunan düşüncelerini manen ve maddeten

uygulama seviyesine çıkarmasına yarar ve bu da ruhun etkinliğini artırarak onun tekamülünü gerektirir. Bundan dolayı, imajinasyon yetilerini iyice geliştirmiş olanların ellerinde daha uygun tekamül araçları ve imkanları var demektir. Şu tebliğler bunu gösteriyor:

“İmajinasyonun insan tekamülünde çok büyük rolü vardır. Tekamülde imajinasyonun rolü, tasavvur halinde bulunan ruhun düşüncelerini ya manen ya da maddeten uygulama seviyesine çıkarmasıyla ortaya çıkar.” □

Kaynak: Dr. Bedri Ruhselman'ın *Ruh ve Kainat* eserinin 2. cildinin 384-387. sayfalarından
Türkçeleştiren: Neslihan Kosova.

Şunu unutmamak lazımdır ki hakikatler hazırlanmış bir şerbet gibi insanların ağızına dökülemez. O öyle berrak ve hayat verici bir sudur ki onun kaynağına giden yollar ve vasıtalar, insanlara ancak gösterilebilir. Her insan ancak kendi kudreti nisbetinde bu yolları ve vasıtaları kullanarak o büyük ve nurlu hakikatlerin kaynağına az veya çok süratle yaklaşabilir. Ve ona yaklaştıkça da eline geçireceği abı hayatın berraklığı, temizliği ve safiyeti artar. Demek ki, dünyadan gelip geçmiş büyük mürsitlerin ve ilahi vazifedarların yapmış oldukları şey, hakikati bir su testisi gibi kulpundan tutarak herkesin önüne koymak değil, o hakikate insanları ulaştıracak yolları ve vasıtaları onlara göstermek ve öğretmek olmuştur ki esasen yapılacak iş de budur. Şu halde, her düşünen, duyan ve görebilen insan gibi bizim de kendimize zevkli bir vazife edinerek yürüdüğümüz yol, bizden evvel yürünmüş olan yolun bugünkü imkânlarla ve yürüyüş tarzlarına göre ayarlanmış istikametinin bir temadisidir. Ve bu yol bizden sonra milyarlarca sene daha birçok vazifeli varlıkların zamana göre çiçekleri yeni istikametlerle sonsuz ve nihayetsiz bir tükenmezlik içinde uzanıp gidecektir.

Dr. Bedri Ruhselman

DUYURU

Metapsişik
Tetkikler
ve İlmî
Araştırmalar
Derneği

İnsanlığı
Birleştiren
Bilgiyi Yayma
Vakfı

BİLYAY VAKFI KONFERANSLARI CANLI YAYINDA!

UZUN YILLARDAN BERİ VAKFIMIZDA GERÇEKLEŞTİRİLMekte OLAN
SALI KONFERANSLARININ
İNTERNET ÜZERİNDEN CANLI OLARAK İZLEYEBİLİRSİNİZ.

1950'LERDEN BU YANA SPİRİTÜEL BİLGİYİ YAYMAYI VAZİFE EDİNEREN
BİLYAY VAKFI VE MTİA DERNEĞİ,
GÜNÜMÜZ TEKNOLOJİLERİNİ KULLANARAK
VAZİFESİNE DEVAM ETMEKTEDİR.

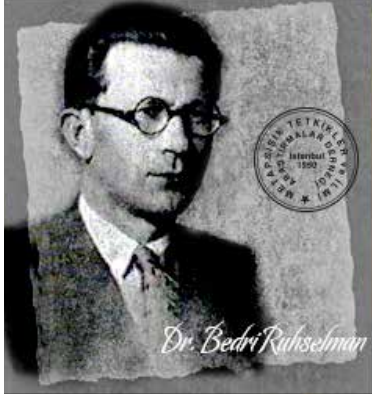
KONFERANSLARIMIZI ARTIK DÜNYANIN HER YERİNDEN

<http://new.livestream.com/bilyay>

BAĞLANTISINI KULLANARAK,
HER SALI TÜRKİYE SAATİYLE 19.30'DA CANLI OLARAK İZLEYEBİLİR,
DİLERSENİZ KAÇIRMIŞ OLDUĞUNUZ KONFERANSLARI DA AYNI
ADRESTEN TAKİP EDEBİLİRSİNİZ.
YAYINLARIMIZ KESİNTİSİZ VE REKLAMSIZDIR.

İYİ SEYİRLER!

NOT: YAYINLARIMIZLA İLGİLİ İSTEK, ÖNERİ VE ELEŞTİRİLERİNİZİ
BEKLİYORUZ.

Ölümün Hakiki Anlamı ve Önemi

Dr. Bedri Ruhselman

RUHUN çeşitli alemlerde yaşaması, oralarda etkinlik gösterecek bir duruma girmiş olması demektir. Herhangi bir alemden uzaklaşmak isteyen ruhun her şeyden evvel, bütün alakalarını o alemin maddesel bağlarından kurtarması gerekir. Bu da onun daha yüksek maddesel alemlerde yaşama yeteneğini kazanması oranında mümkün olur. Esasen bir madde alemin, kendisinden daha yüksek diğer bir alemin maddelerini kullanmak imkanını verdiği için ruha yükseltici bir mektep gibidir. Demek ruhun şu veya bu dünyada yaşaması süs gibi bir şey değil, tekamül kanununun bir zorunluluğudur ve insanın daha yüksek bir aleme geçmesi için eski alemin bırakılması da tekamül kanununun gereğidir.

Ruhların bedenlerinden ayrılmaları mutlaka dünyadan ebediyen ayrılmaları değildir. Ruhlar bu dünyaya birçok defa gelip gitmektedirler. Bundan dolayı, belki çok kısa bir zaman sonra tekrar gelmek için dünyadan ayrılan bir insanın bu seyahatine ölüm damgasını yapıştırmak doğru olmaz.

Çeşitli zamanlarda ruhlar dünyaya gele gide nihayet oradan alacaklarını alırlar ve orası ile bağlarını çözerler. O zaman daha yüksek realiteler içinde, ebedi tekamül yollarında

devam etmek için bu küçük dünyadan büsbütün ayrılırlar ve daha yüksek, daha mesut bir halde diğer dünyaların uygun şartlarından yararlanmak üzere oralara giderler ki dünya hayatına göre insanların kabul ettikleri anlamdaki ölüm asıl bu olur. Şu halde,

görünüşe göre bizim gördüğümüz şey hakikatte ölüm değildir. Biz ölümü iyi tarif ediyoruz. Fakat o tarifi uygulamasındaki hükümlerimizde yanlıyoruz.

Haydi, herkes gibi ölümü bedenden ayrılmakla bir tutalım fakat böyle bir ayrılış olayından ilk zamanlarda ruhların çoğunlukla haberi olmadığı gibi haberleri olduktan sonra da bu, onlara göre bizim verdiğimiz öneme sahip olmaktan çok uzaktır.

Ölümlerle ani ve nihai birtakım değişimlerin meydana geleceğine inanmış olanlar ve bunu bekleyen için ölümden sonra meydana gelen şaşkınlık hali doğal olarak daha belirgin ve daha sıkıntılı olacaktır. Hayattayken ölümün ötesiyile meşgul olmaktan ürkecek kadar ölüm ötesi olaylarını tabiat dışı varsayan insan, kafasındaki bu tahminlere aykırı olaylarla karşılaşınca şüphesiz daha büyük bir şaşkınlığa düşecektir. Fakat hatalarını anlamaktan veya daha doğrusu henüz anlayamamış olmaktan doğan bu şaşkınlık bir taraftan onların az çok huzursuzluklarına sebep olurken diğer taraftan yeni realitelerine uyabilmelerini sağlar.

Aslında insanların birçokları buna benzer realite değişimlerine bazen hayatlarında geçici olarak rastlarlar. Mesela, baygın haldeki bir insan, vizyonlarını bir realite olarak kabul eder. Onun bu realitesi olağan hayatına uygun olmadığı halde, hatta bazen o sıralardaki hayat şartlarına zıt bir yönde olduğu halde kendisine o kadar yakın ve samimi görünür ki olağan hayatındaki bütün olayları o anda ona unutturur. Kendi başımdan geçen bu türden iki olayı bir örnek olarak yazıyorum:

1- Yirmi beş yıl önce Prag'daydım. O sıralarda hayatım pek hoş geçmiyordu. Maddi ve manevi bir sürü güçlükler peşimden koşuyordu. Hatta hayatımı tehdit eden olaylarla bile karşılaşılırdım. Ufak bir gripten sonra bir gün baygınlık geçirdim. Bu sırada ruhumda kuvvetli izlenimler bırakın bir vizyonla karşılaştım fakat çok gariptir ki vizyonum sırasında içinde yaşadığım olaylar olağan hayatımdakilerin tamamıyla aksi yönde gerçekleşiyordu: İstanbul'da huzur içinde, mesut bir hayat geçiriyordum. Bu tatlı hayatım o kadar gerçektir ki bana uyanık haldeki hastalığımı ve ıstıraplı hayatımı tamamıyla unutturmıştı.

2- On beş yıl kadar önce zahmetlice bir diş çektirme operasyonu geçirmiştım. Kuvvetli bir anestezinin yardımı ile uygulama sırasında ağrı duymadıysam da iş olup bittikten ve anestezinin etkisi geçtikten sonra hiçbir şeyle sükunet bulmayan aralıksız ve şiddetli bir ağrı bütün yüzümü kaplamıştı. İstirabımdan hiçbir şeyi gözüm görmüyordu. Tahammülümün son sınırına vardığımı hissediyordum, tam bu anda kendimi kaybetmişim. Her şey birdenbire değişmişti. Fakat benim bu değişim halinden haberim yoktu. Ben sadece bambaşka bir hayatta yaşadığımı duyuyordum. Hayatımda görmediğim ve hayal dahi edemediğim güzellikler sunan sonsuz ufuklara doğru yayılan ve tabaka tabaka değişen, tarifi mümkün olmayan bir alem önümde açılmıştı. Burası neresiydi? Asla bilmiyordum ve bilemeyeceğim çünkü oradaki şekiller, renkler ve manzaralar dünyada görülmesi mümkün olmayan şeylerdi. Bu güzelliğin ayrıntılarından önemli

kısmi hafızamdan uzaklaşmıştır. Ancak onun sevinç ve saadete dolu izlenimi unutulmaz bir şekilde ruhumda yerleşmiştir. Burası esiri bir alem. Orada her şekil vardı, bu şeffaflık bir şeklin veya bir rengin diğerine karışmasına asla engel olmuyordu. Etrafım sonu gelmez nüanslarıyla ve muhteşem bir armoni içindeki tatlı renkleriyle, şekilleriyle değişen tarif edilmez bir akışkanlık sunuyordu. Burası bende adeta cisimlenmiş bir güzellik izlenimi bırakıyordu ve orada ben kendimi o kadar hafif ve mesut görüyordum ki yüz bin sene orada kalmış olsaydım ne o sırada yüzümü koparacak kadar şiddetle duymakta olduğum ağrıyı ne de bayılmış veya ölmüş olduğum fikrini aklıma getirirdim. Bu güzelliğin bağrında saadeti yudum yudum içerek ne kadar yaşadığımı bilmiyorum. Fakat bana oldukça uzun görünen bir zaman sonra birdenbire kendimi tekrar dünyanın kapısında buldum. Ve bu soluk, donuk, yoğun kapının önünde adı geçen tahammül edilmez ıstıraplarım beni beklemekteydi. Bu baygınlık hali sırasında evdekiler etrafıma üşüşmüşler ve büyük bir korku içinde kalmışlardı. İşte, ölmekte olan insanın duygu ve anlayışıyla etrafındakilerin görünüşe kapılarak yüzeysel görüşleri arasındaki oran budur.

Deneye dayanan ve kendiliğinden olma bu yoldaki bütün olayların iyice etüdünden sonra görülür ki görünüşte, yani madde aleminde ölüm sahnesinin doğurduğu uğursuz ve karanlık fikirler asıl o sahnenin içinde yaşayanların anlayışına uygun değildir. Ve dünyadan ayrılanların anlayışı dünya gözü ile yaşayanlarınkinden bambaşka anlamlara sahip bulunmaktadır.

Dünyada görülen olay maddenin kendi alemine dönmesinden ibarettir. Hakikatte meydana gelen olay ise ruhun da kendi alemine dönmesidir. Dünyada kalanlar maddenin, dünyayı terk eden ise kendi varlığının peşini takip eder. İşte, aradaki muazzam görüş farkı ve insanoğlunun ölüm manzarası karşısında kafasında yarattığı yanlış anlayış bundan doğar.

Metapsişik inceleme alanında, ruh-beden ilişkilerini gevşetici deneyler yaptığımız sırada bu konuda çok öğretici sonuçlar alıyoruz. Bu deneylerde maddesel bedeninden kısmen kurtulmuş olan hiçbir süjenin aklına ölüm fikrinin gelmediğini de görüyoruz. Süje saatlerce somnambül (uyurgezer) halinde kalıyor, ipnoz halinde bulunuyor. Ve bu sırada olağan halinin realitelerine hiç de

uymayan birtakım realitelerde yaşıyor ve onları bize anlatıyor. Fakat ölümden veya ölüme yakın bir halden asla söz etmiyor. Halbuki bu yolda çalışanların bildiği gibi, somnambülizm ruhun yoğun alemimizle ilgisini geçici olarak gevşeterek daha ince ve esiri bir alemde yaşaması halidir. Bu bakımdan somnambülizmin ölüm haline yakın olduğunu kabul etmek gerekir. Hakikaten bu alanda çalışmış olanlar bilirler ki ölümün ilk anlarında ruhta meydana gelen anlayışlar somnambülizm halindeki süjelerin ruhlarındaki anlayışlara aşağı yukarı benzer. Biz klasik ipnoz hallerinden *telkin devresini* (etat de suggestion) ölenlerin şaşkınlık (teşevvüş) haline, *donukluk devresini* (catalepsie) öldükten sonraki uyuşukluk haline ve nihayet *somnambülizm devresini*

spatyomdaki *açık duygululuk* (lucidité) haline benzetebiliriz. Ölümle ipnoz hali arasındaki bu benzeşimler ruhla beden arasındaki maddesel bağların birincisinde tam, ikincisinde kısmen kopmuş olması yüzünden şüphesiz, derece farkları ile birbirinden ayrılır.

Şu halde, rüya gören, bayılan, somnambülizm halinde bulunan bir insan, vizyonları sırasında ölüm fikrini nasıl düşünmüyorsa ve içinde yaşadığı fevkalade hayatını nasıl doğal ve gerçek görüyorsa maddesel ölüm olayının meydana gelmesi sırasında bize göre “ölmüş veya yok olmuş” sanılan bir insan da öylece içinde yaşamaya başladığı yeni realitelerinde ölüm fikrinden uzak olarak kalır.

Özetle, can çekişen birinin karşısında bizim “öldü” damgasını vurduğumuz zamandan çok daha önce onun şuurunun bulanmaya başladığını, öbür aleme geçişinin yarı yarıya meydana gelmiş olduğunu ve bu halin cesetten ayrıldıktan sonra da biraz daha süratli bir tempo ile bir süre daha devam ettiğini fakat nihayet daha yüksek ve parlak realiteler içinde yeniden doğmaya hazırlandığını ve bütün bu işlerin dünyaya gelirken olduğu gibi sessizce gerçekleştiğini düşünmek gerekir. Bu olguyu çürütmeye çalışacak, deneyim dışında kalan ve itibari (gerçekten öyle olmadığı halde öyle sayılan) değerlere dayanan herhangi öznel bir hükmün etkin rolü olamaz. Burada asıl öneme sahip olan şey olaylardır. Çünkü hiçbir şey bizi bu olayların hakiki değerleri içinde er geç yaşamak zorunluluğundan alıkoymaz. □

Talih Meselesi

Dr. Bedri Ruhselman

Olayların Dağılımında Adaletsizlik mi Var?

BİR TARAFTAN dogmatik spiritüalist meslekler ustalarınca halledilemeyen, diğer taraftan da ademci* materyalistlerce içinden çıkılmayan meselelerden biri de insanların başarılı olmak için harcadıkları çabalara ve hatta gösterdikleri yeteneklere rağmen çoğunlukla hoş olmayan hayat şartları altında yaşamak zorunda kalmalarıdır.

A kabiliyetli bir insandır, çalışkandır, temiz huyludur, sever ve sevilir. B ise yeteneksizin biridir, haylazdır, tembeldir ve bencildir. Bununla beraber hayattaki bütün başarılar onu arar, bulur. Öncekinin büyük gayretlerine rağmen elde edemediği bir saadet, ikincisine beklenmeden gelir. Bunların ikisi de aynı işin peşine düşmüş olsa o iş A'ya sırtını döner, B'ye doğru alabildiğine koşar. Ve sanki bu da yetmiyormuş gibi beklenilmeyen zamanlarda gelen felaketler hep A'yı arar ve onun elinde ve avucundakileri silip süpürmeye çalışır. B'ye bugün bir miras, servet, yarın beklenilmeyen büyük karlar, öbür gün zengin bir evlilik vb. getiren talih, A'nın günün birinde atadan kalma kulübesini yakıp kül eder, diğer bir gün beş on kuruşluk kazancını bozar veya kendisine destek olan bir dostunu veya akrabasını alıp götürür. Bunun sebebi nedir ve görünürde layık görünmeyen bir adama talih daima gülerken, layık bir adama neden sırtını çevirmiş bulunmaktadır? İlk bakışta burada büyük bir adaletsizlik var gibi görünür.

Nitekim A'nın bu hallere tahammülü onun ancak bilgelik yolundaki bilgisi ile orantılıdır. Eğer o, evreni idare eden yüksek kanunların sırlarına az çok nüfuz edememişse, bu hayat onda tahammül bırakmaz. Ve günün birinde zorla

* Ademcilik: Yirminci yüzyılın başında Rusya'da ortaya çıkan bu edebiyat çığır, simgeciğe (sembolizme) karşı bir tepki olup eşyayı sanki Adem'in gözüyle görüyormuş gibi mistikçilikten uzak bir kavrayışla kavrayarak, gerçek anlamında kullanılmış kelimelerle anlatmak yoludur. Bu çığıra Dorukçuluk da denir. (RM)

yaşatmak istediği sabrı tükenir, etrafına şikayetli ve isyanlı sözler savurmaya başlar. Kendisi de dahil olmak üzere her varlığa düşman kesilir. Ve herkese karşı güvensizlik gösterir. Nihayet bütün insanlardan kaçmak arzusuna düşer. Çünkü herkes ona sanki fenalık yapmak için yaratılmış gibi gelir. Ona göre tabiatın kanunları acımasızdır, haksızlık her tarafta hüküm sürmektedir. Dünyada adalet yoktur. Evrende iyilik değil, fenalık hakimdir. Ve nihayet en korkunç ve tehlikeli fikirler bu kötümserliği takip eder: ona göre iyiler değil, kötüler yaşamaya layık sayılır. Ve bir an gelir ki o, bu karanlık düşüncelerinin içinde büyük bir boşluğa doğru yürüdüğünü duyar ve bu boşlukta ilerledikçe etrafının daha çok karardığını hisseder. En sonunda simsiyah bir gece onun bütün varlığını ve güzel yetilerini uyuşturur ve bir hayat tecrübesi bu şekilde yarı yarıya ziyan olur.

Ona bütün bu olayların varlık nedenini öğretecek ve onu uçurumlarla dolu olan bu karanlık alanlardan kurtaracak ışık nerededir? Ne dogmatik dinler, ne meşhur birtakım isimlere dayanan felsefi meslekler, ne de bilimsel ve ahlaki yaptırımlar bu tezahürleri mantıksal ve kanaat verici bir şekilde açıklamaya başarılı olamamışlardır. Burada görülen haksızlıkları, adaletsizlikleri açıklamak için ileri sürülen fikirler ıstırap çeken ruhları teselli etmek şöyle dursun, büsbütün belirsiz yollara yönlendirmiş ve ıstırapın şuurlu anlamını ifade edememiştir. İstırapın yüksek ve derin manasını anlayamayan ruhlar onun hakiki sebeplerini göremezler: tehlikeli yollarda, cinayetlere, intiharlara ve daha binbir

çeşit fenalığa kendilerini bırakırlar. Çünkü teselli yolunda işittikleri birçok kuram onları, çekmekte oldukları ağır ıstıraplarının kendileri için büyük saadetler hazırladığına samimi olarak inandıramamıştır.

Dünya Deneyimleri Karşısında Saadet ve Felaket Kavramları

GÖRÜNÜŞTE adaletsizce ve hatta zalimane olan bütün bu eşitsizliklerin ve talihsizliklerin insan kafasında fenalık kavramını yarattığı şüphesizdir. Eğer bütün varlıklar aynı derecede ve şekilde yaşamış olsalardı ortada fenalığı belirleyecek bir ölçüt kalmazdı. Fakirin en büyük ıstırapı kendini bir zenginle kıyasladığı zaman belirir. Ve dünyada yoksulluktan başka hayat şekli bilinmeseydi yoksulluk bu kadar ıstıraplı olmazdı.

Fakat ne olursa olsun bugün dünyada bir iyilik bir de kötülük kavramı hakimdir. Bunlar daha önce söylediğimiz gibi insanlara özgü bir anlayış meselesi olmakla beraber büyük realite değerine sahiptirler. Bunlardan birincisi saadetle, ikincisi de felaketle ilgilidir. O halde saadet ve felaket nedir ve hakiki değerleriyle bunları nasıl irdeleyebiliriz?

Yolda giderken kafama bir taş düşse ve beni yaralasa bu olay benim için iyi mi, yoksa fena mı olur? Hemen fena diyeceksiniz. Fakat sevgili okuyucularım arasında bu kararı verenler kendilerinin aceleci olduklarına inanabilirler. İyilik ve kötülük hakkında kararımızı verirken ve kendimizi mesut veya felaketzede olarak düşünmeden önce nedensellik ilkesi ile beliren olaylar zincirindeki art arda gelen halkaların birbirine

bağlı olduklarını unutmamak gerekir. Burada zihnimize gelmesi gereken iki sorunun cevabını vermek zorunda kalırız: İlk önce acaba bu taş benim kafama neden düştü? İkinci olarak, bu taşın kafama düşmesi ve onu yarması benim hayat şartlarımda ve çevremle olan ilişkilerimde ne gibi sonuçlar doğurdu? Şüphesiz, bu soruların cevabını verebilmek bizim için çoğunlukla mümkün olmaz. Fakat bu cevapları doğru olarak verebildiğimiz anda görürüz ki o taşın kafama düşmesi ve beni yaralaması benim faydalanmam için gereklidir.

İyilik ve kötülük kavramları her şey gibi rölatiftir. Kötülük, kendisinden daha çok kötü veya daha az iyi olaylara oranla değer kazanır. Hiç unutmayalım ki bize uzaktan ideal bir saadeti getiren iyiliğe kavuştuğumuz zaman, eğer o iyilik bizi daha uzakta belirmeye başlayan daha büyük bir saadetten yoksun bırakırsa bizim için fenalık halini alır. Fakat bu ikinci aşamada bulunan daha yüksek iyilik de son ve mutlak değere sahip değildir. Nitekim ona da ulaştıktan sonra diğer yeni arzular ve saadetler peşinde koşmaktan kendimizi alamayız. Ve bu hal durmadan böylece sürüp gider. Kötülük hakkında da aynı düşünce akla gelir. İlk hamlede felaket getirdiğini düşündüğümüz kötü bir olayın daha sonra, öncekinden daha çok felaketli bir sonuçtan bizi koruduğunu gördüğümüz anda o olay bizce iyilik haline geçer.

Bunları göz önüne aldıktan sonra yukarıdaki sorularımızın cevaplarını vermeye çalışalım: Eğer yolda giderken başıma taş düşmeseydi ve yaralanmasaydım tedavi edilmek için evime veya bir doktorun

muayenehanesine gitmeyecektim. Bu da ya doktorun muayenehanesinde tanışacağım değerli ve bana başka alanlarda faydalı olabilecek bir dost insanla karşılaşabilmeme imkan vermeyecekti ya da evdeki yokluğum sırasında meydana gelebilecek bir felaketi önleyebilmeme engel olacaktı veya yoluma devam ettiğim takdirde beni bekleyen daha büyük bir felaketin sonuçlarına maruz kalmak tehlikesine düşecektim. Bunlar akla ilk gelen olasılıklardır. Halbuki hayatta böyle binlerce olayın birbirini takip ettiği, birbirini doğurduğu muhakkaktır. Ve her olayın istikameti bizim bildiğimiz veya bilmediğimiz bir iyilikle sonuçlanır. Çünkü doğada esas olan şey tekamüldür ve evrenin varlığı bu büyük amacın bir aracı olmak içindir. Tekamülde ise kötülük söz konusu olamaz.

Biz çok cahil kimseleriz. Ve tabiat kanunlarının gereklerini ve zorunluluklarını idrak etmiş olmaktan çok uzaktayız. Bundan dolayı, olaylar zincirini nedensellik ilkesi bakımından ileriye veya geriye doğru takip edebilmek, bizlere çoğu zaman nasip olmaz. Bu zincir birçok yerinden kopmuş görünür. Ve bazı halkaları yerinde göremeyince onların büsbütün yokluğuna hükmederiz ve yerlerine yanlış halkalar eklemeye çalışırız. Bütün bu hareketler bizim görgüsüzlüğümüzün ve deneyimsizliğimizin sonucudur. Ve işte biz bu görgüsüzlüğümüzü ve deneyimsizliğimizi telafi etmek için dünya deneyimlerine girmiş bulunuyoruz. Dünya deneyimlerinde yaşadıkça anlayacağız ki bizim iyilik ve kötülük dediğimiz şeyler, zannettiğimiz gibi ne hakiki saadeti,

ne de felaketi getirmez. Ve yeryüzünde olağan kabul ettiğimiz saadet ve felaket kavramları buradaki her şey gibi yalnız buraya aittir. Ve dünya hayatı ile son bulacaktır. Fakat öylesine son bulacaktır ki biz onların hayırlı sonuçlarından ölmez faydalar sağlayarak sonsuz hayatımıza devam edeceğiz. Ve bir zamanlar bize gözyaşları döktüren acı olayların, bizim için ne kadar gerekli olduklarını ve ne kadar büyük ve sonsuz saadetlere yol açmış bulduklarını sakın ve mesut bir tebessümle hatırlayacağız. Ruhların evrendeki varlıklarının amacı etkin bir faaliyettir. Çabasız faaliyet olmaz. Yorulmadan, yani ıstırap çekmeden bir çaba gösterebilmenin sırrı maddi alemlerdeki deneyimlerle öğrenilir. O halde ıstıraptan kurtulmanın çaresi ıstırapı öğrenmektir.

Başarısızlıklar Karşısında Girişimlerin Değeri

ZAYIF ve CILIZ ruhunu kuvvetlendirmek için, daha doğrusu pişmek için olaydan olaya girecek, onlar arasında yuvarlanacak ve yoğrulacaktır. Onun buna ihtiyacı vardır. Bundan dolayı, bir insanın diğer bir insana göre acı hayat şartları içinde yaşaması bir talihsizlik eseri olamaz. Eğer burada bir talihsizlik söz konusu olursa, o da bu işin yüksek sebeplerini görmemek ve onu bir talihsizlik saymaktır. Bilge insan bütün bu üzüntülü ve yorucu olayların ihtiyaçtan doğma birer zorunluluk olduğunu kabul eder ve bir boksörün yediği yumruklara rağmen seve seve dövüşmesi gibi, dünya olaylarının kendisine savurduğu hatırı sayılır yumrukları yiye yiye o olaylara galip

gelmeye çalışır. Boksörün rakibinden kaçmakla veya pasif olarak başını onun yumrukları altına uzatıp beklemekle hiçbir üstünlük sağlayamayacağı gibi, olaylardan kaçmakla veya onlar karşısında atıl kalmakla da hayat mücadelesine ait fikirlerde maalesef ne klasik spiritüalizm ne de klasik materyalizm bize ortalama olan doğru yolu gösterememiş, ya sağa ya da sola kaçmıştır.

O halde girişimlerden korkmayacağız. Her girişimin sonucunda başarısızlık mümkündür. Fakat bu başarısızlıklar bizi amaçlarımızdan uzaklaştırmak şöyle dursun, aksine ona yaklaştırır. Böyle olunca başarısızlıklardan da korkmayacağız. Yeter ki her bir girişimimiz vicdanımızı en ufak bir ölçekte bile incitebilecek kötü amaçlara yöneltmesin. Bundan dolayı, iyi niyetle girişilmiş her girişim ruhumuzun kuvvetlenmesi için zorunlu olan bir faaliyet atılımıdır. Sonuçta ortaya çıkacak başarılar ya da başarısızlıklar ikincil meselelerdir. Burada asıl mesele, bu başarılı veya başarısız sonuçların bizi daha yüksek ruhsal durumlara ulaştıracak yeni girişimlere yöneltmeye aracı olmasıdır.

İyi niyetle yapılmış bir girişimimiz eğer başarısızlıkla sonuçlanmış ise bu başarısızlık bize yeni girişimlere girişmemiz için bir kırbaç darbesi olmalıdır. Üstünlük bu şekilde sağlanır. Ve kuvvetli ruhlar böyle yetişir. Fakat önemle tekrar ediyorum: Burada üstünlüğü ve kuvveti sağlayan tek unsur iyi niyettir. Ve iyi niyeti belirleyen ruh yetisi de vicdandır. Şu halde vicdanın sesi ile hareket eden ve bu hareketiyle başarısızlığa düşen her insan hakikatte başarılı olmuştur, denilir; eğer başarıdan maksat ruhun zaferi ise. Çünkü daima söylediğimiz gibi ruhu zaferle ulaştıran şey başarılı veya başarısız ortaya çıkan sonuçlar değil, o sonuçlara ulaşmak için harcanan emeklerdir. Sonuçların ikincil olan rollerini ise birkaç satır yukarıda söylemiştik.

Tekrardoğuş Karşısında Talih Meselesi

OHALDE, A'nın hayattaki başarısızlıklarının, onu yeni girişimlere yöneltmek ve maddi sarsıntılar karşısında kuvvetlerinin felce uğramasını önlemek gibi yararları vardır. Ruhlar, önceki hayatta elde edilememiş güçleri madde aleminde çeşitli yollardan telafi etmeye ihtiyaç duyarlar. Önceki hayatını refah içinde geçirmiş fakat onu iyi kullanamamış ve o hayatından yenik çıkmış bir ruhun zayıf tarafları çoktur. Refah yolu ile sağlanamayan bu zaferin yoksulluk ve yoksunluk yolu ile sağlanabilmesi genellikle çok daha kolay olur. Burada İsa'nın bilge bir sözünü tekrarlamadan geçemeyeceğim: "Zengin cenneti kazanması, devenin iğne deliğinden geçmesi kadar zor bir iştir." Bu sözün

anlamında imkansızlık içkindir fakat bunu imkansız olarak kabul etmekten çok imkansızlık derecesinde zor diye yorumlamak uygun olur. Biz kim tarafından gerçekleşirse gerçekleşsin, iyi niyet ve ruh zenginliği ile gösterilen her çabanın, yapılan her fedakarlığın, hatta pek az ölçekte dahi olsa, ruhu yükseltici ve saadete kavuşturucu sonuçlar doğuracağına inanıyoruz. Bu sonuç da ruhun beslediği amaçlardaki iyiliğin ve gösterdiği çabaların derecesiyle orantılıdır. Yoksul geçen bir hayatta başarının daha kolay elde edilmesi şu sebeptendir: Fakir insanın fedakarlık yapması ve maddi faydalarından ayrılabilmesi dünya zevklerine gömülmüş bir insanınkinden daha kolay olur. Bundan başka, darlık içinde yaşayanların karşılaştıkları güçlükler ve başarısızlıklar onları daha fazla girişimlere ve faaliyetlere yönlendirir. Fakat bu hal zenginlerin dünya hayatından zafer kazanarak çıkamayacaklarını ifade etmez. Aksine, alınan sonuçların iyiliği, gösterilen çabaların fazlalığı ile uygun olduğunda, eğer zengin bir adam hayattan zafer kazanarak çıkabilecek kadar devamlı bir çaba harcayabilme gücünü göstermişse, onun elde edeceği sonuçların büyüklüğü fakirinkinden şüphesiz çok daha fazla olacaktır.

Parasız bir adamın eline geçen on kuruşun beşini başkasına vermesi yanında, bin lirası olan bir adamın beş yüz lirasını başkasına vermesi ruhsal cevherler üzerinde daha çok belirgin dönüşümler ve sarsıntular meydana getirebilir. Ve onun içindir ki birincisi kolay, ikincisi güç bir iş olur.

Fakat bazı ruhların dünyadaki tekamüllerinde refah yolunu tercih etmeleri bu yolun gelecekte sağlayacağı parlak zaferler yanında tehlikeli birçok düşüşleri de hazırlayabilir ve bu düşüşler zaferin parlaklığı oranında karanlık olur. Ne yazık ki birçok ruh ya refah hayatın çekimine kapılarak ya da yüksek seviyelere daha çabuk varabilmek sevdasına düşerek kendi kuvvetlerinin üstünde zengin ve tehlikeli bir dünya hayatı deneyimini göze alırlar ve onların bu kararı kendilerini büyük yuvarlanmalara aday kılar. Böyle yanlış veya ölçsüz düşünceyle bir dünya hayatını seçmesi yüzünden deneyimlerini başarıyla bitiremeyen bir ruhun, ikinci hayatında hatasını anlayarak düzeltereği ve başarısını sağlamak için uzunca olmakla beraber daha emin bir yolu, yani ıstıraplı ve üzüntülü deneyimleri içeren bir dünya hayatını tercih etmesi doğaldır. Bundan dolayı, yukarıdaki örnekte söz konusu olan A, dünyaya böyle inenlerdendir. Belki B de A'nın

önceki hayatında olduğu gibidir. Ve gelecek hayatta o da A'nın yaptığı gibi hatasını anlayacak ve onun bu hayatındaki yoksulluğu seve seve kabul edecektir. Bu sözler birçok gözler önünde kapalı duran yoğun perdenin arka tarafında geçen hikayelere aittir. Aynı hikayelerin perde dışında geçen kısımları ise örneğimizin başında nitelendirdiğimiz şekilde yalan yanlış yorumlara maruz kalan yoksulluk ve uçarılık tabloları ile süslenmiştir.

Demek ki bizim takdir ettiğimiz anlamdaki talihsizlik ve talihsizlik meselesi böylece perdenin dış tarafında doğar ve orada biter. Nitekim perdenin arkasına başımızı uzatıp baktığımız zaman talihli zannettiğimiz B'nin feci sonucunu ve talihsiz zannettiğimiz A'nın da mesut hayatını görünce burada vermiş olduğumuz hükümlerin ne kadar yüzeysel olduğunu anlamakta gecikmeyiz.

Bu düşüncelerle talih kavramını mezara gömmüş oluyoruz. Ruhun hayatında bir talihsizlik meselesi söz konusu olamaz. Esasen varlığımız başlı başına bir talih eseridir. Talihsizlik kavramını doğuran ıstırap duyguları, bizim maddeye olan esaretimizin bir sonucudur ki ruhumuzun kuvvetsizliğinden ve geriliğinden hızını alır. Ruh kuvvetlendikçe, maddi olaylara hakim duruma girdikçe ıstırap duygusu zayıflamaya başlar. Ve bu hal devam ede bir an gelir ki artık ıstırap, bir daha dirilmemek üzere geçmişin karanlık sayfalarına gömülmüş bir kadavradan ibaret kalır. İşte, yolumuz budur ve tekrar dünyaya gelmekteki büyük amaçlarımızın birisi de budur. □

Dr. Bedri Ruhselman'ın *Ruh ve Kainat* adlı eserinin 3. cildinin 850-855 ve 863-867. sayfalarından Türkçeleştiren: Neslihan Kosova.

Unutmak Gerekir

Dr. Bedri Ruhselman

UNUTMANIN öncelikle doğal olduğunu, ikinci olarak dünya deneyimlerinin başarılı bir şekilde geçirilmesine engel olmadığını inceledikten sonra, önümüzde incelenmesi gereken bir mesele kalıyor ki o da unutmamanın gereği ve faydasıdır. Evet, geçmiş hayatları unutmak gerekli ve faydalıdır. Niçin?

Ruhun dünyaya tekrar gelişindeki amacını gerçekleştirebilmesi için geçmiş olayları unutmaması gerekir. Geçmiş hayattaki olayları hatırlamanın birçok bakımdan sakıncası vardır.

Fakat bu sakıncalar bazen o kadar önem kazanır ki bunlara bakıp, eğer unutmama olayı olmasaydı ruhun dünyaya tekrar gelmesindeki amaçlar sonuçsuz kalırdı, diyebiliriz.

Geçmiş hayatları ve o hayatlarda geçen olayları hatırlamanın birçok noktadan sakıncaları söylenebilir. Biz bunlardan birkaç tanesini örnekler göstererek açıklamaya çalışacağız:

1- Bir pehlivan güreşine gidirsiniz. Bundan amacınız heyecan durmaktır. Eğer pehlivanların önceden pazarlıklı olduğunu ve hangisinin yenik, hangisinin galip geleceğini peşinen bilseydiniz buraya gelmekteki amacınız gerçekleşir miydi? O zaman sizin için burası sıkıntılı ve anlamsız bir yer olurdu. Hiçbir heyecan duymadan, amacınıza ulaşmadan buradan uzaklaşırız. Sizi bu tatsızlığa düşüren etken, gelecek işin sonucunu önceden bilmiş olmanızdır.

Aynı şekilde sınavda soracağınız soruyu önceden kendisine haber verdiğiniz bir öğrencinin iyi cevap vermesi onun lehine kaydedilmiş bir üstün nitelik sayılabilir mi? Burada çocuğun başarılı sayılmaması, yine kendine sorulacak soru hakkında onun önceden bilgi sahibi olmasıdır.

Örneğin, bir insanın cesaretini denemek için onu ateşe atar gibi bir cesaret denemesine kalkışsanız fakat o önceden bunun sadece bir deneyim olduğunu

ve ateşe asla atılmayacağını bilse, ateşe atar gibi yaptığınız zaman onun gülmesi ve korku eseri göstermemesi cesaretine ve soğukkanlılığına işaret eder mi? Şüphesiz hayır. Aynı şekilde burada da bu deneyimin başarısız olması onun gelecek olay hakkında önceden bilgi sahibi olmuş bulunmasından ileri gelir. İşte bütün bu haller tıpkı dünyaya inen bir insanın spatyomdayken tasarlamış olduğu gelecek dünya hayatına ait olayların planlarını önceden hatırlamasına benzer.

Yukarıdaki örneklerde olduğu gibi; biz de eğer geçmiş hayatımızı ve o hayatta verilmiş olan gelecek hayatın olayları hakkındaki kararları hatırlamış olsaydık, bu dünyadaki deneyimlerimizden birçoğunun değeri kalmazdı ve onları başarılı şekilde tamamlamaya imkan bulamazdık.

Bir deneyimin içeriğini ve devam süresini önceden bilip ona dayanmak başkadır; hiçbir şey bilmeden, nasıl sonuçlar vereceğini tahmin etmeden ve bazen de olayları önleyici, hesaplanmış kaçamak önlemleri almaya girişmeden o deneyimin gereklerine göğüs germek başkadır. Bu deneyimlerin içeriklerini önceden bilmek, onların hedef aldığı amaçlara aykırıdır. O amaçlar ki her şeyden önce ruhun yanılarak, aldanarak ve sonuç olarak birçok defa yuvarlanarak madde aleminde faaliyet göstermesine ve bu faaliyetten doğan yeni yeni olaylarla karşılaşmasına ve böylece görgü ve deneyimini artırarak madde üzerindeki etkinliğini geliştirebilmesine yöneltilmiştir. Her olayın nasıl olup biteceğini önceden bilen bir insanı, bu amaca ulaştırmaya yarayacak sonuçlardan doğan hata imkanları nispeten çok azalmış

bulunur ve bu onun lehinde olmaz.

2- Dünyada beşeri kanun ve genel vicdan karşısında canı veya rezil damgasını yemiş bir sabıkalıyı düşününüz. Bu, daha sonra pişman olmuş ve toplumda erdemli bir insan gibi yaşamaya karar vermiş olsun. Acaba o, kendisini tanıyan çevresinde bu kararını başarıyla uygulayabilir mi?

Kanun ve toplum onu damgalamıştır. Onun bütün hareketleri kayıt altına alınmıştır. Kendisinin her hareketinden şüphe edilir, hiçbir şeyde ona güvenilmez. Kimin yaptığı bilinmeyen her suçtan ilk sorumlu tutulan odur. Eski hataları her fırsatta onun yüzüne çarpılır, birçok girişimlerine engel olunur. Özetle bu “sabıkalı”nın güven içinde iradesini serbestçe kullanarak namuslu insanlar gibi hayatını kazanmasına imkan verilmez. Bu hal, onun aslında cılız olan ve doğru yolda henüz emeklemeye özenmiş bulunan ruhunu büsbütün karartır, kuvvetten düşürür.

Bundan birkaç sene önce bizzat şahidi bulunduğum bir olayı, iyi bir örnek olduğu için burada okuyucularıma sunacağım. Devlet Demiryolları’nda doktorluk yapıyordum. Bir iş için trenin personel vagonunda seyahat ederken şu olay ile karşılaşmışım: Tren şefi yolcuların biletlerini kontrol ederken, onların arasında senelerce önce kendisi henüz bilet memuruyken treninde yankesicilik yaparken yakaladığı ve polise teslim ettiği bir adamı görmüş ve tanımıştı. Adamı personel vagonuna getirdi ve trende bulunan sivil memurlara teslim etti. Memurlar adamı sorguya çekmeye başladılar. O, seyahatinin sebebini anlattı. Hikayesine göre bir yerden diğer bir yere zorunlu

bir amaçla seyahat eden namuslu bir insan görünüyordu. Cebi yoklandı, yaklaşık 8-10 lira kadar bir parası çıktı. Tren şefi bunun herhalde yolculardan birine ait olması gerektiğini iddia etti. Çünkü o bir yankesiciydi. Adam bunu şiddetle protesto etti: “Artık ben çoktan beri o işten vazgeçtim, şimdi namusumla para kazanıyorum, bu para benimdir,” diye çırpınıyor ve parayı nasıl elde ettiğini veya kazandığını uzun uzadıya anlatıyordu. Fakat o bunları söyledikçe herkes kendisiyle alay ediyor, kimse onun sözünü ciddiye almıyordu. Bütün paraları alındı. Biletçiler, yolcular arasına dağılarak parası kaybolan yolcu olup olmadığını araştırdılar. Kimse paraya sahip çıkmadı. Buna rağmen “sabıkalı kişi” ilk istasyona kadar nezaret altında tutuldu ve o istasyonda polise teslim edilmek üzere indirildi. Bunu takiben, tren şefine bunun kim olduğunu sordum. “Doktor,” dedi, “bu adamı ben yirmi sene önce yankesicilik yaparken yakalamıştım. O zamandan beri ona trenimde birkaç defa daha rastladım ve her defasında polise teslim ettim.” Ben tekrar sordum: “Peki, diğer defalarda da yine yankesicilik yaparken mi yakalamıştınız?” “Hayır,” dedi, “fakat bu sabıkalıdır ve tren halkı için tehlikelidir. Ben kendisine benim trenime binmemesini her yakalatışında sıkı sıkı tembih ettiğim halde yine ara sıra onu trende görürüm.”

Burada belki tren şefi haklıdır ve belki bu adam hakikaten kötü huylarından vazgeçmemiş bir yankesicidir. Fakat bu yoldan ayrılmış ve namusluca hayatını kazanma çarelerine başvurmuş bir insan da olabilir. Bu mesele orada ne kendisininin

birçok seneden beri hırsızlığını yakalayamayan tren şefi için, ne onu tutuklayan polis için, ne de diğer bir insan için malum değildi. Şimdi bir an bu adamın hakikaten yola gelmiş olduğunu kabul edelim. Ve o, örneğin Eskişehir’den Bilecik’e ümit ettiği bir işi takip ederek hayatını kazanmak için bir seyahat yapmak mecburiyetinde kalmış olsun. Eğer onu böyle bütün tren şefleri sabıkalı diye trenlerine almazsa ve yarı yolda polise teslim edip indirirlerse zaten binbir güçlük içinde kazanılabilen bu hayat kavgasında bu zayıf ruhlu adam canını namuslu yollarda nasıl kurtarabilir? Bununla beraber toplum onu böyle bir kayıt altında tutmakta haklıdır. Hatta o masum bile olsa.

Fakat geçici insan toplumlarının yaptığı bu haklı işi sonsuz tabiat kanunları başka türlü yapar ve samimi olarak doğru yola girmek isteyenlerin o yolda yürümelerine engel olacak lekeleri onların yüzünden siler ki burada tabiatın kullandığı en mükemmel temizleyici araç unutmadır. Dünyada eski hayatların suçları unutulmalıdır. Çünkü onların esenliği ve yükselmesi buna bağlıdır.

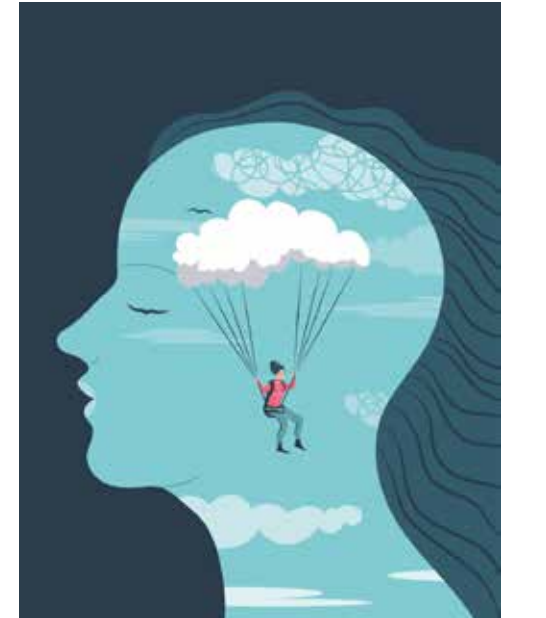
3- Dünyada birbirine fenalık yapmış, intikam duygularıyla beslenmiş iki insanı hayal ediniz. Bunların tekamülü için her şeyden önce kendilerini böyle geri duygularla nitelenmiş ruh zaafından kurtarmaları gerekir ki bu da düşmanlık ve intikam hislerine karşı onların direnmeleriyle mümkün olabilir. Bunun için bu iki eski düşmanın yeni bir hayatta eski düşmanlıklarını doğuran bütün hoş olmayan olayları unutmaları gerekir. Çünkü bir tek hayatın deneyimlerinde başarılı olamayacak kadar zayıf ruhlu

kimselerin, iki hayatta birbiri üzerine yığılacak deneyimlerin ağırlığı altından başarıyla kalkabilmeleri mümkün olmaz. Aslında ruhların bilgi ve erdem bakımından olgunluğunu amaçlayan tabiat kanunları bunu kolaylaştıracak hiçbir çareyi ihmal etmez. Nitekim bir hayat önce birbirine kanlı bıçaklı düşman iki kişi bu kanunlardan yararlanarak yeni dünya hayatlarında, örneğin iki kardeş olarak yaşarlar. Bu hal, aradaki nefretin, karşılıklı olarak yapılacak birtakım fedakarlıklarla sevgiye dönüşmesine yardım eder. Ve tabiat bu nefreti yok etmek için ruhlara böylece yardım ederken bu işi güçleştirecek ve hatta ona engel olabilecek eski düşmanlığın hatıralarını onlarda yaşatmak istemez. Çünkü önceki hayatlarında birbirinin amansız düşmanı olduğunu bütün çıplaklığı ile bilen iki kardeş, aralarında diken gibi duran bu kin ve düşmanlıkla dolu hatıralarında yaşarken birbirini nasıl sevebilir? Ve bu anlaşma, bu sevişme ruhların kuvveti dışındaki bir sürü engeller yüzünden gerçekleşemezse onların iki kardeş olarak dünyaya inmelerinin ne değeri kalır?

4- İnsan dünyaya gelmeden önce buradaki iş planını kendi tekamülüne uygun şekilde spatyomda belirler. Fakat bu plan düzenlenirken etken olan ruhsal durum, dünya maddesinin içinde düşünen ve duyan bir ruhun durumundan başka türlüdür. Deneyimlerimizin planı bu dünyanın kafasına göre hazırlanmış değildir. Sefil şartlar içinde yaşamak zorunda kalan insanoğulları, spatyomda tekamül ihtiyaçlarını duymak ve bilmek imkanlarına sahip ruhlar gibi değildiler. Bundan dolayı, orada

ruhun yaptığı plan, buradaki düşünce ve duygusu ile yapacağı plana uygun düşmez. Aradaki farkı şu ifade ile yaklaşık olarak gösterebiliriz: Dünyaya inmeden önce ruhun düşündüğü amaç, dünyanın hemen daima acı olan olayları içinde yoğrulmuş görgü ve deneyimini artırmaktır. Halbuki bu düşünce ile dünyaya inince aynı ruhun, yani insanın anlayışı değişir ve amacını maddenin derinliklerinde ve onunla kendi arasındaki kuvvetli bağların yalancı zevklerinde arar. Bu hal onun spatyomdaki düşüncesinin tamamıyla aksine olduğundan arada meydana gelen uçurum onun için bir ıstırap kaynağı olur. Maddeye hakim olmak için zahmetler ve güçlükler içinde onların bağlarından kurtulmaya çalışmakla, dünya zevklerine kapılarak maddenin esareti altında kalmak arasında meydana gelen ruhsal mücadele, ıstırap şeklinde kendisini gösteren bir olaydır.

Bütün bunlardan anlaşılıyor ki

duygu ve eğilimleri dünyanın avlayıcı ve geçici saadetlerine doğru yön almış insanoğlu, eğer spatyomdaki serbest şartlar altında belirlemiş olduğu ciddi bir hayat planını hatırlar ve bilirse, onun burada yazılı olan korkunç ve felaketlerle dolu deneyim hayatına başlamaya asla cesareti kalmaz. Yarın gerçekleşeceğini kesinlikle bildiğiniz bir felaket, ondan önceki yirmi dört saatlik hayatınızı felç etmeye yeterli gelirken, bütün hayatınız süresince birinden diğerine atlayarak ve belki de hiç ara vermeyerek kesintisiz sürüp gidecek korkunç ve tahammülü güç acı ve felaketli olayları saati saatine önceden bilmeniz, hayatta cesaretle faaliyet ve girişimlerde bulunabilmenize imkan bırakır mı? O halde bunları bilmemek ve sırası geldiği zaman onlarla karşılaşınca arkasından iyi günlerin geleceğini ümit ederek deneyim hayatında gerekli

olan cesareti kaybetmemek en faydalı iş olur ki bu da bugünün olaylarını sonuçlandıran geçmiş zamandaki işlerimizi unutmakla mümkün olur.

5- Özsaygının tekamülde olumlu rolü olduğu gibi olumsuz rolü de vardır çünkü yeryüzünde ortaya çıkan herhangi bir ruhsal durumun yararlı olabilmesi için ölçüyle ve yerinde kullanılmış olması gerekir. Dünyadaki deneyimlerle bu deneyimleri ilgilendiren ruhsal haller iyice ayarlanmış olmalıdır. Bunların aralarındaki oranlarda meydana gelecek eksiklik veya fazlalık faydalı değil, zararlı sonuçlar doğurur.

Örneğin, özsaygı birçok yerde insanı büyük hatalardan korumaya araç olabilir. İnsan, özsaygı sayesinde kendini birçok düşüşlerden kurtarabilir, birçok fena hareketlerden, fena yerlerden uzaklaştırabilir. Fakat onun bu şekilde faydalı olabilmesi

bir tek şarta bağlıdır ki o da özsaygı davasının ancak erdem sahibi bir insan olabilmek için harcanacak çabalara eşlik edebilecek oranda ölçülü ve ayarlı olmasıdır. Bunun ölçüsü de insanın şuur ve vicdanı tarafından denetlenir. Fakat bunun yanında bir sürü bencilce ihtiraslara alet olmak, başkaları üzerinde bir üstünlük ve baskı aracı olarak kullanılarak bu ölçünün dışına çıkan öyle özsaygı davaları vardır ki sahibini en korkunç uçurumlardan yuvarlamaya bol bol yeterli gelir. İnsanın bütün girişimlerini kırar, cesaretini yok eder, kardeşleriyle, hemcinsleriyle olan ilişkilerini incitir, toplumda insanı pasif, çekilmez, çekinilir bir yaratık haline sokar, hatta daha ileri giderek onu başkaldıran, küstah ve bir cani yapar. Kısacası insanın tekamülünü iyiden iyiye yavaşlatır. Böyle taşkın bir özsaygı davası tekamül aracı olmaktan çıkar, zehirli bir yılan halini alır ki bunu geri ruhların iyiyi-kötüyü ayıran niteliklerinden sayarlar. Bundan dolayı, bazı kimselerin övünme yerinde kullandıkları “özsaygıma pek düşkünüm” ifadesi bir üstün nitelik olmaktan çok kusurdur.

Demek özsaygının faydalı rolünden yararlanabilmek için önce onu erdem yolunda ölçülü olarak kullanmasını bilmek, sonra da eğer bu huy kötü bir şekilde kullanılmaya zaten alışılmışsa onu daha çok tahriklerden korumak için hayattaki girişimlerde tahammülün üstünde ağır yükler altına girmemek gerekir.

İnsan bir önceki hayatında neden başarılı olamadığının hesabını vermek için değil, başarılı olması gerektiği için tekrar dünyaya iner. Demek burada tekamül için ona gereken

şey, geçmiş hayatlarındaki utanç duyulan hatıralarının her fırsatta yüzüne çarpılması değil, ruhsal zaafıtan kurtulmasına yarayacak unsurlarla onun karşı karşıya gelmesidir. Yani o, yeryüzüne ceza çekmeye gelmez, yükselmek için gelir. Tanrı dünya hayatını, yapılmış kaba hataların intikamını almak için değil, ruhların yükselmesine, henüz güzelliğini ve iyiliğini tahmin bile edemediğimiz parlak zirvelere doğru uçup gitmesine bir araç olarak yaratmıştır.

Bu fikrimizi de bir örnekle açıklayabiliriz. Önceki hayatının deneyimlerinde başarılı olamamış, maddi imkanlarını dünyanın aldatıcı zevk ve sefası uğrunda harcamış ve yeryüzündeki hayatın bir amaç olmayıp araç olduğunu anlayamayarak bu yüzden dünyada birçok fenalıklar, zulümler, işkenceler yapmış veya bunların yapılmasına sebep olmuş bir şefi, bir sahibi hayal ediniz. Birinci sınavından başarısız çıkan bu ruhun ikinci dünya hayatında kusurlarını telafi edici imkanları içeren bir hayata girmesi gerekir. Bu şekilde o, önceki hayatında hemcinslerine karşı gösteremediği yakınlığı, sevgiyi bu defa göstermeye çalışacaktır. Birinci hayatında o, güçlü ve kuvvetli bir maddi mevkiye sahip olmakla bu işi deneyimlemiştir. Şef olmuştu, hükümdar olmuştu. Fakat bu deneyime dayanamadı ve yuvarlandı. Şimdi de tamamıyla bunun zıddı olan bir hayat tarzını deneyimleyecektir. Çünkü bu yol daha kestirmedir ve öncekinden daha kolaydır. Bundan dolayı o şimdi yeryüzüne, dayanabileceği kadar ağır, kötü ve sefil maddi şartlar altında, hemcinslerine hakim değil, mahkum olarak gelir. Bunun için önce onun

bu şartlara sahip maddi bir durumda enkarne olması gerekir. Örneğin ağır bir beden hastalığıyla sakat, parasız, yersiz, yurtsuz, yoksulluk ve yoksunluk içinde geçecek bir hayat onun aradığı şey olacaktır. İkinci olarak, önceki hayatında frensiz bir şekilde gelişmesine yol vermiş olduğu özsaygısını kamçılıyarak tekrar uyandıracak bütün unsurlardan onun uzaklaşmış olması gerekir. Bu unsurlardan biri de geçmiş hayatını ve o hayatında sürdürdüğü saltanatı ve büyüklük taslayarak kötü yaptığı işleri tamamıyla unutmaktır.

Eğer böyle olacağı yerde bu adam ve etrafındakiler geçmiş hayatların bu zalim, iğrenç ve korkunç simasını tanımış olsalardı ne etrafındakiler ona gereken şefkati ve tatlılığı gösterebilirlerdi, ne de o etrafındakilerden bunu samimiyetle isteyebilirdi. Ve çevresine karşı kalbini yumuşatması, insanlara sevgi ve ruh bağlarıyla yaklaşması için sakat ve merhamete muhtaç bir halde gelmeye katlanan bu zavallı ruh, böyle etrafındakilerden merhamet ve şefkat yerine her fırsatta hakaret ve intikam almaya yeltenen hareketler gördükçe önce uyanan, sonra da şahlanan özsaygısının zorlamasına kapılarak isyan eder ve eğer kendisine gösterilen hakaretleri hiçbir kimseye iade edemeyecek bir durumda bulunuyorsa hayatına son vererek deneyiminde yine başarılı olmadan çekilip giderdi. Halbuki pişman olmuş, yükselmeye karar vermiş ve bunun için de ağır, feragatli bir hayatı göze almış bir ruhun bu fedakarlığı ve girişimi tabiat kanunları gereğince boşa gidemez. İyi amaçlarla yapılmış her çaba insanı kesinlikle yükseltir ve sevindirir.

6- Son olarak, çok sevdiğiniz bir insanı; babanızı, ananızı, çocuğunuzu veya sevgilinizi kaybettiğiniz ilk felaketsiz saatleri hatırlayınız. O anlarda sizi hiçbir şey teselli edemezdi, hiçbir şeyde arzunuz kalmamıştı. Bütün varlığınız karanlık alevlerin kızgın hararetiyle yanmaktaydı. Gözünüz dünyayı görmüyordu. Varlığınızı yalnız bir şey işgal ediyordu ki o da sevdiğiniz en değerli bir şeyi belki sonsuza kadar kaybetmiş olduğunuzu zannetmenin ruhunuzda teselliye yol vermeyen acılarıyla. Eğer sevgili unutmaya süreci araya karışmış olmasaydı ve siz o ilk ıstıraplı saatlerinizin duygularını aynı tazeliği ve aynı ayrıntısıyla duymakta ve düşünmekte ölüncüye kadar devam etseydiniz hayatınızın geri kalan kısımlarında haliniz nice olurdu? Fakat birçok ruhun geçmiş hayatlarında, unutulması gereken bu acılardan çok daha büyük acıları veya utandırıcı hatıraları olduğunu bilmek gerekir.

Bir tek hayatımızda bile birçoğumuzun unutulmasını istediğimiz, bize karşı yapılmış olan veya bizim yapmış olduğumuz ne kadar yüz kızartıcı işler ve olaylar vardır!

Özetle insanların yeryüzündeki tahammülünü, cesaretini ve yükselme imkanlarını hatıralarıyla incitecek olan eski hayatları unutmak gerekir. Tabiatta hiçbir şey yersiz ve gereksiz değildir. Düzenli tabiat kanunları altında her şey büyük amaca, yani ruhların yükselmesi amacına uygun bir seyir takip eder. Unutmaya süreci de bu kanunların bilgelikle dolu değişmez hükümleri olarak kalacaktır. □

Dr. Bedri Ruhselman'ın *Ruh ve Kainat* adlı eserinin 3. cildinin 733-744. sayfalarından Türkçeleştiren: Neslihan Kosova.

Etkinlikler

BİLYAY VAKFI

- SALI KONFERANSLARI (Saat: 19:30-21:00)

03 MART	Spiritüalizm: Günümüzde Maddeyi Öğrenmenin Mistik Yolu	Bilgehan MERAL
10 MART	Yaşam Planı ve Özgür İrade	M. Reşat GÜNER
17 MART	İçsel Özgürleşmede Sanat	Özlem ÜNER.....
24 MART	Ahenksizliğin Ardındaki Ahenk	Alparslan SALT
31 MART	Geçmişten Günümüze Evren ve İnsan	Defne Atalay ÖZYİĞİT

Yer: Hasnun Galip Sok. Pembe Çıkma No: 4/6 Beyoğlu - İSTANBUL • Tel: (0212) 243 18 14 - 249 34 45 •

Faks: (0212) 252 07 18 • e-posta: bilyay@bilyay.org.tr • www.bilyay.org.tr • www.bilyayakademi.net

MART

2020 BİLYAY/MTİAD
SALI KONFERANSLARI
ÜCRETSİZ 19.30-21.00

ETKİNLİKLER

03.03 Spiritüalizm: Günümüzde Maddeyi Öğrenmenin Mistik Yolu

10.03 Yaşam Planı ve Özgür İrade

17.03 İçsel Özgürleşmede Sanat

24.03 Ahenksizliğin Ardındaki Ahenk

31.03 Geçmişten Günümüze Evren ve İnsan

Bilgehan Meral

M. Reşat Güner

Özlem Üner

Alparslan Salt

Defne Atalay Özyiğit

https://www.youtube.com/channel/UCWXP5SgWQWRS7WwYw/featured

MTİAD VE BİLYAY Vakfı YouTube üzerinden canlı veya tekrar izlenebilir.
Hasnungalip Sokak Pembe Çıkma, Zarfı Apt. No:4 D:6 Beyoğlu/İstanbul

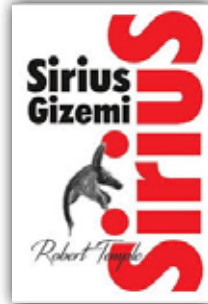
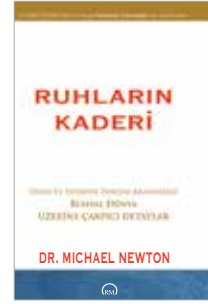
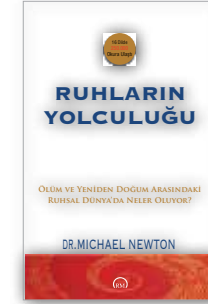
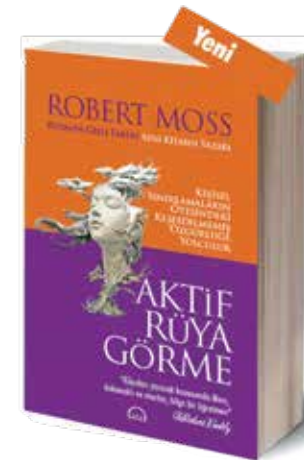
Bilyay Yayıncılık/Ruh ve Madde Yayınları Fiyat Listesi

<i>12. Gezegen:</i>	<i>Küresellik:</i> Cengiz Cevre.....7 TL
Zecharia Sitchin.....35 TL	<i>Ölüm Sonrası:</i> Colin Wilson.....22 TL
<i>300 Soruda Deneysel Ruhçuluk:</i>	<i>Öteleme Geçerken Gördüklerimiz:</i>
Alparslan Salt, Özgü Elvan Yılmaz.....15 TL	Sir William Barrett.....8 TL
<i>300 Soruda Ölüm ve Ötesi:</i>	<i>Psikolojik Yorumlar Cilt 1 (Gurdjieff ve Ouspensky Üzerine):</i>
Alparslan Salt.....15 TL	Maurice Nicoll.....27 TL
<i>Aktif Rüya Görme:</i>	<i>Psşik Korunma:</i> Fadime Çelik.....25 TL
Robert Moss.....38 TL	<i>Ruhların Kaderi:</i> Michael Newton.....40 TL
<i>Beyaz Kartal /Güzel Hayatı Yaratmak:</i>	<i>Ruhların Yolculuğu:</i> Michael Newton.....40 TL
Beyaz Kartal.....6 TL	<i>Ruhsal Alemin Işığ:</i> Silver Birch.....10 TL
<i>Çağlar Boyu Uçan Daireler:</i>	<i>Ruhsal Dünyadan Mesajlar !!!:</i> Dr. K. Nowotny...10 TL
Bilyay Vakfı.....9 TL	<i>Ruhun Güçleri:</i> Leon Denis.....8 TL
<i>Çocukların Unutulan Dili:</i>	<i>Şamanik Yolculuk:</i> Sandra Ingerman.....20 TL
Lillian Firestone.....17 TL	<i>Şamanik Yolun Çalışma Kitabı:</i> Leo Rutherford.24 TL
<i>Fallar:</i> Walter B. Gibson–Litzka R. Gibson.....9 TL	<i>Sevinç ve Güzellik Alemleri:</i> Albert Pauchard.....7 TL
<i>Geleceğin Felaketleri:</i> Alparslan Salt.....7,5 TL	<i>Şifa Çemberinden Bakış:</i> Leo Rutherford, Ma.....24 TL
<i>Gerçek Dünyadan Manzaralar:</i> G.I. Gurdjieff.....20 TL	<i>Sirius Gizemi:</i> Robert Temple.....50 TL
<i>Gerçek Varlık Ruhtur:</i> Leon Denis.....8 TL	<i>Tanrı'nın Eczanesinden Sağlık:</i>
<i>Günlük Sofroloji:</i> Jean Yves Pecollo.....10 TL	Maria Treben.....30 TL
<i>Hayatlar Arası Hayat:</i> Michael Newton.....30 TL	<i>Tekrardoğuş 3. Cilt:</i> Bilyay Vakfı.....13 TL
<i>Hinduizm:</i> Swami Nikhilananda.....15 TL	<i>Umut Habercileri:</i> Paola Giovetti.....12 TL
<i>İçsel Gerçeklik:</i> Paul Brunton.....10 TL	<i>Yaşayan Zaman ve Zamanın Entegrasyonu:</i>
<i>İki Dünya Arasında:</i> F. Wiedemann.....14 TL	Maurice Nicoll.....18 TL
<i>İlahi Nizam ve Kainat "1954 Türkçesi":</i>	<i>Yeni Çağ Toplumunun İhtiyaçları:</i> J. G. Bennett...8 TL
Bedri Ruhselman.....25 TL	
<i>İlahi Nizam ve Kainat "Günümüz Türkçesi" Karton Kapak:</i> Bedri Ruhselman.....25 TL	
<i>İlahi Nizam ve Kainat Terimler Sözlüğü:</i>	
Alparslan Salt/Cem Çobanlı.....27,50 TL	<i>Ruh ve Madde Dergisi Ciltleri: 19..... 10 TL</i>
<i>İntegral Partnerlik ve Cinsellik:</i>	<i>Ruh ve Madde Dergisi Ciltleri: 43.....34 TL</i>
Martin Ucik.....40 TL	<i>Ruh ve Madde Dergisi Ciltleri: 44..... 40 TL</i>
<i>İsa Kesmirde Mi Öldü?</i> Siegfried Obermeier.....8 TL	
<i>Işığa Giden Dönüşüm Yolculuğu</i>	
Kaia Nightingale.....28 TL	
<i>Kader Sorunu:</i> Leon Denis.....13 TL	
<i>Kutsal Tesirler:</i> John G. Bennett.....8,5 TL	

*****

Meta Yayınları Fiyat Listesi

<i>Aslan Halkı:</i> Murry Hope.....12 TL
<i>Bir Yaşamınız Daha Olsa:</i>
Robert A. Johnson, Jerry M. Ruhl.....15 TL
<i>Dikkat: Ruh Eşiniz Çıkabilir!:</i> Janet Cunningham,
Michael Ranucci.....12 TL
<i>Dünya'ya Mektup:</i> Elia Wise.....16 TL
<i>Emmanuel'in Kitabı:</i>
Judith Stanton, Pat Rodegast.....18,5 TL
<i>Excido:</i> Aysun Bitir.....10 TL
<i>Göksel ve Yersel Işımlar:</i> Wilton Kullmann.....10 TL
<i>İçten Yaşamak:</i> Sri Aurobindo ve Anne.....13 TL
<i>Kainatın Masalı:</i> Zeynep Zahal Camat.....14 TL
<i>Kıyamet Kitabı:</i> Zeynep Zahal Camat.....10 TL
<i>Masumiyete Dönüş:</i> J. M. Schwartz.....16 TL
<i>Mong:</i> Hendrick Vannek.....10 TL
<i>Strese Son!:</i> Alix Kirsta.....20 TL
<i>The Divine Order And The Universe:</i> .....30 TL
Bedri Ruhselman
<i>Zararlı Işımlardan Korunma:</i> W. Kullmann.....11 TL

İlâhî Nizam ve Kâinat Okumaları

ONLINE/PERCULUS

**ÇALIŞMALAR
TAMAMLANMIŞTIR.
ARŞİVDEN
İZLEMEK İÇİN
MAIL ATABİLİRSİNİZ.**

ilahinizamvekainatonline@gmail.com

adresine katılmak istediğinizi mail ile belirtmeniz yeterli...